

Knih Odpovědi



DVACET
NEJČASTĚJŠÍCH
OTÁZEK KE STVOŘENÍ,
EVOLUCI A KNIZE
GENESIS
A ODPOVĚDI
SOUČASNÝCH VĚDCŮ



KOLEKTIV AUTORŮ:

DON BATTEN • KEN HAM • JONATHAN SARFATI • CARL WIELAND

Kniha

Odpovědi

DVACET NEJČASTĚJŠÍCH OTÁZEK KE STVOŘENÍ, EVOLUCI
A KNIZE GENESIS A ODPOVĚDI SOUČASNÝCH VĚDCŮ

Copyright © 1990 by **Creation Science Foundation**, Ltd
Published by New Leaf Publishing Group, Inc.,
P.O. Box 726, Green Forest,
Arkansas 72638.
All rights reserved.

Elektronickou verzi připravili **Křest'ané Kuřim** 2012
www.krestanekurim.cz

ISBN: 80-902713-2-4

Kniha

Odpovědi

DVACET NEJČASTĚJŠÍCH OTÁZEK KE STVOŘENÍ, EVOLUCI
A KNIZE GENESIS A ODPOVĚDI SOUČASNÝCH VĚDCŮ

Kolektiv autorů:

Don Batten

Ken Ham

Jonathan Sarfati

Carl Wieland

Vydal:

Výkonný výbor

Bratrské jednoty baptistů

Na Topolce 14

140 00 Praha 4

tel.: 02/41434256

Sazba a tisk z dodaných podkladů:

Ethics Ostrava

Rodinná 20

700 30 Ostrava Jih

tel.: 069/6783955

e-mail: ethics@ethics.cz

www.ethics.cz

Vydání první: 2002

© 2002 Word of Life (o.s. Slovo života v Černé Hoře)

679 21 Černá Hora

tel.: 0506-438 246

wordoflife@iol.cz

ISBN: 80-902713-1-6

Poděkování

Na vydání této knihy se podílelo mnoho lidí. Dr. Andrew Snelling, jeden z autorů původní Knihy odpovědí (Answers Book), poskytl užitečné návrhy pro toto nové vydání. Dr. Werner Gitt poskytl většinu textu 9. kapitoly. Dr. John Baumgardner pomohl s částmi kapitoly o kontinentálním driftu. Michael Oard také významným způsobem přispěl ke kapitole o době ledové. Dr. Russell Humphreys pomáhal s různými aspekty kapitol o vzdálených hvězdách v mladém vesmíru a o radiokarbonovém datování.

Dr. Len Morris, Rev. Jock Butters a Warren Nunn prošli první verzi Knihy odpovědí a poskytli užitečné návrhy. Russell Grigg a Dr. Tas Walker provedli korektorské čtení pozdější předtiskové verze a dodali přínosné návrhy a opravy.

Brendon O'Loughlin pomáhal s různými aspekty grafické úpravy a rejstříku a vytvořil mnohé z ilustrací a obrázků použitých v této knize. S grafickou úpravou pomáhala také Brenda Alderová. Zvláštní dík patří Robertu Smithovi za jeho kresby uhlím.

Dalšími lidmi, kteří v různých fázích pomáhali radou, byli Dr. David Catchpoole, David Jolly a profesori Douglas Kelly a David Menton.

K českému vydání

Na českém překladu spolupracovali Eva Watson-Jones, Jakub Limr, Pavel Mareš, Jakub Tomašík. Odborné konzultace ochotně poskytli Lydie Marešová (biologie), Miroslav Raus (geologie), Viktor Ber (hebrejšтина).

Obsah

Kapitola 1: Existuje Bůh?.....	13
Jsou nějaké objektivní důkazy o existenci Boha? Jaké jsou následky ateizmu? Z čeho vznikl Bůh? Můžeme Boha osobně znát?	
Kapitola 2: Opravdu to Bohu trvalo šest dní?.....	33
Jsou dny stvoření běžné dny? Mohly to být dlouhé časové úseky? Proč šest dní? Má délka těchto dní nějaký podstatný vliv na evangelium? Jak mohou být „dny“ bez slunce v prvních třech dnech? Je 2. kapitola Genesis v rozporu s 1. kapitolou Genesis? Jak máme chápat Bibli?	
Kapitola 3: A co „teorie mezery“?.....	57
Co je „teorie mezery“? Odkud pochází? Je řešením? Je biblická? Jaké jsou její důsledky?	
Kapitola 4: A co uhlíkové datování?.....	73
Jak fungují uhlíkové „hodiny“? Jsou spolehlivé? Co uhlíkové datování opravdu ukazuje? A co jiné radiometrické datovací metody? Existují důkazy, že země je mladá?	
Kapitola 5: Jak můžeme vidět vzdálené hvězdy v mladém vesmíru?.....	93
Jestliže je vesmír mladý a světlo od mnoha hvězd k nám cestuje miliony let, jak je můžeme vidět? Stvořil Bůh světlo „na cestě“? Byla rychlost světla v minulosti vyšší? Má to něco společného s velkým třeskem?	
Kapitola 6: Kde se zde vzalo všechno špatné?.....	101
Jestliže Boží stvoření bylo „velmi dobré“, proč je dnes příroda rudá krví z tesáků a drápů? Stvořil Bůh zvířata s obrannými a útočnými orgány? Nebo byla rekonstruována po pádu? Nemuselo by dojít k populační explozi, kdyby se živočichové vzájemně nepožírali?	

Kapitola 7: Co s argumenty pro evoluci?	111
Je podobnost mezi tvory důkazem, že měli společného předka? Je genetický kód člověka a šimpanze hodně podobný? Prochází lidské embryo zvířecími stupni vývoje? Máme v sobě zbytečné zvířecí pozůstatky? A co „opočlověk“?	
Kapitola 8: Kde vzal Kain manželku?	129
Jestliže sňatek mezi příbuznými je nepřipustný, kde vzal Kain manželku? Byli na zemi ještě jiní lidé? Kdo žil v zemi Nod? Má to nějaký význam pro evangelium?	
Kapitola 9: Byly zrůdy mimozemšťané?	139
Navštívili naši zemi mimozemšťané? Může existovat život mimo nás? Co jsou UFO a proč je vlády tají?	
Kapitola 10: Byla potopa celosvětová?	147
Záleží na tom? Říká Bible, že potopa zaplavila celou zemi? Existují i jiné než biblické doklady takové potopy?	
Kapitola 11: Jak je to s pohybem kontinentů?	157
Došlo opravdu k oddělení kontinentů? Jak to souvisí s biblickým pohledem na historii? Mohlo by to mít něco společného s potopou z knihy Genesis?	
Kapitola 12: Biblická potopa - co všechna ta voda?	167
Odkud se všechna voda vzala? Existoval nějaký vodní závoj okolo Země? Mohl být i Mount Everest zaplaven vodou? Kam voda po potopě zmizela? Mohlo se to všechno vůbec stát?	
Kapitola 13: Jak se mohla zvířata vejít do archy?	177
Jaká zvířata vzal Noe do archy? Kam uskladnil všechny zásoby? Byla archa dost velká? Jak se řešil problém s exkrementy?	

Kapitola 14: Jak mohly ryby přežít potopu?	185
Jak mohly mořské ryby přežít v mořské vodě zředěné vodou sladkou? Jak mohly sladkovodní druhy přežít ve slané vodě? A jak mohly přežít rostliny?	
Kapitola 15: Kde jsou lidské zkameněliny?	189
Jak to, že se lidské fosilie nenašly například spolu s trilobity? Jestliže lidé a dinosauři žili ve stejné době, jak to, že jejich zkameněliny nebyly nalezeny pohromadě? Jak mohla potopa ovlivnit uspořádání zkamenělin?	
Kapitola 16: Jak to bylo s dobou ledovou?	197
Kolik dob ledových v historii proběhlo? Jak dlouho trvaly? Najdeme v Písmu zmínky o době ledové? Kolik procent zemského povrchu pokrýval led? Jak je to s mamuty zamrzými v ledu? Jaký měla doba ledová vliv na člověka?	
Kapitola 17: Jak se zvířata dostala do Austrálie?	209
Jak se zvířata z odlehlých zemí dostala na archu? Když bylo po potopě, skákali klokani celou cestu až do Austrálie? Co žraly cestou koaly?	
Kapitola 18: Jak vznikly všechny různé "rasy"?	217
Co je "rasa"? Jak vznikly různé barvy kůže? Jaké jsou následky falešných názorů o "rase"? Jsou černí lidé výsledkem prokletí Cháma?	
Kapitola 19: Co se stalo s dinosaury?	233
Co říká o dinosaurech Bible? Odkud pocházeli? Kde žili? Co žrali? Odkud pocházely zkameněliny? Co se s nimi stalo?	
Kapitola 20: Co mohu udělat?	257

*Budte vždy připraveni dát odpověď každému,
kdo vás požádá o zdůvodnění naděje,
která je ve vás, a to s krotkostí a úctou
a s dobrým svědomím...*
(1. Petrova 3,15-16)

EXISTUJE BŮH?

Jsou nějaké objektivní důkazy o existenci Boha? Jaké jsou následky ateizmu? Z čeho vznikl Bůh? Můžeme Boha osobně znát?

Bible začíná prohlášením: „Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi“ (Gn 1,1). Boží existence se zde předpokládá jako samozřejmá. V Žalmu 14,1 slyšíme: „Bloud si v srdci říká: „Bůh tu není.“ Všichni kazí, zohavují, na co sáhnou, nikdo nic dobrého neudělá.“

Vidíme zde, že Bible dává do souvislosti pokažené smýšlení o Bohu – zvláště pak popírání samotné jeho existence – s porušenou morálkou. A je pravda, že pokud není žádný Bůh, žádný Stvořitel, který by určoval pravidla, pak jsme všichni v morálním vzduchoprázdnu. Když děti Izraele v době knihy Soudců zapoměly na svého Stvořitele, když je nikdo nevedl k věrnosti Bohu, „každý dělal, co uznal za správné“ (Sd 21,25) a panoval zmatek.

Vidíme, jak se totéž děje i dnes. Země, kde lidé svého času ctili Boha a uznávali, že „Bůh v Kristu usmířil svět se sebou“ (2 Kor 5,19), těšily se bezpečí a prosperitě. Tytéž země se dnes hroutí, protože lidé se k Bohu obracejí zády. „Spravedlnost zvyšuje národ, ale hřích je k pohanění národům“ (Př 14,34).

Když se tak národy obracejí k Bohu zády a žijí si, jako kdyby neexistoval, rozhojňuje se hřích – politická korupce, lži, pomluvy, veřejné projevy smilstva, násilné zločiny, interupce, krádeže, cizoložství, užívání drog, opilství, hráčství a chamtivost. Následují ekonomické těžkosti, protože se zvyšují daně a vlády si půjčují peníze na zaplacení větších a větších policejních složek, věznic a systémů sociálního zabezpečení, které mají být záplatou na tyto problémy. Slova v dopise Římanům 1,18-32 zní jako komentář k dnešní situaci:

Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů. Proto je Bůh nechal na pospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla; vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli - on budiž veleben na věky! Amen. Proto je Bůh vydal v moc hanebných vášní. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplánuli žádostí jeden k druhému, muži s muži provádějí hanebnosti a tak sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svou scestnost. Protože si nedovedli vážít pravého poznání Boha, dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli, aby dělali, co se nesluší. Jsou plni nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti, jsou samá závist, vražda, svár, lest, zlomyslnost, jsou donašeči, pomlouváči, Bohu odporní, zpupní, nadutí, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, nemají rozum, nedovedou se s nikým snést, neznají lásku ani slitování. Vědí o spravedlivém rozhodnutí Božím, že ti, kteří tak jednají, jsou hodni smrti; a přece nejenže sami tak jednají, ale také jiným takové jednání schvalují.

Mnozí z těch, kdo zastávají nejvyšší místa ve vládě a vzdělávání v kdysi významných křesťanských národech, jsou podle Bible „blouď“. Tvrdí o sobě, že jsou moudří. Ale protože popírají samotnou existenci Boha nebo to, že by pro ně měl v současnosti nějaký význam, stali se „blázní“.

Toto zřeknutí se víry v Boha je posilováno všeobecně rozšířeným přijímáním evolučního smýšlení - že totiž všechno vzniklo samo přirozenými procesy, takže Bůh je nadbytečný. Lidé připouštějí, že je zde „plán“, ale autor plánu podle nich neexistuje. Naplánovaná věc se naplánovala sama! Smýšlení, v němž se takto vysvětlují průzračně jasné důkazy Boží existence

(Řím 1,19-20), přirozeně vede k ateizmu (přesvědčení, že neexistuje žádný Bůh) a sekulárnímu humanismu (člověk si může určit své směřování bez Boha). Takové smýšlení je dnes na univerzitách a ve vládních kruzích velmi rozšířené.

Ty nejhorší známé projevy zla vzešly od těch, kdo zaujali evoluční postoj k morálce - Lenin, Hitler, Stalin, Mao Ce-Tung a Pol Pot. Ateistický zastánce evoluce Sir Arthur Keith zaznamenal o Hitlerovi toto:

Německý Führer ... vědomě usiloval o to, aby Německo uvedlo evoluční teorii do praxe.¹

Milióny prošly strašným utrpením a přišly o život kvůli tomuto ateistickému smýšlení. Ateismus zabíjí, protože bez Boha zde nejsou žádná pravidla - všechno je dovoleno! Ateisté jsou v popředí snah o uzákonění interrupcí, euthanasie, užívání drog, prostituce, pornografie a promiskuity. Všechny tyto věci vedou k bídě, utrpení a smrti. Ateismus je filosofii smrti.

Ateisté samozřejmě rádi poukazují na krutosti napáchané takzvanými „křesťany“ - k nejoblíbenějším příkladům patří křížové výpravy a Severní Irsko. Pokud by původci takových strašlivých činů byli skutečně křesťané, znamenalo by to, že se nedrží důsledně vlastních morálních měřítek (např. „nezabiješ“ či „milujte své nepřátele“). Naproti tomu Stalin důsledný byl,

protože jako ateista (po přečtení Darwina) neměl žádný objektivní základ pro jakákoli morální měřítka. Keith (viz výše) přiznává, že i Hitler se důsledně držel své evoluční filozofie.

Křesťanské učení říká „Bůh je láska“, „milujte se navzájem“ a „milujte své nepřátele“. Taková láska se obětuje. Proto jsou křesťané v popředí péče o nemocné, o sirotky a staré lidi, poskytování potravy hladovým, vzdělávání chudých a



odporu proti zneužívání dětí jejich zaměstnáváním nebo zotročením.

Ateismus ve své evoluční logice tvrdí, že „láska“ není ničím jiným než zájmem jednotlivce o zvýšení možností našich genů přežít v našich potomcích nebo blízkých příbuzných. Kde je v „zápase o přežití silnějšího“ nějaký opodstatnění pro soucit? Hitlerovy tábory smrti vyrostly z jeho touhy po tom, aby „árijská rasa“ zvítězila v bitvě o „zachování nadřazených ras v zápase o život.“²

Ateismus však není jen destruktivní – jeho logika je pošramocená u samotného kořene, protože jak uvidíme, nějaký Stvořitel zde být musí.



Svrchovaný Stvořitel a zákonodárce dává pevné základy morálce a smyslu, zatímco evoluce nic takového nedává.

Biblické důkazy existence nejvyššího autora

Kromě toho, že bible deklaruje Boží existenci, je sama svědectvím o tom, že Bůh existuje, protože vznik této nejpozoruhodnější z knih je možno vysvětlit pouze božskou inspirací. O jejím božském původu hovoří tyto vlastnosti:³

Úžasná jednotnost Bible. Přestože ji sepsalo přes 40 autorů s více než 19 zcela odlišnými životními zkušenostmi v průběhu nějakých 1600 let, je

bible soustavným zjevením od počátku do konce. První a poslední kniha Bible – Genesis a Zjevení – do sebe dokonce tak dokonale zapadají – když se v první hovoří o „ztraceném ráji“ a v druhé o „znovu získaném ráji“ – že mocným způsobem vypovídají o svém božském původu (srovnejte např. Gen 1-3 a Zj 21-22).

Úžasné zachování Bible. Navzdory politickému a náboženskému pronásledování je Bible stále zde. Římský císař Dioklecián se po výnosu vydaném v roce 303 n. l. domníval, že zničil všechny nenáviděné Bible. Nad popelem spálené bible vztyčil sloup na oslavu svého vítězství. O pětadvacet let později nechal nový císař Konstantin zhotovit 50 Biblí na náklady vlády! V 18. století předpověděl známý francouzský nevěrec Voltaire, že za sto let nezůstane na zemi jediná Bible. Ironické je, že 50 let po jeho smrti používala Ženevská biblická společnost jeho starý tiskařský lis a jeho dům k výrobě Biblí ve velkém. Bible je dnes dostupná v daleko více jazycích než kterákoli jiná kniha.

Historická přesnost Bible. Slavný židovský archeolog Nelson Glueck mluví o „téměř neuvěřitelně přesné historické paměti Bible, konkrétně tam, kde je posílena archeologickými fakty.“⁴ William F. Albright, všeobecně uznávaný jako jeden z největších archeologů, prohlásil:

Přehnaná skepse ve vztahu k Bibli, kterou se vyznačovaly významné historické školy osmnáctého a devatenáctého století a která se v určitých fázích pravidelně znovu objevuje, byla postupně diskreditována. Jeden objev za druhým prokazuje přesnost nesčetných detailů a vedou k rostoucímu uznání hodnoty Bible jako historického zdroje.⁵

Sir William Ramsay, považovaný za jednoho z vůbec největších archeologů, prošel vzděláním v německém historickém skepticismu poloviny 19. století, a proto nevěřil v historickou spolehlivost novozákonních spisů. Jeho archeologická zkoumání ho však přivedla k poznání, že skepticismus není na místě. Jeho postoj prošel hlubokou změnou. O Lukášovi – autorovi Lukášova evangelia a Skutků apoštolských – Ramsay říká: „Lukáš je prvotřídní historik ... měl by být zařazen mezi největší historiky.“⁶

V mnoha konkrétních bodech archeologie přesnost Bible potvrzuje.⁷ Skeptici přesnost Bible v řadě bodů zpochybňovali, většinou na základě neexistujících nezávislých důkazů (mylný názor založený na argumentu, že

neexistují důkazy opaku), avšak poté zjistili, že další archeologické objevy odhalily důkazy pro biblický popis událostí.⁸

Vědecká přesnost Bible. Několik příkladů: země je kulatá (Iz 40,22); země visí v prostoru bez jakékoli opory (Jób 26,7); hvězd je bezpočet⁹ (Gen 15,5); koloběh vody; mořské proudy;¹⁰ reprodukce živočichů podle druhů;¹¹ mnoho náhledů na zdraví a hygienu,¹² stravování,¹³ fyziologii (jako třeba význam krve, např. Lv 17,11); první a druhý termodynamický zákon (např. Iz 51,6) a mnoho dalších věcí.¹⁴

Prorocká přesnost Bible. Bible říká, že přesné předpovídání událostí je v Boží kompetenci. Bůh řekl:

Co se stalo na počátku, oznámil jsem předem, z mých úst to vyšlo, ohlásil jsem to; náhle jsem zasáhl a stalo se to. Přestože jsem věděl, jak jsi zatvrzelý, že tvá šíje je železná spona a tvé čelo z bronzu, oznamoval jsem ti všechno předem; dříve než co nastalo, jsem ti to ohlašoval, abys neříkal: »To udělala má modlářská stvůra, má tešaná a moje litá modla dala k tomu příkaz.« (Iz 48,3-5).

V jiných náboženských knihách by člověk marně hledal jedinou řádku přesného proroctví, ale Bible obsahuje mnoho konkrétních proroctví. McDowell uvádí pouze ve vztahu k Ježíši 61 proroctví. Mnohé z nich, jako třeba místo, čas a způsob svého narození, zradu, druh smrti, pohřeb atd., nemohl Ježíš sám nijak ovlivnit. McDowell také důkladně dokumentuje 12 podrobných a konkrétních proroctví ohledně Týru, Sidonu, Samaří, Gázy a Aškalónu, Moábu a Amónu, Petry a Edómu, Théb a Memfidu, Ninive, Babylona, Chorazin - Betsaidy - Kafarnaum, Jeruzaléma a Palestiny. Ukazuje, že tato proroctví nejsou „post-dikcí“ (tj. nebyla napsána až po události).

Pravděpodobnost, že by se všechny tyto věci uskutečnily náhodou, je prakticky nulová. Pouze svévolní ignoranti (2 Petr 3,5) by mohli popírat, že tato proroctví musela pocházet od Boha.

Zušlechťující vliv Bible. Poselství Bible pozvedlo krvelačné „barbary“ na britských ostrovech k civilizaci. Je základem anglického zvykového práva, americké Listiny práv a také ústav velkých demokracií jako je Spojené království, Spojené státy, Kanada, Austrálie a Nový Zéland.

Bible byla inspirací pro nejvznešenější literární díla - z mnoha uvedme např. Shakespeara, Milтона, Popea, Scotta, Coleridge a Kiplinga - a umělců jako Leonardo da Vinci, Michelangelo, Rafael a Rembrandt. Bible inspirova-

la vynikající hudbu Bacha, Händela, Haydna, Mendelssohna a Brahmse. A odmítnutí biblického pohledu na svět Západem se odrazilo v úpadku krásy v umění.¹⁵

Poselství Bible proměňuje i dnes. Animistické kmeny na Filipínách jsou ještě dnes osvobozovány od strachu a bývalí kanibalové v Papui – Nové Guineji a na Fidži žijí nyní v míru díky evangeliu.

Naprostá poctivost Bible. Kdosi řekl: „Bible není knihou, jakou by člověk dokázal napsat, i kdyby chtěl, ani knihou, jakou by člověk chtěl napsat, i kdyby to dokázal.“ Bible nevzdává čest člověku, ale Bohu. Bibličtí lidé jsou hliněnými nádobami a jsou vylíčení i se všemi svými chybami. Na pozadí jejich hříšnosti a nevěrnosti jasně září Boží svatost a věrnost.



Evangelium proměnilo život přírodních národů.

Dokonce i u hrdinů víry (Žid 11) jsou zaznamenána jejich selhání, včetně Noeho (Gen 9,20-24), Mojžíše (Num 20,7-12), Davida (2 Sam 11), Elijáše (1Kr 19), a Petra (Mat 26,74). Na druhé straně jsou nepřátelé Božího lidu často chváleni – například Artaxerxes (Neh 2), Derjaveš Médský (Dan 6) a Julius (Sk 27,1-3). To přesvědčivě dosvědčuje, že Bible nebyla psána z lidské perspektivy.

Poselství Bible proměňuje životy. V San Franciscu kdysi vyzval nějaký muž Dr. Harryho Ironsidea k debatování na téma „Agnosticismus¹⁶ versus křesťanství“. Dr. Ironside souhlasil, ovšem s jednou podmínkou – že mu agnostik nejprve podá důkaz o tom, že agnosticismus je natolik přínosný, aby stál za obhajování. Dr. Ironside vyzval agnostika, aby mu předvedl aspoň jednoho muže, který býval „vyvrhelem“ (opilcem, zločincem apod.) a aspoň jednu ženu ze dna společnosti (např. prostitutku), kteří dosvědčí, že byli ze svého potupného postavení vysvobozeni agnostickou filosofií. Dr. Ironside přislíbil přivést do debaty stovku mužů a žen, kteří byli slavně vysvobozeni vírou v evangelium, jemuž se agnostik vysmíval. Skeptik poté svou výzvu k debatě s Dr. Ironsidem stáhl.

Poselství Bible sceluje životy zlomené hříchem, který nás odděluje od našeho Stvořitele. Oproti tomu agnosticismus a ateismus životy ničí, stejně jako všechny filosofie namířené proti Bohu.

Další důkazy pro biblického Boha - Stvořitele

Všeobecná tendence všech věcí k rozkladu ukazuje, že vesmír musel být na počátku „natažen“. Není odvěký. To je zcela v souladu s výrokem: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (Gen 1,1).

Změny, pozorovatelné u živých organismů, nenavědčují tomu, že by živé organismy mohly samy vzniknout nějakým přirozeným, evolučním procesem. Evoluce z molekuly v člověka vyžaduje, aby nějakým způsobem vznikaly nové složité genetické programy nebo informace. Mutace a přirozený výběr však vedou naopak ke ztrátě informací.

Zkameněliny neprokazují očekávané přechody od jednoho základního druhu organismu k dalšímu. To je mocným důkazem proti přesvědčení, že živé organismy vznikly samy v průběhu dlouhých časových období.

Důkazy o tom, že vesmír je relativně „mladý“, jsou také v rozporu s přesvědčením, že všechno vzniklo samo během miliard let. Protože jde o události vysoce nepravděpodobné, dlouhé časové období zastávané materialisty je zdánlivě nevyhnutelné.

Tradice stovek původních obyvatel po celém světě – například příběhy o globální potopě - podporují biblický popis dějin, stejně tak jako lingvistické a biologické důkazy o blízkosti všech lidských „ras“.

Exploze vědomostí o složitých funkcích buněk a orgánů ukázala, že věci jako systém srážlivosti krve nemohly vzniknout pouhým sledem náhodných změn. Instrukce či informace, které určují složité uspořádání živých organismů, nejsou uloženy přímo v molekulách (jako je tomu u krystalů), ale přicházejí zvenčí. To vše vyžaduje inteligentního Stvořitele, který zdaleka přesahuje naši vlastní inteligenci.

Mýtus ateizmu a vědy

V dnešní době se mnozí domnívají, že věda stojí proti Bohu. Ateisté tento názor podporují tvrzením, že jejich smýšlení je „vědecké“. Tímto tvrzením pouze překrucují vědu, aby z ní vyloučili Boha. Ve skutečnosti však věda začala vzkvétat teprve poté, co v Evropě díky šířícímu se vlivu reformace zakořenil biblický pohled na stvoření. Prvotní předpoklady, které umožnily vědecký přístup ke zkoumání světa – např. že stvořený vesmír je skutečný, jednotný, pochopitelný a zkoumatelný – vycházely z Bible. Uznávají to dokonce i odborníci na dějiny, kteří se ke křesťanství nehlásí, např. Loren Eiseley.¹⁷ Téměř každé odvětví vědy bylo proto založeno, spoluzaloženo nebo

dramaticky posunuto vpřed vědci, kteří věřili biblickému záznamu o stvoření a potopě.¹⁸ I dnes je mnoho vědců, kteří Bibli věří.¹⁹

Je to věda?

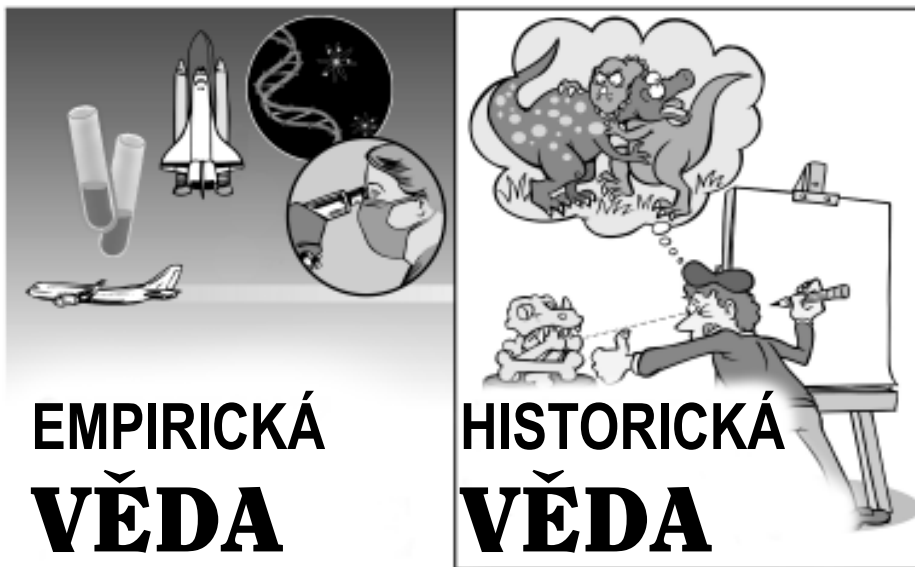
Věda nám dala mnoho podivuhodných věcí: člověka na Měsíci, levné potraviny, moderní medicínu, elektrinu, počítače atd. Ke všem těmto úspěchům bylo třeba provádět pokusy v reálném čase, vyvozovat závěry z jejich výsledků a provádět další pokusy, aby se tyto myšlenky ověřily. Vývody či závěry zde úzce souvisí s danými pokusy a často zde zbývá málo prostoru pro spekulaci. Tomuto druhu vědy se říká věda empirická a je to věda, která nám přinesla mnoho hodnotných pokroků prospěšných lidstvu.

Je tu však ještě jiná věda, která se zabývá minulostí a říká se jí věda historická nebo věda o původu. Když jde o zjišťování minulých událostí, má věda svá omezení, protože nelze provádět přímé pokusy na událostech minulosti a historie se nemůže opakovat. Ve vědě o původu se závěry o minulosti tvoří na základě pozorování prováděných v současnosti. Pokusy, které lze provádět v současnosti a které se vztahují k minulosti, jsou často dosti omezené, takže závěry vyžadují značnou dávku dohadů. Čím vzdálenější minulost, tím delší je řetězec použitých závěrů, tím víc je dohadů a tím víc zůstává prostoru pro to, aby dané závěry ovlivnily i nevědecké faktory – jako třeba náboženská víra (či nevíra) vědce. Takže to, co je předkládáno jako „věda“ v souvislosti s minulostí, je možná jen o málo více než vědcův osobní pohled na svět. Rozpory mezi „vědou“ a „náboženstvím“ vznikají právě v této vědě historické – nikoli ve vědě empirické. Mnozí jsou naneštěstí mateni respektem, jaký si svými úspěchy získala empirická věda, takže si myslí, že tvrzení vědy založená na domněnkách o původu mají stejnou váhu.

V historické vědě nevedou ke sporům ani tolik přítomné doklady, jako závěry vyvozené o minulosti. Vědci, kteří věří záznamům Bible, která se prohlašuje za Boží Slovo,²⁰ docházejí k jiným závěrům než ti, kteří Bibli ignorují. Svévolné popírání Božího Slova (2 Petr 3,3-7) je u kořenů mnohých neshod nad „historickou vědou.“

Kdo stvořil Boha?

Skeptici se křesťanů ptají: „Jestliže Bůh stvořil vesmír, kdo stvořil Boha?“²¹ Bůh je však definován jako nestvořený tvůrce vesmíru, takže otázka „Kdo stvořil Boha?“ je stejně nelogická jako otázka „S kým je ženatý starý mládelec?“



Náročnější tazatel by se možná zeptal: Jestliže vesmír musí mít příčinu, proč tedy nemusí mít svou příčinu Bůh? A jestliže Bůh nemusí mít příčinu, proč by měl vesmír potřebovat příčinu? Logika následujících výroků je nesporná:

- Vše, *co má počátek*, má příčinu²²
- Vesmír má počátek
- Proto má vesmír příčinu

Je důležité zdůraznit slova „*co má počátek*.“ Vesmír musí mít příčinu, protože měl někde počátek, jak si ukážeme níže. Bůh narozdíl od vesmíru neměl žádný počátek, takže příčinu mít nemusí. Einsteinova všeobecná relativita, podpořená mnoha pokusy, navíc prokazuje souvislost času s hmotou a prostorem. Samotný čas proto vznikl současně s hmotou a prostorem na počátku vesmíru. Protože Bůh je podle definice tvůrcem celého vesmíru, je také tvůrcem času. Není proto omezen dimenzí času, který stvořil, takže nemá žádný počátek v čase. Proto nemá – a nemusí mít – příčinu.

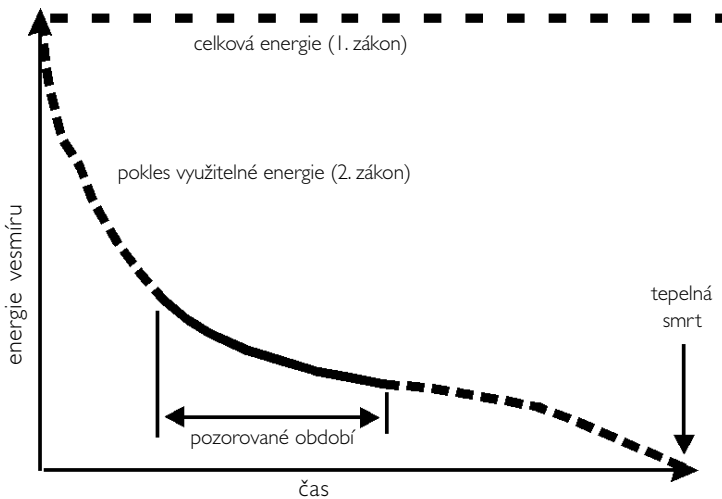
Naproti tomu existují pádné důkazy o tom, že vesmír svůj počátek měl. To lze vidět například na termodynamických zákonech, nejzákladnějších zákonech fyziky:

1. zákon: Souhrn hmoty a energie ve vesmíru je *konstantní*.

2. zákon: Energie *využitelná pro konání práce* se vyčerpává, čili *entropie*²³ roste k maximu.

Je-li tedy celkové množství hmoty a energie limitováno a množství použitelné energie se zmenšuje, nemůže vesmír existovat od věků, jinak by byl už vyčerpal všechnu použitelnou energii a dosáhl stavu, kterému se říká „tepelná smrt“. Všechny radioaktivní atomy by se kupříkladu rozpadly, teplota v každé části vesmíru by byla stejná a veškerý pohyb by ustal. Nejlepším řešením proto je, že vesmír musel být stvořen se spoustou použitelné energie a nyní se postupně vyčerpává.²⁴

Co však když tazatel uzná, že vesmír měl svůj počátek, ale neuzná, že by musel mít příčinu? Je přece samozřejmé, že věci, které mají počátek, mají také příčinu – to nikdo ve svém srdci vážně nepopírá. Kdyby byl popřen zákon příčiny a důsledku, veškerá věda, historie a uplatňování zákona by se zhroutily.²⁵ Vesmír se také nemohl sám zapříčinit – nic totiž nemůže stvořit samo sebe, protože by to muselo existovat dříve než to vzniklo, což je logicky absurdní.



Množství využitelné energie ve vesmíru stále klesá, což je jasným důkazem, že měla počátek.

Shrnutí

- Je prokazatelné, že vesmír (včetně času jako takového) měl nějaký počátek.
- Je nesmyslné věřit, že by něco mohlo začít existovat bez příčiny.
- Vesmír proto musí mít příčinu, jak učí Genesis 1,1 a Římanům 1,20.
- Bůh jako tvůrce času je sám mimo čas. Neměl tedy žádný počátek v čase, existoval vždycky, a proto nemusí mít příčinu.²⁶

Ať se díváme z jakéhokoli hlediska – z hlediska biblických důkazů, nebo neuvěřitelně složitých, uspořádaných informací v živých organismech, nebo z hlediska původu vesmíru – víra ve všemocného, vševědoucího Boha Stvořitele, jak ho zjevuje Bible, nejenže dává smysl, ale je také jediným reálným vysvětlením.

Křesťan zná Boha!

Pro skutečného křesťana není o Boží existenci pochyb. Bible říká:

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. (Ř 8,14-16).

Bible zde říká, že křesťané mají s Bohem osobní vztah. To je svědectvím těch, kdo si uvědomili svou hříšnost v očích nejvyššího Boha i hrozná následky svého hříchu, činili ze svých hříchů pokání a přijali Boží odpuštění, umožněné skrze Ježíšovu smrt a vzkříšení. Všichni takoví opravdoví křesťané obdrželi Božího Ducha, takže mají jistotu, že jsou „Božími dětmi“. Ti také vědí, že mají věčný život. (1 Jan 5,13).

Mimobiblické důkazy o Bohu – Stvořiteli

1. Přírodní zákony

Pro všechny soustavy hmoty a energie platí všeobecná tendence vyčerpávání.²⁷ Dostupná energie je rozptýlena a organizovanost se ztrácí. Bez naprogramovaného mechanismu nebo inteligentního zásahu směřují i otevřené soustavy²⁸ od řádu k *chaosu*, od informace ke stavu bez informace a k nižší dostupnosti energie. To je důvod, proč teplo přechází pouze z teplejšího tělesa na chladnější a proč sluneční energie nezpůsobí růst suchého

klacku (narozdíl od zelené rostliny, která obsahuje specifický, předprogramovaný mechanismus, který energii usměřuje k vytváření specifické struktury).

Aplikujeme-li to na vznik prvního života, vylučuje to jakoukoli možnost vzniku specifické struktury bez toho, že by na hmotu působila *vnější informace*. Aplikováno na celý vesmír, o němž je známo, že směřuje k „teplné smrti“ (tj. od kosmu k chaosu), pak to znamená zásadní rozpor s tvrzením „od chaosu ke kosmu samo od sebe“, které je jádrem evoluční filozofie.²⁹

Vesmír proto musel být na počátku „natažen“ a nemohl existovat od věčnosti. K tomu je nutný nějaký činitel mimo vesmír, který by ho natáhl – stejně jako se nemohou samy natáhnout hodiny!

2. Živé organismy

Sledované změny u živých organismů míří opačným směrem, než je evoluce od prvoka k člověku (makro-evoluce).

Selekce genetických informací přítomných v dané populaci (např. komáři odolní vůči DDT) vede u této populace ke *ztrátě* genetických informací. Komár odolný vůči DDT je přizpůsoben prostředí, v němž se DDT vyskytuje, ale populace tím ztratila geny obsažené u komárů, kteří vůči DDT odolní nebyli, protože tito komáři vymřeli, a proto nepředali dále své geny. Přírodní výběr a přizpůsobování tudíž vede ke *ztrátě* genetických informací.

Z teorie informací a velkého množství pokusů a pozorování víme, že mutace (kopírování chyb) nemají schopnost způsobit *nárůst* informací a funkční složitosti.³⁰ Namísto toho – v souladu s dokázanými vědeckými principy účinku náhodné změny na tok informací – působí při přenosu genetické informace „šumy“ a tím informaci ničí.³¹ Není proto překvapením, že tisíce lidských chorob se pojí s mutacemi.

Úbytek genetických informací (způsobený mutacemi, selekcí/adaptací/rozduřováním a vymíráním) je v souladu s pojetím původní stvořené genové banky - s počátečním vysokým stupněm rozmanitosti, která se od té doby zmenšuje.

Protože sledované „mikro“ změny – jako resistance bakterií vůči antibiotikům nebo resistance hmyzu vůči insekticidům – směřují z hlediska informací dolů, nebo v nejlepším případě horizontálním směrem, nemohou se nahromadit tak, aby způsobily změny, jaké vyžaduje „makro“ evoluce (tj. směrem ke složitějším organismům), a to bez ohledu na časové rozmezí.³²

Tyto malé změny se v hodinách biologie mylně používají jako „důkazy

evoluce“, a přesto nemohou být extrapolovány tak, aby vysvětlovaly evoluci od améby k člověku. Bylo by to totéž, jako tvrdit, že pokud neziskový podnik bude prokazovat každý rok jen malé ztráty, pak po dostatečném počtu let nakonec vykáže zisk. Sledované změny však dobře zapadají do modelu „stvoření/pád“.

3. Zkameněliny

Ačkoli Darwin očekával, že dojde k nálezům miliónů zkamenělin přechodných stádií, nenašly se žádné, až na malou diskutabilní hrstku. Na písemný dotaz, proč jeho kniha o evoluci neobsahovala ilustrace přechodných stádií, odpověděl evolucionista Dr. Colin Patterson z Britského muzea přírodní historie takto:

Naprostou souhlasím s vaší poznámkou o nedostatku přímých ilustrací evolučních mezičlánků v mé knize. Kdybych o nějakých věděl, ať již žijících nebo ze zkamenělin, určitě bych je do knihy zařadil. Navrhujete, že by měl být využit nějaký umělec, který by takové mezičlánky vyobrazil, ale odkud by měl čerpat informace? Já sám bych mu je nemohl poctivě poskytnout, a kdybych to měl ponechat na jeho umělecké představivosti, nebylo by to vůči čtenáři zavádějící?

Text knihy jsem napsal před čtyřmi lety. Kdybych ji měl psát teď, myslím, že by to byla dost odlišná kniha. Gradualismus je pojetí, kterému věřím, a to nejen pro autoritu Darwina, ale také proto, že mne k tomu vede mé vlastní chápání genetiky. Přesto je těžké odporovat Gouldovi a lidem z Amerického muzea, když tvrdí, že nejsou žádné zkameněliny mezičlánků. Já sám se jako paleontolog také zabírám filosofickými otázkami určování výchozích forem u fosilních záznamů. Píšete, že bych měl alespoň „ukázat fotografii zkameněliny, z níž všechny typy organismů pochází.“ Řeknu to na rovinu – neexistuje ani jedna zkamenělina, za kterou by se člověk mohl bezvýhradně postavit.³³

Dokonce ani *Archaeopteryx*, často uváděný mezičlánek mezi plazem a ptákem, neproказuje žádné známky toho klíčového přechodu mezi šupinou a opeřením nebo nohou a křídlem. Ačkoli je samozřejmě možné nadále udržovat víru v evoluci na základě přesvědčení o nepozorovatelných mechanis-

mech,³⁴ důkazy takto *soustavného* nedostatku předvídaných evolučních „pojítek“ v globálním měřítku hovoří mocně ve prospěch biblického stvoření, bez ohledu na jakékoli argumenty o tom, jak a kdy se mohly utvářet zkameněliny.

4. Otázka stáří

Důkazy pro „mladou“ zemi/vesmír jsou samy o sobě důkazem pro biblické stvoření, protože naturalistická evoluce, pokud by vůbec byla možná, by vyžadovala věky. O tom, že vesmír je relativně



Umělecká představa archaeopteryxe.

mladý,³⁵ existují mnohé důkazy, jako například slábnutí zemského magnetického pole, včetně rychlých paleomagnetických zvrátů,³⁶ křehké organické molekuly ve zkamenělinách, údajně mnoho miliónů let starých,³⁷ nedostatečné množství hélia v atmosféře,³⁸ nedostatečné množství soli v moři,³⁹ uhlík C¹⁴ v údajně milióny let starém uhlí a ropě (viz 4. kapitola), zkameněliny kmenů prostupujících vrstvami, jež údajně představují mnoho miliónů let, vzájemné proložení nesousledných geologických vrstev,⁴⁰ malý počet pozůstatků supernov,⁴¹ magnetická pole u „chladných“ planet a mnoho dalších (viz 4. kapitola).

Uplynulý čas, přesahující do minulosti dále než náš vlastní život, není možné přímo změřit, takže veškeré argumenty pro dlouhý nebo krátký věk jsou nutně nepřímé a závislé na přijetí předpokladů, na nichž se nevyhnutelně zakládají.

Argumenty o mladé zemi vysvětlují skutečnost, že na mnoha zkamenělinách se vyskytují zachovalé měkké části. Pro existenci takovýchto zkamenělin je nutné rychlé uložení a rychlé ztvrdnutí okolního nánosů. Pozorování například vícenásobných geologických vrstev a kaňonů, jež vznikly v nedávné době za katastrofických podmínek, naznačuje, že zakořeněný názor o pomalém a postupném vývoji v dlouhém čase se může značně mýlit.⁴²

5. Kulturně-antropologické důkazy

Stovky pověstí původních národů celého světa o globální potopě, z nichž každá má společné rysy s biblickým popisem události, poskytují důkazy o pravdivosti tohoto popisu. Rozšířené, i když ne tolik, jsou i zprávy o době,

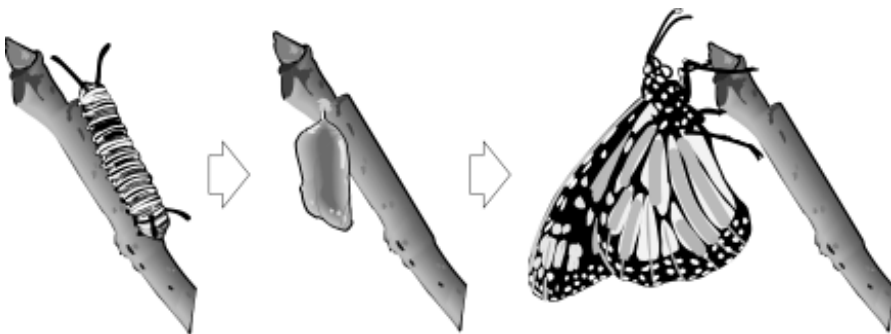
kdy nastalo rozptýlení jazyků. Lingvistické a biologické důkazy nedávno odhalily genetickou blízkost všech lidských „ras“ (viz 18. kapitola), což odpovídá nedávnému vzniku z malého populačního zdroje. To popírá dříve rozšířené přesvědčení, že se charakteristické rysy lidských ras vyvinuly během dlouhých období izolace. Molekulární studie nasvědčují, že v relativně nedávné době poskytla jediná žena mitochondrickou DNA, z níž vznikly sekvence u všech dnes žijících lidí.⁴³ Takový důkaz se sice dá do evolučního modelu nacpat, přímo z něj však nevyplývá. Zato je v naprostém souladu s biblickým stvořením.

6. Plánovitost a složitost

Jsou známy neuvěřitelně složité koordinované biologické systémy, u nichž by jakkoli méně koordinované, méně funkční, jednodušší uspořádání bylo pouze přítěží.⁴⁴ Jako příklad uvedme mechanismus srážení krve, bičík bakterií (užívaný jako pohon), techniku fotosyntézy a přeměnu housenek v motýly během zakuklení. U živých organismů je takových příkladů víc než dost.

„Nejviditelnějším“ důkazem inteligentního stvoření pak může být ohromná složitost lidského mozku, jeho tvořivost a síla abstraktního uvažování a jeho kapacita, daleko vyšší, než by vyžadovalo pouhé přežití.

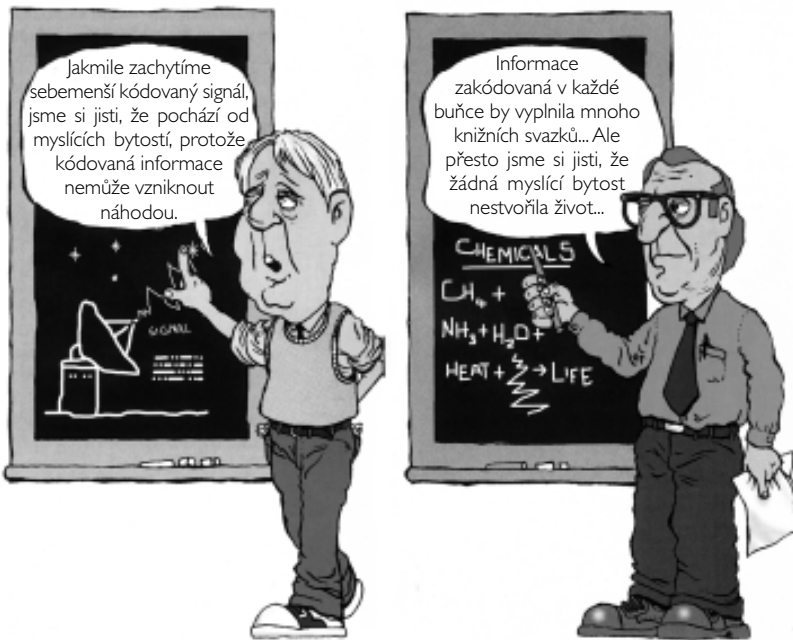
Na molekulární úrovni – uspořádání charakteristické pro živé organismy je diametrálně jiné než třeba uspořádání krystalu. Funkce konkrétního proteinu například závisí na pořadí, v jakém jsou uspořádány jeho složky. Kódovaná informace potřebná k vygenerování těchto sekvencí *není* vlastní chemickým vlastnostem těchto složek (jako je tomu u struktury krystalu), je vložena zvenčí.



Velmi komplexní přeměna z housenky přes kuku v motýla popírá evoluční přeměnu po (malých) krocích jako vysvětlení jeho existence.

Při reprodukci vzniká předem naprogramovaný vzorec tím, že se informace potřebná pro vznik živého organismu otiskuje do fyzických látek, a to ze systémů stejné (nebo větší) složitosti (v mateřském organismu/organismech), které vznikly obdobně. Není znám žádný spontánní fyzikálně-chemický proces, který by bez předprogramovaného mechanismu vytvářel takoveto sekvence nesoucí informace – to vyžaduje účast vnější inteligence.

Nejlogičtější závěrem z těchto pozorování je, že to byla vnější inteligence, jež stála za ohromnou počáteční zásobou biologických informací ve formě stvořených populací plně funkčních organismů.⁴⁵ Taková inteligence daleko přesahuje inteligenci lidskou – opět v souladu s pojetím Boha, jak ho předkládá Bible.



Poznámky

- 1 A. Keith: *Evolution and Ethics* (New York: Putman, 1947), str. 230.
- 2 Podtitul Darwinova díla *O původu druhů*.
- 3 Základní koncepce tohoto oddílu převzata z H. L. Willmington: *Willmington's Guide to the Bible* (Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, 1981), str. 810–824.
N. L. Geisler, W. E. Nix: *A General Introduction to the Bible* (Chicago, IL: Moody Press, 1986).

- J. McDowell: *Evidence that Demands a Verdict*, Vol. 1 (San Bernardino, CA: Campus Crusade for Christ, 1972).
- 4 McDowell: *Evidence that Demands a Verdict*.
- 5 Tamtéž.
- 6 W. Ramsay: *Bearing of Recent Discoveries on the Trustworthiness of the New Testament* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1953), str. 222.
- 7 Zevrubné informace k tématu „Bible a archeologie,“ na <<http://www.christiananswers.net>>
- 8 McDowell: *Evidence that Demands a Verdict*.
- 9 Lidé se dříve domnívali, že hvězdy lze sečíst - napočítali kolem 1.200 viditelných hvězd. Ptolemaios (r. 150) prohlásil, že hvězd je přesně 1.056. Viz W. Gitt, „Counting the Stars,“ *Creation*, 1997, 19(2):10-13.
- 10 J. Sarfati: „The Wonders of Water,“ *Creation*, 1997, 20(1):44-46.
- 11 D. Batten: „Dogs Breeding Dogs? That’s Not Evolution,“ *Creation*, 1996, 18(2):20-23.
- 12 D. A. Wise: „Modern Medicine? It’s Not so Modern!“ *Creation*, 1995, 17(1):46-49.
- 13 P. Emerson: „Eating Out in Eden,“ *Creation*, 1996, 18(2):10-13.
- 14 H. M. Morris: *The Biblical Basis of Modern Science* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1984).
- 15 F. Schaeffer: *Escape from Reason* (London: Inter-Varsity Press, 1968).
- 16 Agnosticismus je jinou podobou bezvěrectví; tvrdí, že existenci Boha nelze poznat, a tím popírá pravdivost Božího slova. Prakticky se téměř neliší od ateizmu.
- 17 L. Eiseley: *Darwin’s Century: Evolution and the Man who Discovered it* (New York: Doubleday, 1969), str. 62.
- 18 H. M. Morris: *Men of Science, Men of God* (Green Forest, AR: Master Books, 1982).
A. Lamont, *21 Great Scientists Who Believed the Bible*, (Brisbane, Australia: Answers in Genesis, 1995).
- 19 J. Ashton, *In Six Days: Why 50 Scientists Choose to Believe in Creation* (Sydney, Australia: New Holland Publishers, 1999).
- 20 Žalm 78,5; 2 Tim 3,14-17; 2 Petr 1,19-21. Bůh, který inspiroval Bibli, existoval odkáživa, je dokonalý a nikdy nelže (Titus 1:2). O důležitosti Božího slova viz též Žalm 119.
- 21 Tento oddíl vychází z J. Sarfatiho „If God Created the Universe, Then Who Created God?“ *CEN Technical Journal*, 1998, 12(1):20-22.
- 22 Slovo „příčina“ má ve filosofii několik různých významů. Zde odkazuje k *účinné příčině*, hlavnímu činiteli, který způsobil vznik něčeho.
- 23 Entropie je mírou neuspořádanosti, nebo úbytku využitelné energie.
- 24 Myšlenku „pulzujícího vesmíru,“ šířili ateisté jako Carl Sagan a Isaac Asimov, aby se vyhnuli nutnosti počátku, který by je dovedl ke Stvořiteli. Zákony termodynamiky však něco takového vylučují - každý z takového domnělého cyklu by vyčerpával více a více použitelné energie. To by znamenalo, že cyklus by se neustále prodlužoval, zpět do minulosti by tedy byl stále kratší. Takové cyklické opakování by tedy mohlo mít nekonečnou budoucnost, ale nikoli minulost. Kromě toho je ve vesmíru příliš málo hmoty na to, aby její gravitace zastavila rozpínání, a neznáme ani žádný mechanismus, který by umožnil nový „velký třesk,“ po „velkém krachu,“
- 25 Někteří fyzikové nás ujišťují, že kvantová mechanika tento princip příčiny a následku narušuje a dokáže vytvořit něco z ničeho, ale nemají pravdu. Teorie, že vesmír vznikl kvantovou fluktuací, předpokládá, že je tu *něco*, co může fluktuovat. Jejich „kvantové vakuum“ obsahuje značný potenciál hmoty a antihmoty, není tedy „ničím,“. Pokud dále neexistuje příčina, nemáme vysvětlení, proč vznikl *tento konkrétní vesmír v této konkrétní době*, a proč se tu

místo něho neobjevila dejme tomu kočka nebo banán. Tento vesmír nemůže mít žádné vlastnosti, které by vysvětlovaly jeho přednostní vznik, protože dokud nevnikl, nemohl mít vůbec žádné vlastnosti.

- 26 Viz William L. Craig: *Apologetics: An Introduction* (Chicago, IL: Moody Press, 1984), a *The Existence of God and the Beginning of the Universe*, <<http://www.leaderu.com/truth/>>. N. L. Geisler: *Christian Apologetics* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1976). Pozor ovšem na nešťastnou (a zbytečnou) náklonnost k nebiblické teorii „velkého třesku..“
- 27 To je důsledkem druhého termodynamického zákona – viz str. 12–13.
- 28 Takové, které jsou schopné výměny energie a látek se svým okolím.
- 29 C. B. Thaxton, W. L. Bradley, R. L. Olsen: *The Mystery of Life's Origin* (Dallas, TX: Lewis and Stanley, 1984). Tito odborníci na termodynamiku poukazují na praktickou nemožnost přírodního vzniku života z hlediska termodynamiky. A. E. Wilder-Smith: *The Natural Sciences Know Nothing of Evolution* (Green Forest, AR: Master Books, 1981).
- 30 L. Spetner: *Not by Chance! Shattering the Modern Theory of Evolution* (Brooklyn, NY: The Judaica Press, Inc., 1997).
- 31 Podobně jako se při kopírování zvukové kazety dostává na kopii šum. Kopie nikdy nemůže být lepší než originál.
- 32 L. P. Lester, R. G. Bohlin: *The Natural Limits of Biological Change* (Dallas, TX: Probe Books, 1989).
- 33 Dopis (ze dne 10. dubna 1979) dr. Colina Pattersona, tehdejšího vedoucího palaeontologa Britského musea dějin přírody v Londýně, Lutheru D. Sunderlandovi, citován v L. D. Sunderland: *Darwin's Enigma*, (Green Forest, AR: Master Books, 1984), str. 89. Patterson se později pokoušel bagatelizovat význam svého naprosto jasného prohlášení.
- 34 Jako „přerušovaná rovnováha“ nebo jiné dodatečné předpoklady.
- 35 J. D. Morris: *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, 1994).
- 36 J. Sarfati: „The Earth's Magnetic Field: Evidence That the Earth is Young,“ *Creation*, 1998, 20(2):15–17.
- 37 Např. C. Wieland: „Sensational Dinosaur Blood Report,“ *Creation*, 1997, 19(4):42–43.
- 38 J. Sarfati: „Blowing Old-earth Beliefs Away,“ *Creation*, 1998, 20(3):19–21.
- 39 J. Sarfati: „Salty Seas,“ *Creation*, 1998, 21(1):16–17.
- 40 Občas „chybějí“ mezilehlé vrstvy, které by tam podle standardního geologického profilu a geologické časové stupnice měly být, což by znamenalo, že chybějící vrstvy nepředstavují ony předpokládané miliony let. Viz A. Snelling, „The Case of the Missing Geologic Time,“ *Creation*, 1992, 14(3):31–35.
- 41 J. Sarfati: „Exploding Stars Point to a Young Universe,“ *Creation*, 1997, 19(3):46–48.
- 42 *Mount St. Helens: Explosive Evidence for Catastrophe in Earth's History*, videozáznam dr. Steve Austina, Creation Videos.
Viz kapitolu 4, „A co uhlíkové datování?“
- 43 C. Wieland: „A Shrinking Date for 'Eve,'“ *CEN Technical Journal*, 1998, 12(1):1–3.
- 44 M. J. Behe: *Darwin's Black Box* (New York: The Free Press, 1996).
- 45 W. Gitt: *In the Beginning Was Information* (Bielefeld, Německo: Christliche Literatur-Verbreitung, 1997), německé vydání vyšlo 1994.

OPRAVDU TO BOHU TRVALO ŠEST DNÍ?

Jsou dny stvoření běžné dny? Mohly to být dlouhé časové úseky? Proč šest dní? Má délka těchto dní nějaký podstatný vliv na evangelium? Jak mohou být „dny„ bez slunce v prvních třech dnech? Je 2. kapitola Genesis v rozporu s 1. kapitolou Genesis? Jak máme chápat Bibli?

Proč na tom záleží?

Jsou-li dny stvoření ve skutečnosti „geologickými epochami“ trvajících miliony let, je poselství evangelia podkopáno u samých základů, proto že to staví smrt, nemoci, ostny a utrpení do období před pádem. Tato myšlenka s sebou také nese mylný přístup k Písmu – že totiž Boží slovo lze vykládat na základě omylných teorií hříšných lidí.

Je dobrým cvičením přečíst si první kapitolu Genesis a pokusit se přitom odložit vnější vlivy, které by vás vedly k předem dané představě o možném významu slova „den„. Prostě dovoďte slovům tohoto oddílu, aby k vám promlouvala.

Vezmeme-li takto Genesis 1 za bernou minci, nepochybně se zde říká, že Bůh stvořil vesmír, zemi, slunce, měsíc a hvězdy, rostliny a zvířata a také první dva lidi během šesti běžných (přibližně 24-hodinových) dnů. Jsme-li zcela upřímní, musíme přiznat, že by člověka **nikdy** nenapadlo při čtení této pasáže uvažovat o miliónech let.

Přesto většina křesťanů (včetně mnoha předních křesťanských osobností) západního světa buďto netrvá na tom, že tyto dny stvoření byly běžnými dny, nebo připouští a učí, že to musela být dlouhá časová období – dokonce milióny a miliardy let.

Jak komunikuje Bůh?

Bůh komunikuje prostřednictvím jazyka. Když stvořil prvního člověka – Adama, předem mu „naprogramoval„ jazyk, aby s ním mohl komunikovat. Lidský jazyk se skládá ze slov užitých v konkrétním kontextu, který souvisí s veškerou okolní realitou.

Bůh proto může člověku zjevovat věci a člověk může komunikovat s Bohem, protože tato slova mají svůj význam a předávají srozumitelné sdělení. Kdyby tomu tak nebylo, jak bychom mohli komunikovat jeden s druhým, s Bohem, nebo Bůh s námi?

***Kam tvá slova proniknou, tam vstoupí světlo,
nezkušené nabývají rozumnosti. (Ž 119,130)***

Proč „dlouhé dny„?

Římanům 3,4: „Ať se ukáže, že Bůh je pravdivý, ale každý člověk lhář.“

V *každém* případě, kdy někdo pochybuje, že „dny„ stvoření byly běžnými dny, je to proto, že *nedovolil*, aby k němu slova Písma promlouvala v kontextu, jak to jazyk v zájmu komunikace vyžaduje. Nechal se ovlivnit myšlenkami, které mají svůj původ *mimo* Písmo. Vytvořili tak precedens, podle něhož je dovoleno dát jakémukoli slovu nový výklad na základě předpojatých myšlenek čtenáře. To nakonec povede k selhání komunikace, protože tatáž slova v tomtéž kontextu budou pro různé lidi mít různé významy.

Církevní otcové: Většina „církevních otců„ přijímala tyto dny jako běžné dny.¹ Je pravda, že někteří ranní církevní otcové neučili, že „dny„ stvoření byly běžnými dny – ale mnozí z nich byli ovlivněni řeckou filozofií a to způsobilo, že tyto dny vykládali jako alegorické. Odůvodňovali to tak, že „dny„ stvoření se pojily k Božím činnostem a že jelikož Bůh je mimo rozměr času, nemohly se tyto „dny„ vztahovat na lidský čas.² Narozdíl od dnešních zastánců alegorie nemohli pochopit, že by to Bohu trvalo *celých dlouhých šest dní*.

Pojetí, které „dny„ nebere doslovně, proto vzešlo z nebiblických vlivů (tj. z vlivů mimo Bibli) a ne ze slov Bible!

Tento přístup ovlivnil způsob, kterým lidé až dodnes vykládají Písmo. Jak to řekl zakladatel reformace:

Dny stvoření byly svou délkou běžnými dny. Musíme rozumět,

že tyto dny byly skutečné dny (*veros dies*), narozdíl od toho, co si myslí svatí otcové. Kdykoli zjistíme, že se názory Otců neshodují s Písmem, máme s nimi uctivou trpělivost a uznáváme je jako své starší. Nevzdalujeme se nicméně kvůli nim od autority Písma.³

Dnešní představitelé církve: Mnozí současní církevní představitelé *ne-přijímají* dny stvoření jako běžné dny zemské rotace. Když však zapátráme po důvodech, zjistíme, že skutečnou příčinou jsou vlivy mimo Písmo (zvláště přesvědčení o miliardy let starém vesmíru).

Tito představitelé opakovaně uznávají, že vezme-li se Genesis 1 tak, jak je, vypadá to, že učí o šesti běžných dnech. Pak ale řeknou, že to tak nemůže být, vzhledem ke stáří vesmíru nebo pro nějaký jiný mimobiblický důvod!

Posuďte následující ukázkové citáty biblických učenců, kteří jsou pokládáni za konzervativní, a přitom neuznávají dny stvoření za běžné dny:

Povrchní přečtení 1. kapitoly Genesis může vyvolat dojem, že se celý proces stvoření odehrál v šesti čtyřiaadvacetihodinových dnech. To se zdá být v rozporu s moderními vědeckými výzkumy, které ukazují, že planeta Země byla stvořena před několika miliardami let.⁴

Ukázali jsme si možnost, že Bůh zformoval zemi a život na ní v sérii tvůrčích dní, které představují dlouhé časové úseky. Vzhledem ke zřejmému stáří země je to nejen možné – je to pravděpodobné.⁵

Zdá se, že tito teologové pokládají přírodu za „67. knihu Bible,,“, ovšem s větší autoritou než těch 66 písemných knih. Uvažte slova Charlese Haddona Spurgeona z roku 1877:

Jsmo velice vážně zvaní, bratří, abychom upustili od staromódních přesvědčení našich otců, a to na základě údajných vědeckých objevů. Co je věda? Způsob, jímž se člověk snaží zakrýt svou nevdělaností. Nemělo by tomu tak být, ale je. Nemáte být dogmatictí v teologii, moji bratří, neboť to je zlé; pro muže vědy je to však správné.



C. H. Spurgeon

Nikdy nemáte na ničem příliš pevně trvat; ale vědci mohou směle trvat na něčem, co nemohou dokázat, a mohou vyžadovat daleko důvěřivější víru, než jakou máme my. Jinak řečeno, vy a já máme vzít svou Bibli a přetvářet a formovat svou víru na základě věčně se měnícího učení takzvaných mužů vědy. Jaká pošetilost! Vždyť pochod vědy, falešně tak zvané, tímto světem, lze sledovat po stopách křiklavých blamáží a opuštěných teorií. Kdysi opěvovaní bývalí objevitelé jsou dnes pro posměch; opakované ztroskotání falešných hypotéz je notoricky známou záležitostí. Tábořiště učených poznáte podle smetiště opuštěných troskek předpokladů a teorií, připomínajících haldy rozbitých láhví.⁶

Ten, kdo by používal historickou vědu (tak, jak ji předkládají ti, kdo vesměs ignorují Boží psané zjevení) k vykládání Bible a k tomu, aby nás vyučoval o Bohu, má všechno obrácené naruby. Protože jsme padlá, omylná stvoření, potřebujeme psané Boží slovo, osvětlované Duchem svatým, abychom správně porozuměli přírodním dějinám. Uznávaný systematický teolog Berkhof řekl:

Od příchodu hříchu na svět může člověk získat skutečné poznání o Bohu z jeho celkového zjevení pouze pokud je studuje ve světle Písma, v němž jsou prvky původního Božího sebezjevení, zamlžené a převrácené kletbou hříchu, znovu zveřejňovány, opravovány a vykládány. ... Někteří mají sklon mluvit o celkovém Božím zjevení jako o druhém zdroji; to však je těžko správné, uvážíme-li skutečnost, že příroda zde může být brána v úvahu pouze tak, jak je vykládána ve světle Písma.⁷

Jinými slovy, křesťané by měli zakládat své smýšlení na Bibli, nikoliv na „vědě“.

„Dny,, v 1. kapitole Genesis

Co nám říká Bible o významu slova „den,, v 1. kapitole Genesis? V závislosti na kontextu může mít jedno slovo více významů. Například v angličtině může mít slovo „den,, snad 14 různých významů. Uvažte třeba následující větu: „Za dnů mého otce trvalo deset dní, když chtěl člověk přejet australské vnitrozemí za dne.“ V prvním případě zde slovo „dny,, znamená „čas,, v obecném slova smyslu. Druhý „den,, užitý s číslovkou, mluví o běžném dni, a

potřetí toto slovo znamená ten úsek z daných 24 hodin, po který trvá denní světlo. Slova tedy mohou mít více významů, které vyplývají z kontextu.

Křesťané by ve svých úvahách měli vycházet z Bible.

Abychom pochopili význam „dne“, v 1. kapitole Genesis, musíme si ujasnit, jak je v kontextu Písma užíváno hebrejské slovo pro „den“, - *yom*. Posuďte toto:

- Typická konkordance ukazuje, že *yom* může mít celou škálu významů: období světla jako opaku tmy, úsek 24 hodin, čas, konkrétní časový bod, nebo rok.
- Klasický, značně uznávaný hebrejsko-anglický lexikon⁸ (jednosměrný slovník) uvádí pro význam slova *yom* sedm hesel a mnoho podhesel – ale uvádí dny stvoření, zmiňované v Genesis 1 jako běžné dny pod heslem „den definovaný večerem a ráno,“.
- Pro každý z šesti dnů stvoření je uvedena číslovka a výraz „večer a ráno,“ (Gen 1,5; 8; 13; 19; 23; 31).
- Mimo Genesis 1 je *yom* použito s číslovkou 410-krát a pokaždé znamená běžný den⁹ – proč by Genesis 1 bylo výjimkou?¹⁰
- Mimo Genesis 1 je *yom* použito 23-krát se slovem „večer,“ nebo „ráno,“¹¹. „Večer,“ a „ráno,“ se objevují společně, avšak bez *yom*, 38krát. Ve všech 61 případech mluví text o běžném dni – proč by Genesis 1 bylo výjimkou?¹²
- V Genesis 1,5 se *yom* objevuje v kontextu se slovem „noc,“. Mimo Genesis 1 je „noc,“ užita s *yom* 53krát – a pokaždé jde o běžný den. Proč by Genesis 1 bylo výjimkou? Také slovo „světlo,“ užité spolu s *yom* v tomto oddíle, určuje, že šlo o běžný den.¹³
- Množné číslo pro *yom*, které se v Genesis 1 neobjevuje, může být užito ve významu delšího časového úseku, např. „za oněch dnů,“¹⁴. Přidávat zde číslovku by bylo nesmyslné. Je tedy zjevné, že v Ex 20,11, kde je užita číslovka ve spojení se *dny*, se jednoznačně mluví o šesti dnech ve smyslu otočení země.
- V biblické hebrejštině jsou slova (jako *olam* nebo *kedem*), která se dobře hodí pro označení dlouhých časových úseků nebo nevymezeného časového období, ale *žádné* z nich není užito v 1. kapitole.¹⁵ Jinak bylo také možno přirovnat dny či roky k zrnkům písku, bylo-li míněno dlouhé časové období.

Dr. James Barr (profesor hebrejštiny na univerzitě v Oxfordu), který sám nevěří v historickou pravdivost Genesis, přesto přiznává v souvislosti s jazykem 1. kapitoly Genesis toto:

„Pokud je mi známo, na žádné světové univerzitě neexistuje žádný profesor hebrejštiny nebo Starého zákona, který by nevěřil, že pisatel(é) Genesis 1-11 zamýšlel(i) sdělit svým čtenářům tyto myšlenky: (a) stvoření se odehrálo během série 6 dní, jež byly stejnými 24-hodinovými dny, jaké prožíváme dnes; (b) čísla obsažená v rodokmenech knihy Genesis poskytovala prostým sečtením chronologii od počátku světa k pozdějším obdobím biblického příběhu; (c) Noemova potopa byla chápána jako celosvětová a měla zničit veškerý lidský a živočišný život s výjimkou těch, kdo byli v arše.,¹⁶

Podobně také liberální profesor 19. století - Marcus Dods z New College v Edinburghu tvrdí:

„Jestliže například slovo „den,, v těchto kapitolách neznamená úsek čtyřiaadvaceti hodin, je vykládání Písma beznadějně.,¹⁷

Závěr: Jsme-li ochotni nechat slova jazyka, aby k nám hovořila v souladu s kontextem a běžnými definicemi, aniž bychom byli ovlivňováni vnějšími myšlenkami, pak slovo „den,, v 1. kapitole Genesis - určené číslovkou, výrazem „večer a ráno,, a v případě prvního dne slovy „světlo a tma,, - *zjevně* znamená běžný den (přibližně 24 hodin).

Za dnů Martina Luthera tvrdili někteří církevní myslitelé, že Bůh stvořil vše během jednoho dne nebo v jednom okamžiku. Martin Luter napsal:

„Když Mojžíš píše, že Bůh stvořil nebe a zemi a všechno, co je v nich, během šesti dnů, pak ponechte toto období i nadále v délce



Martin Luter



John Kalvín

šesti dnů a nepokoušejte se vynalézt žádnou poučku, podle níž šest dní znamenalo den jeden. Pokud však nedokážete pochopit, jak to všechno mohlo být vykonáno v šesti dnech, pak ponechte Duchu svatému tu čest být učenější než vy. Vy totiž máte při zacházení s Písmem mít na paměti, že co je zde psáno, říká sám Bůh. Protože mluví Bůh, nesluší se, abyste svévolně obraceli jeho Slovo směrem, kterým chcete jít vy.,¹⁸

Podobně také Kalvín prohlásil: „Ačkoliv trvání světa, jenž nyní spěje ke svému konci, ještě nedosáhlo šesti tisíc let,

Boží dílo nebylo vykonáno v okamžiku, ale v šesti dnech.,¹⁹

Luter a Kalvín tvořili páteř protestantské reformace, která volala církev zpět k Písmu - *Sola Scriptura* (pouze Písmo). Oba tito muži trvali na tom, že Genesis 1 učí o šesti běžných dnech stvoření - před několika tisíci lety.

Proč šest dnů?

Exodus 31,12 říká, že Bůh přikázal Mojžíšovi říci dětem Izraele toto:

Šest dní se bude pracovat, ale sedmého dne bude slavnost odpočínutí, Hospodinův svatý den odpočinku. Každý, kdo by dělal nějakou práci v den odpočinku, musí zemřít. Ať tedy Izraelci dbají na den odpočinku a dodržují jej po všechna svá pokolení jako věčnou smlouvu. To je provždy platné znamení mezi mnou a syny Izraele. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe a zemi, ale sedmého dne odpočinul a oddechl si (Ex 31,15-17).



Pak dal Bůh Mojžíšovi dvě kamenné desky, na kterých byla Božím prstem napsána Boží přikázání (Ex 31,18).

Protože Boží moc a moudrost jsou neomezené, není pochyb o tom, že mohl stvořit vesmír a jeho obsah v okamžiku, nebo v šesti vteřinách, nebo v šesti minutách, nebo v šesti hodinách – u Boha přece není nic nemožného (Lk 1,37).

Měli bychom se však ptát: „Proč si Bůh dal tak načas? Proč celých dlouhých šest dní?“, Odpověď je také v Ex 20,11 a je základem pro čtvrté přikázání:

V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.

Sedmidenní týden nemá žádné opodstatnění mimo Písmo. V tomto starozákonním oddílu přikazuje Bůh svému lidu – Izraeli – aby šest dní pracovali a jeden odpočívali – proto úmyslně tvořil vše po celých dlouhých šest dní. Dal tak člověku příklad. Náš týden má vzor v tomto principu. Kdyby tedy stvořil vše během šesti tisíce nebo šesti miliónů let a pak tisíc nebo milión let odpočíval, měli bychom vskutku zajímavý týden!

Někteří tvrdí, že Exodus 20,11 je analogií pouze v tom smyslu, že člověk má pracovat a odpočívat – a ne že to mělo znamenat doslovně šest běžných dní, po nichž následuje doslovně jeden běžný den. Bibličtí badatelé však ukázali, že toto přikázání „neužívá analogii nebo archetypální uvažování, ale že jeho důraz je ‘vyjádřen ve smyslu napodobování Boha nebo božského příkladu, jenž má být následován’,“²⁰ Jinými slovy, mělo jít o doslovných šest dní práce, po nichž následoval doslovný den odpočinku, stejně jako Bůh pracoval doslova šest dní a jeden den odpočíval.

Někteří argumentují, že „nebesa a země“, jsou pouze země a možná sluneční soustava, ne celý vesmír. Tento verš však jasně říká, že Bůh stvořil *vše* v šesti dnech – šesti po sobě jdoucích běžných dnech, stejně jako předchozí verš přikazuje pracovat po šest po sobě jdoucích běžných dní.

Výraz „nebe(sa) a země“, v Písmu je příkladem jazykového jevu zvaného *merismus*, kde dva spojené protiklady tvoří jeden všeobíhající pojem, v tomto případě celek stvoření. Lingvistický rozbor termínu „nebe(sa) a země“, v Písmu ukazuje, že se vztahují k celku veškerého stvoření (Hebrejové neměli slovo pro „vesmír“). Například v Genesis 14,19 je Bůh nazván „Stvořitelem

nebe a země.. V Jeremjáši 23,24 o sobě Bůh říká, že naplňuje „nebe i zemi“. Viz také Genesis 14,22; 2. Královská 19,15; 2. Paralipomenon 2,12; Žalmy 115,15; 121,2; 124,8; 134,3; 146,6; a Izajáš 37,16.

Není zde tedy žádný biblický výrok, který by omezoval Exodus 20,11 na zemi a její atmosféru nebo na samotnou sluneční soustavu. Exodus 20,11 proto skutečně ukazuje, že celý vesmír byl stvořen v šesti běžných dnech.

Dopad: Protože dny stvoření jsou svou délkou běžnými dny, pak podle součtu let v Písmu (za předpokladu, že v rodopisech nejsou mezery²¹) je stáří vesmíru pouze asi šest tisíc let.²²

Námítky proti doslovnému pojetí dnů v Genesis 1

Námítka 1: „Věda“ prokázala, že země a vesmír jsou miliardy let staré, a proto „dny“, stvoření *musí* být dlouhými (nebo nevymezenými) časovými úseky.

Odpověď:

a) Stáří země, určované omylnými lidskými metodami, se zakládá na neprokázaných předpokladech, takže není dokázáno, že by země byla miliardy let stará.²³

b) Toto neprokázané stáří se užívá k tomu, aby se jazyku Bible vnucoval jistý výklad. Je tedy dovoleno vykládání Bible omylnými lidskými metodami. To ve svém důsledku ohrožuje užívání jazyka ke komunikaci.

c) Evoluční vědci prohlašují, že se fosilní vrstvy na zemském povrchu datují stovky milionů let do minulosti. Jakmile připustíme miliony let u fosilních vrstev, připouštíme tím smrt, krveprolití, nemoci, ostny a utrpení ještě před Adamovým hříchem.

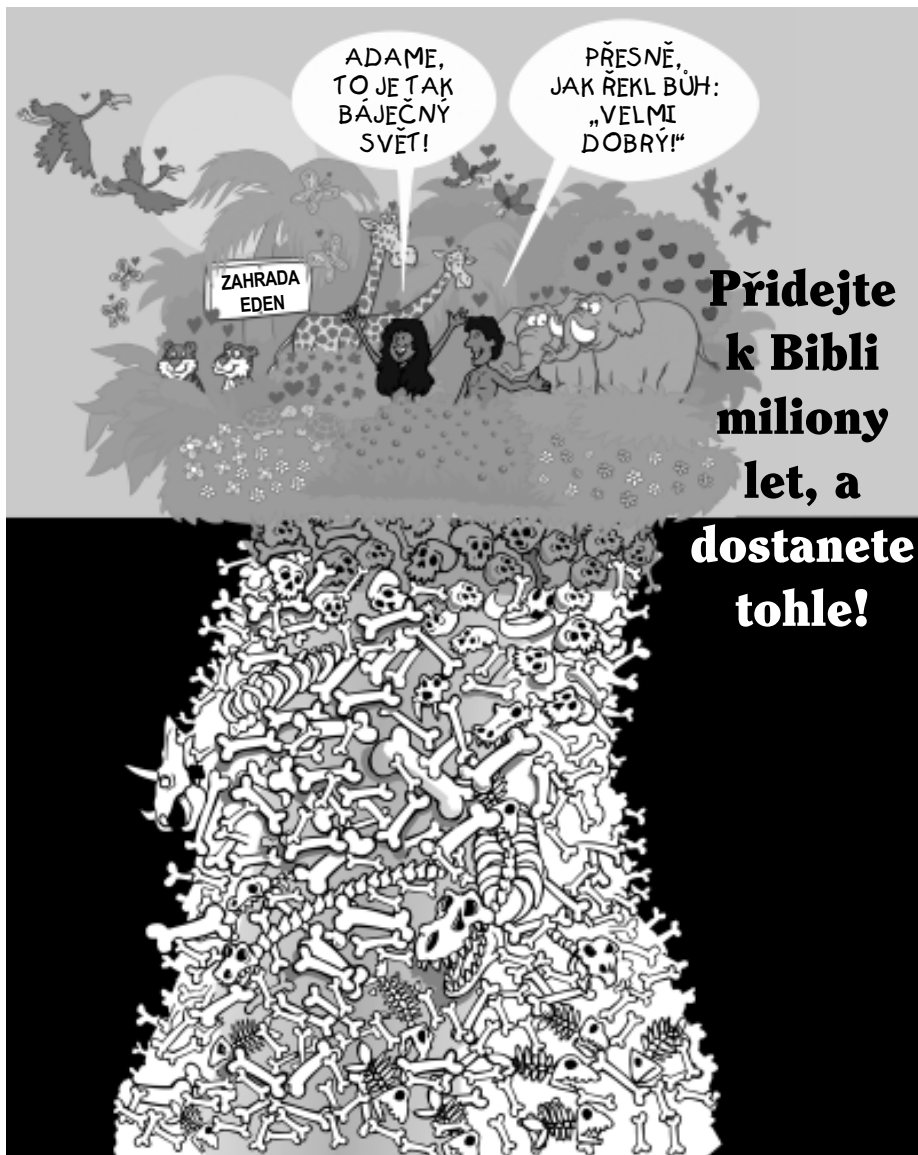
Bible říká jasně²⁴, že smrt, krveprolití, nemoci, ostny a utrpení jsou následkem hříchu.²⁵ V Genesis 1,29-30 dal Bůh Adamovi a Evě i zvířatům za pokrm rostliny (pokud tedy bereme Genesis za bernou minci, jako doslovnou historii, jak ji bral Ježíš v Mat 19,3-6). Ve skutečnosti teologie rozlišuje zvířata od rostlin. Lidským bytostem a vyšším živočichům je v Genesis 1 připisován „*nefeš*“, neboli životní princip. (To se týká přinejmenším zemských obratlovců a také ptáků a ryb: Gen 1,20; 24.) Rostliny „*nefeš*“ nemají – nejsou „*živé*“, v tomtéž smyslu, jako živočichové. Ty byly dány za potravu.

Maso bylo člověku dovoleno jíst teprve po potopě (Gen 9,3) – z toho také jasně vyplývá, že výroky v Genesis 1,29-30 nás měly informovat o tom, že člověk a zvířata byli zpočátku býložravci. V Genesis 9,2 se také dozvídáme o změně, kterou Bůh způsobil ve vztahu zvířat k lidem.

V Genesis 2,17 varoval Bůh Adama, že pokud by jedl ze „stromu pozná-

ní dobrého a zlého,, tak „jistě zemře,,. V hebrejské gramatice to vlastně znamená „umíraje umřeš,,. Jinými slovy, byl by to počátek procesu fyzického umírání. Jasně to také zahrnovalo duchovní smrt (oddělení od Boha).

Poté, co Adam Boha neposlechl, oblékl Hospodin Adama a Evu do „ko-



žených suknic,, (Gen 3,21).²⁶ K tomu musel zabít alespoň jedno zvíře a prolít jeho krev. Důvod k tomu lze shrnout slovy listu Židům 9,22:

Podle zákona se skoro vše očisťuje krví, a bez vylití krve není odpuštění.

Pro odpuštění hříchů vyžaduje Bůh prolítí krve. To, co se událo v zahradě, bylo obrazem toho, co mělo přijít v Ježíši Kristu, který prolil svou krev na kříži jako Beránek Boží, jenž snímá hřích světa. (Jan 1,29).

Kdyby zahrada stála nad milióny let starými fosilními vrstvami mrtvých tvorů, pak by zde bylo prolítí krve ještě před hříchem. Tím by bylo zrušeno opodstatnění zástupné smrti. Bible říká jasně, že Adamův hřích přinesl na svět smrt a utrpení. Jak nám říká list Římanům 8,19-22, celé stvoření „sténá,, kvůli následkům Adamova pádu, a bude vysvobozeno „z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích,, (Ř 8,21). Pamatujte také na to, že trní vzniklo až po prokletí. Protože ve fosilních záznamech se trní nachází, musely se utvářet až poté, co Adam s Evou zhřešili.

Vyhlášení trestu smrti nad Adamem bylo jak prokletím, tak požehnáním. Prokletím proto, že smrt je strašlivá a neustále nám připomíná ohavnost hříchu. Požehnáním proto, že následky hříchu – odloučení od společenství s Bohem – nemusí být věčné. Smrt zabránila Adamovi a jeho potomkům, aby žili ve stavu hříchu se všemi jeho následky navždy. A protože smrt byla spravedlivým trestem za hřích, vytrpěl Ježíš Kristus tělesnou smrt a prolil svou krev, aby Adamovo potomstvo osvobodil od následků hříchu. Apoštol Pavel to do hloubky probírá v Římanům 5 a 1. Korintským 15.

Zjevení v 21. a 22. kapitole jasně říká, že jednoho dne bude „nové nebe a nová země,, kde již nebude „žádná smrt,, ani „žádné prokletí,, - jako tomu bylo předtím, než hřích všechno změnil. Jestliže součástí této nové země budou zvířata, patrně nebudou umírat nebo se navzájem požírat, ani nebudou požírat vykoupený lid!

Přidají-li se tedy k Písmu ty údajné milióny let, boří se tím základy poselství kříže.

Námítka 2: Podle 1. kapitoly Genesis bylo slunce stvořeno teprve čtvrtý den. Jak mohl bez slunce existovat den a noc (běžné dny) v prvních třech dnech?

Odpověď:

a) Znovu je důležité, abychom dovolili Božímu slovu k nám mluvit. Přistou-

píme-li ke Genesis 1 bez jakýchkoli vnějších vlivů, již jsme si ukázali, že každý z šesti dnů stvoření se zde objevuje hebrejským slovem *yom* definovaným číslovkou a výrazem „večer a ráno,“. První tři dny jsou zapsány *stejně* jako tři další. Dovolíme-li tedy, aby k nám promlouval jazyk, pak všech šest dní bylo běžnými pozemskými dny.

b) Pro den a noc není slunce nutné! Nutné je světlo a otáčející se země. První den stvoření stvořil Bůh světlo (Gen 1,3). Výraz „večer a ráno,“ určitě znamená otáčející se zemi. Máme-li tedy světlo z jednoho směru a točící se zemi, může zde být den a noc.

Odkud se vzalo světlo? To se nedovídáme,²⁷ ale Genesis 1,3 nepochybně ukazuje, že šlo o stvořené světlo, které odlišovalo den a noc, než Bůh čtvrtý den stvořil slunce, aby vládlo nad již dříve stvořeným dnem. Zjevení 21,23 nám říká, že jednoho dne už slunce nebude potřeba, protože nebeské město bude osvětlovat Boží sláva.

Jedním z důvodů, proč to Bůh udělal právě takto, možná bylo, aby ilustroval, že slunce nemá ve stvoření takové přednostní postavení, jaké mu lidé měli sklon přisuzovat. Slunce nedalo zrod zemi, jak to postulují evoluční teorie – slunce bylo Božím dílem - nástrojem, který měl vládnout dni, jež Bůh stvořil (Gn 1,16).

Po dlouhé věky lidé, např. Egypťané, uctívali slunce. Bůh v 5. Mojžíšově (Deuteronomium) 4,19 varoval Izraelce, aby neuctívali slunce jako pohanské kultury kolem nich. Oni měli příkaz uctívat Boha, který slunce stvořil – ne slunce Bohem *stvořené*.

Evoluční teorie (např. hypotéza „velkého třesku,“) tvrdí, že slunce vzniklo dříve než země a že působení slučneční energie na zemi dalo nakonec vznik životu. V jistém smyslu je tak slunci stejně jako v pohanských náboženstvích přičítána zásluha za zázrak stvoření.

Je zajímavé ukázat v kontrastu se spekulacemi moderní kosmologie spisy ranného církevního otce Theofila:

„Čtvrtého dne vznikla světelná tělesa. Protože Bůh zná věci budoucí, věděl o hlouposti pošetilých filozofů, kteří budou tvrdit, že věci vzniklé na zemi pocházejí z hvězd, aby tak mohli Boha postavit stranou. Aby se proto mohla ukázat pravda, vznikly rostliny a semena dříve než hvězdy. Protože to, co vzniklo později, nemohlo být příčinou toho, co předcházelo,“²⁸

Námítka 3: 2. Petrova 3,8 říká, „že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den,, a proto dny stvoření mohly znamenat dlouhé časové úseky.

Odpověď:

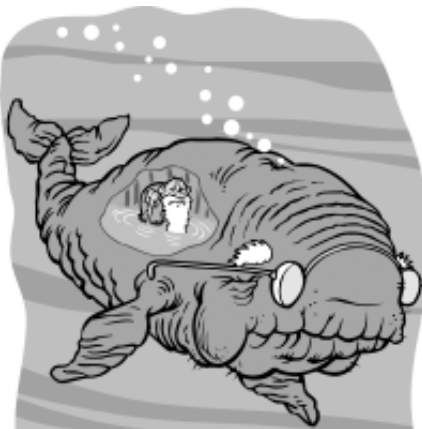
a) Tento oddíl není v *žádném* kontextu se stvořením – *nemluví* o Genesis ani o šesti dnech stvoření.

b) Tento verš obsahuje takzvaný „srovnávací článek,, – „jako,, – který se v Genesis 1 nevyskytuje. Jinými slovy, *neříká*, že den *je* tisíc let – porovnává skutečný, doslovný den se skutečným, doslovným tisícem let. Kontext tohoto oddílu se vztahuje k druhému příchodu Krista. Říká se zde, že pro Boha je jeden den *jako* tisíc let, protože Bůh je mimo čas. Bůh narozdíl od lidí není omezen přírodními procesy a časem. Co se nám může zdát jako dlouhá doba (čekání na druhý Ježíšův příchod), je pro něj ničím. Ať se nám to zdá dlouhé či krátké, z Božího pohledu je to jedno.

c) Druhá část tohoto verše říká „a tisíc let jako jeden den,, což v podstatě zase anuluje první část verše pro ty, kdo by chtěli pokládat rovnítko mezi jeden den a tisíc let! Nemůže se zde tedy říkat, že jeden den je tisíc let nebo naopak.

d) Žalm 90,4 říká: „Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka.,, Zde je tisíc let přirovnáno k „jedné noční hlídce,, (4 hodinám²⁹). Protože výraz „noční hlídka,, je zde konkrétně spojen se „včerejškem,, říká se zde, že tisíc let je srovnáváno s krátkým časovým úsekem – ne prostě s jedním dnem.

e) Kdybychom používali tento oddíl k tvrzení, že „den,, v Bibli znamená tisíc let, pak bychom v zájmu důslednosti museli říci, že Jonáš byl v břiše ryby tři tisíce let, nebo že Ježíš ještě nevstal z mrtvých!



Jonáš - 3000 let ve velrybě!?

Námítka 4: Trvání na šesti slunečních dnech stvoření Boha omezuje, zatímco když Bohu poskytneme miliardy let, nijak ho neomezujeme.

Odpověď:

Ve skutečnosti trvání na šesti běžných pozemských dnech stvoření neo-

mezuje *Boha*, ale omezuje to nás, protože pak musíme věřit, že Bůh skutečně udělal to, co nám říká ve svém Slově. Jestliže navíc Bůh stvořil vše během šesti dnů, jak to říká Bible, pak to jistě mocně ukazuje Boží moc a moudrost – Všemohoucí Bůh *nepotřeboval* éony času! Scénáře, které mluví o miliardách let, však *Boha* umenšují, protože tvrdí, že věci mohla stvořit pouhá náhoda, nebo že Bůh ke stvoření potřeboval obrovské množství času.

Námítka 5: Adam nemohl zvládnout všechno, o čem Bible mluví, za jeden den (šestý den). Nemohl například pojmenovat všechna zvířata, na to by neměl dost času.

Odpověď:

Adam nemusel pojmenovat *všechna* zvířata – jen ta, která k němu Bůh přivedl. Adam měl například příkaz pojmenovat „všechnu polní zvěř,“ (Gen 2,20), ne „zemskou zvěř,“ (Gen 1,25). Výraz „polní zvěř,“ znamená s velkou pravděpodobností podskupinu větší skupiny „zemské zvěře,“. Nemusel pojmenovat „rozmanité druhy všelijakých zeměplazů,“ (Gen 1,25) ani žádné z mořských tvorů. Také počet „druhů,“ byl tehdy menší než počet „rodů,“ v dnešní klasifikaci (viz str. 169-171).

Říkají-li kritici, že Adam nemohl pojmenovat zvířata za necelý den, ve skutečnosti tím říkají, že nechápou, jak by to zvládli oni, takže to nemohl zvládnout ani Adam. Náš mozek však utrpěl šesti tisíci let prokletí v důsledku pádu. Adamův mozek byl před hříchem dokonalý.

Když Bůh stvořil Adama, musel mu naprogramovat dokonalý jazyk. My dnes programujeme počítače, aby „mluvily,“ a „pamatovaly si,“. Tím spíš mohl Stvořitel stvořit Adama jako vyspělého člověka (nenarodil se jako děťátko, které se musí učit mluvit), který měl v mozkových buňkách dokonalý jazyk a dokonalé chápání každého slova. (Proto Adam rozuměl, co tím Bůh myslel, když řekl, že Adam „zemře,“, pokud bude neposlušný, i když dosud žádnou smrt neviděl.) Adam mohl také mít „dokonalou,“ paměť (možná něco jako fotografickou paměť).

Pro tohoto prvního dokonalého člověka jistě nebylo problémem vymýšlet slova, pojmenovat zvířata, která mu Bůh přivedl a jména si zapamatovat – v daleko kratší době než jeden den.³⁰

Námítka 6: V 2. kapitole Genesis je odlišný záznam stvoření, v jiném pořadí, jak by tedy bylo možno brát první kapitolu jako učení o doslovných šesti dnech?

Odpověď:

2. kapitola Genesis ve skutečnosti není *odlišným* záznamem stvoření. Je to *podrobnější* záznam šesti dnů stvoření. První kapitola je přehledem celého stvoření, druhá popisuje podrobnosti kolem stvoření zahrady, prvního člověka a jeho činností v šestém dnu.³¹

Mezi stvořením Adama a stvořením Evy Bible říká, že „vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptačtvo,“ (Gen 2,19). Vypadá to, jako by se tu říkalo, že zemská zvěř a ptáci byli stvořeni mezi Adamem a Evou. Židovští učenci však neviděli žádný takový konflikt se záznamem v 1. kapitole, podle nějž byli Adam a Eva oba stvořeni až po zvěři a ptácích. (Gen 1,23-25). Není zde žádný rozpor, protože v hebrejštině je přesný slovesný rod určován kontextem. Z 1. kapitoly je jasné, že zvěř a ptáci byli stvořeni dříve než Adam, proto židovští učenci chápali sloveso „vytvořil,“ v Genesis 2,19 ve významu „když předtím vytvořil,“. Když 19. verš přeložíme takto: „Když Hospodin Bůh předtím vytvořil ze země všechnu polní zvěř,“ pak se zdánlivý nesoulad s 1. kapitolou Genesis zcela vytratí.

Pokud jde o rostliny a byliny v Genesis 2,5 a stromy v Genesis 2,9 (srovnejte s Gen 1,12), rostliny a byliny jsou v 2. kapitole Genesis popisovány jako „polní,“ a potřebovaly, aby je člověk obdělával (Gen 2,5). Jde zde zjevně o pěstované rostliny, ne jen rostliny všeobecně (Gen 1). Také stromy (Gen 2,9) jsou zde pouze stromy vysazené v zahradě, ne stromy všeobecně.

V Matouši 19,3-6 cituje Ježíš Kristus jak z Genesis 1,27, tak z Genesis 2,24 s odkazem na *stejněho muže a ženu*, když vyučuje o manželství. Ježíš tyto záznamy zjevně pokládal za navzájem se *doplňující*, nikoli za protikladné.

Námítka 7: Pro sedmý den týdne stvoření zde není „večer a ráno,“ (Gen 2,2), musíme tedy ještě stále být v „sedmém dnu,“ takže žádný z těch dnů nebyl běžným dnem.

Odpověď:

Podívejte se znovu na předchozí oddíl nadepsaný „Proč šest dnů?“. Exodus 20,11 jasně říká, že šlo o doslovných sedm dnů – šest dnů na práci a jeden na odpočinek.

Bůh také řekl, že „*odpočinul*,“ od svého díla stvoření (ne že *odpočívá!*). To, že si odpočinul od svého díla stvoření, nevylučuje, aby od této činnosti odpočíval i nadále. Boží práce je teď odlišná – je to dílo zachovávání jeho stvoření a dílo smíření a vykoupení, nutné kvůli lidskému hříchu.

Slovo *yom* je vymezeno číslovkou (Gen 2,2-3), takže z kontextu nadále



vyplývá, že jde o běžný solární den. Bůh také tento sedmý den požehnal a posvětil. V Genesis 3,17-19 čteme o prokletí země kvůli hříchu. Pavel se o tom zmiňuje v Římanům 8,22. To, že by Bůh nazval tento den svatým a požehnal ho, kdyby v tomto „dnu“ prokrel zemi, nedává smysl. Žijeme na zemi, která je v prokletí hříchu – nejsme v sedmém požehnaném svatém dnu!

Poznámka: Argumentací, že sedmý den není běžným dnem, protože není spojován s „večerem a ránem“, jako ostatní dny, se mlčky uznává, že ostatních šest dnů bylo běžnými dny, protože jsou definovány večerem a ránem!

Někteří tvrdili, že z Židům 4,3-4 vyplývá, že sedmý den pokračuje dodnes. Verš 4 však znovu zdůrazňuje, že Bůh sedmého dne odpočinul (minulý čas). Navíc pouze ti, kdo uvěřili v Krista, vejdou do tohoto odpočínutí. Z toho vidíme, že jde o duchovní odpočínutí, které je přirovnáno k Božímu odpočínutí od skončení týdne stvoření. Není to jakési pokračování sedmého dne

(jinak by *všichni* byli „v“ tomto odpočínutí).³²

List Židům *neříká*, že sedmý den týdne stvoření pokračuje dodnes, říká pouze, že jeho odpočínutí pokračuje. Jestliže někdo v pondělí řekne, že v pátek odpočíval a ještě stále odpočívá, neříká tím, že pátek pokračuje až do pondělka! **Námítka 8:** Genesis 2,4 říká: „V den, kdy Hospodin Bůh učinil zemi a nebe“. Protože se tu mluví o všech šesti dnech stvoření, dokazuje to, že slovo den neznamená běžný den.

Odpověď:

Hebrejské slovo *yom* v tomto případě *není* spojeno s číslovkou, výrazem „večer a ráno“, světlem ani tmou. V tomto kontextu verš ve skutečnosti znamená „v době, kdy Bůh stvořil“ (je řeč o týdnu stvoření) nebo „když Bůh stvořil“.

Další potíže s dlouhými dny a podobnými výklady

- Kdyby rostliny stvořené třetí den oddělovaly milióny let od ptáků a vampýrů ovocných (stvořených 5. den) a od hmyzu (stvořeného 6. den), potřebných pro jejich opylování, nemohly by tyto rostliny přežít. Tento problém by byl zvláště akutní u druhů se složitými symbiotickými vztahy (kde jeden závisí na druhém; např. rostlina juka a mol³³).
- Adam byl stvořen v šestém dni, prožil sedmý den a pak zemřel, když mu bylo 930 let (Gen 5,5). Kdyby každý den byl tisícem let, nebo milióny let, nijak by to nevysvětlovalo Adamův věk v době jeho smrti!
- Někteří tvrdili, že slovo pro „učinil“ (*asah*) v Ex 20,11 vlastně znamená „prokázat“. Navrhují možnost, že Bůh Mojžíšovi ukázal nebo zjevil informace o stvoření v průběhu šesti dnů. Tím je dán prostor pro to, aby stvoření samo proběhlo během miliónů let. „Prokázat“, však není platným překladem pro *asah*. Význam tohoto slova zahrnuje „udělat, vyrobit, zhotovit, dělat, atd., ale nezahrnuje „prokázat“, ve smyslu zjevit.“³⁴ Tam, kde je *asah* přeloženo jako „prokázat“ – například „prokázat milosrdenství“ (Gn 24,12), je to ve smyslu „dělat“ nebo „činit“ milosrdenství.
- Někteří prohlašovali, že protože je pro stvoření slunce, měsíce a hvězd ve čtvrtém dni užito slovo *asah* a ne slovo *bara*, které je použito pro stvoření v Genesis 1,1, znamená to, že Bůh zjevil slunce, měsíc a hvězdy teprve v tomto okamžiku. Trvají na tom, že význam slova *asah* je „zjevil“. Jinými slovy, světelná tělesa údajně již existovala a byla v tomto bodě pouze odhalena. *Bara* a *asah* se však v Písmu užívají k popisu stejných událostí. Například ve

vztahu ke stvoření nebes a země je v Ex 20,11 použito *asah*, ale v Genesis 1,1 je ve vztahu ke stvoření nebes a země použito *bara*. Slovo *asah* je v Genesis 1,26 použito v souvislosti se stvořením prvních lidí - ti předtím neexistovali. A pak je o nich řečeno, že byli stvořeni (*bara*), v Genesis 1,27. Dalších podobných příkladů je mnoho. *Asah* má širokou škálu významů ve smyslu „dělat“ a „činit“, a ta zahrnuje i stvoření *bara* (více k *asah* a *bara* viz 3. kapitola).

- Někteří souhlasí, že pokud jde o jazyk knihy Genesis, dny stvoření jsou zde běžnými dny, ale tvrdí, že z hlediska člověka nejde o doslovné dny v historii. To je v podstatě názor zvaný „rámcová hypotéza“³⁵. Jde o velice složitý pohled, který badatelé naprosto vyvrátili.

Skutečný cíl „rámcové hypotézy“ lze vidět v následujícím citátu z článku od jednoho z jejích zastánců:

„Hlavním účelem tohoto článku je vyvrátit doslovné vykládání „týdne“ stvoření podle Genesis, jež předkládají teoretici mladé země.“³⁷

- Někteří lidé chtějí, aby dny stvoření byli dlouhými časovými úseky, protože se snaží sladit evoluci nebo miliardy let s biblickým popisem vzniku. Pořadí událostí podle těch, kdo věří v dlouhé věky, však neodpovídá pořadí podle Genesis. Posuďte následující tabulku:

Rozpor mezi biblickým pořadím stvoření a evolucí

Biblické podání stvoření	Evoluční domněnky
Země před sluncem a hvězdami	Hvězdy a slunce před zemí
Země původně pokrytá vodou	Země byla koulí žhavé taveniny
Nejdříve oceány, potom souše	Nejdříve souše, pak oceány
Život vznikl na souši	Život vznikl v moři
Rostliny dříve než slunce	Rostliny se objevují dlouho po slunci
Nejdříve ptáci, pak čtyřnožci	Ptáci vznikli z pozemských živočichů
Nejdříve velryby, pak pozemská zvěř	Nejdříve pozemská zvěř, pak velryby

Ti, kdo neuznávají doslovných šest dní, zjevně do tohoto oddílu vkládají své vlastní předpojaté myšlenky.

Kompromisy s dlouhými věky

Kromě „teorie mezery,, kterou se zabývá následující kapitola, hlavní kompromisní postoje, snažící se sladit dlouhé věky a/nebo evoluci s Genesis, spadají do dvou kategorií:

1. „teistická evoluce“, podle níž Bůh údajně řídil evoluční proces v trvání miliónů let, nebo ho dokonce jen nastartoval a nechal běžet, a

2. „progresivní stvoření“, kde Bůh údajně zasahoval do procesů smrti a boje o přežití, aby tak stvořil milióny druhů v různých obdobích v rozmezí miliónů let.

Všechny kompromisy s dlouhými věky odmítají, že by Noeho potopa byla globální – mohla to být pouze lokální událost, protože fosilní vrstvy jsou zde pokládány za doklad milionů let. Globální potopa by tento záznam zničila a vytvořila jiný! Tyto postoje proto nepřipouští katastrofální globální potopu, která by vytvořila na zemi vrstvy kamene obsahujícího fosilie. To je samozřejmě v protikladu s Písmem, které jednoznačně učí o globální potopě (Gn 6-9).³⁸

Opravdu na tom záleží?

Ano – záleží na tom, čemu křesťan věří ve vztahu ke dnům stvoření v Genesis 1. Předně, všechna schémata, která vkládají dlouhé epochy času mezi nebo před stvoření, podkopávají evangelium, protože staví smrt, krveprolití, nemoci, ostny a utrpení před hříchem a před pádem, jak bylo vysvětleno výše (viz odpověď na námitku 1, uvedenou výše v této kapitole). Zde jsou další dva důvody:

1. Jde vlastně hlavně o to, jak člověk v zásadě přistupuje k Bibli. Jestliže k sobě nenecháme jazyk mluvit v kontextu, ale snažíme se text přizpůsobit nebiblickým myšlenkám, pak vlastně význam každého slova v kterékoli části Bible závisí na lidském výkladu - a ten se může měnit podle toho, jaké myšlenky jsou zrovna v módě.

2. Jestliže dovolíme, aby naše chápání Písma určovala „věda“ (která se neprávem ztotožňuje s evolucí a materialismem), může to vést na šikmou plochu nevěry i v ostatních částech Písma. „Věda“ může například tvrdit, že člověk nemůže být vzkříšen z mrtvých. Znamená to, že bychom měli „vykládat“ Kristovo vzkříšení s ohledem na toto tvrzení? Bohužel to někteří právě

tak dělají a tvrdí, že vzkříšení neznamená nic jiného, než že Ježíšovo učení nadále žije v jeho následovnicích!

Když lidé přijmou učení Genesis jako bernou minci a akceptují její dny jako běžné dny, pak pro ně nebude problémem přijímat a chápat zbytek Bible.

Martin Luter jednou řekl:

„Mnohokrát jsem řekl, že kdo chce studovat Písmo svaté, měl by se držet prostého významu slov, a aby se od něj v žádném případě neodchyloval, pokud ho věrouka nenutí chápat jej odlišně. Protože tím jedním si můžeme být jisti: že totiž na zemi nebylo slyšet jasnější řeč, než kterou mluvil Bůh.“³⁹

Čisté slovo

Boží lidé si musí uvědomit, že Boží slovo je něčím velmi vzácným. Nejsou to jen lidská slova. Jak říká Pavel v 1. Tesalonickým 2,13: „přijali [jste] slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně je“.

Prísloví 30,5-6 říká: „Všechna Boží řeč je protříbená... k jeho slovům nic nepřidávej, jinak tě potrestá a budeš shledán lhářem.“ S Biblí nelze nakládat pouze jako s velkým literárním dílem. Máme se „třást při jeho slovu“ (Iz 66,5) a nezapomínat:

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2 Tim 3,16-17).

Každé slovo a každé písmeno Bible je v původních rukopisech proto, že ho tam Bůh vložil. Naslouchejme, když k nám Bůh mluví skrze své Slovo, a nemysleme si arogantně, že můžeme Bohu říkat, co tím ve skutečnosti myslí!

Všechna Boží řeč je protříbená! (Prísloví 30,5)

Poznámky

1 M. Van Bebber and P. S. Taylor: Creation and Time: A Report on the Progressive Creationist Book by Hugh Ross, Films for Christ, Mesa, Arizona, 1994.

- 2 G. F. Hasel: „The ‘Days’ of Creation in Genesis 1: Literal ‘Days’ or Figurative ‘Periods/epochs’ of Time?“ *Origins*, 1994, 21(1):5-38.
- 3 M. Luther ex E. M. Plass: *What Martin Luther Says, a Practical In-Home Anthology for the Active Christian* (St. Louis, MO: Concordia Publishing House, 1991), str. 1523.
- 4 G. L. Archer: *A Survey of Old Testament Introduction* (Chicago, IL: Moody Press, 1994), str. 196-197.
- 5 J. M. Boice: *Genesis, An Expository Commentary* Vol. 1, Genesis 1:1-11 (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1982), str. 68.
- 6 C.H. Spurgeon: *The Sword and the Trowel*, 1877, str. 197.
- 7 Louis Berkhof, úvodní svazek do *Systematic Theology* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans Pub. Co., 1946), str. 60, 96.
- 8 Brown, Driver, Briggs: *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament* (Oxford: Clarendon Press, 1951), str. 398.
- 9 Někteří říkají, že Ozeáš 6,2 zde tvoří výjimku, vzhledem k obrazné řeči. Přesto užití hebrejské ustálené rčení „po dvou dnech ... třetího dne,“ ve významu „za krátký čas,“ dává smysl jen tehdy, je-li „den“ chápán v běžném smyslu toho slova.
- 10 James Stambaugh: „The Days of Creation: A Semantic Approach,“ *Proc. Evangelical Society's Far West Region Meeting*, The Master's Seminary, Sun Valley, California, April 26, 1996, str. 12.
- 11 Židovský den začíná večerním soumrakem - nepochybně proto, že tak začíná i v Genesis.
- 12 Stambaugh: „The Days of Creation . . . ,“ str. 15.
- 13 Tamtéž, str. 72.
- 14 Tamtéž, str. 72-73.
- 15 Tamtéž, str. 73-74.
Russell Grigg: „How Long Were the Days of Genesis 1?“ *Creation*, 1996, 19(1):23-25.
- 16 James Barr, dopis Davidu C. C. Watsonovi, 23. duben 1984.
- 17 M. Dods: *Expositor's Bible* (Edinburgh: T & T Clark, 1888), str. 4, ex D.F. Kelly: *Creation and Change* (Fearn, UK: Christian Focus Publications, 1997), str. 112.
- 18 Plass: *What Martin Luther Says . . .*, str. 1523.
- 19 J. T. McNeil, editor: *Calvin: Institutes of the Christian Religion I* (Louisville, KY: The Westminster Press, 1960), str. 160-161, 182.
- 20 Hasel: „The ‘Days’ of Creation in Genesis 1 . . . ,“ str. 29
- 21 J. C. Whitcomb, H. M. Morris: *The Genesis Flood* (Phillipsburg, NJ: Presbyterian and Reformed Publ. Co., 1961), Appendix II, str. 481-483. Připouštějí zde možnost mezer v rodokmenech, protože slovo „zplodil“, nemusí nutně znamenat bezprostředně následující generaci. Přesto poukazují na to, že ani v takovém případě nedojdeme ke stáří přes 10,000 let.
- 22 L. Pierce: „The Forgotten Archbishop“, *Creation*, 1998, 20(2):42-43. Ussher si dal obrovskou práci s tím, že sečetl všechny časové údaje v Bibli, a dospěl tak ke stvoření světa r. 4004 př. Kr. Ussherovi se posmívali kvůli tvrzení, že se tak stalo 23. října - toto datum získal zpětným odvozením s užitím židovského občanského kalendáře a výpočtu, jak se určovaly v minulosti dny a roky. To datum si tedy nevycucal z palce, ale došel k němu složitým vědeckým výpočtem. To neznamená, že výsledek je správný, protože vychází z určitých předpokladů, nicméně to není ani důvod k posměchu. Ussher *neurčil* denní hodinu stvoření, jak mu někteří posměváčci připisují. Youngova *Analytical Concordance* pod heslem „stvoření“ cituje i jiné autority, včetně takových, které nestavějí na Bibli, a vesměs se shodují, že ke stvoření došlo nejdříve před 10.000 lety.
- 23 H. M. Morris, J.D. Morris: *Science, Scripture, and the Young Earth* (El Cajon, CA: Institute

- for Creation Research, 1989), str. 39–44.
- J. D. Morris: *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, 1996), str. 51–67.
- S. A. Austin: *Grand Canyon: Monument to Catastrophe* (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1994), str. 111–131.
- D. Russell Humphreys: *Starlight and Time* (Green Forest, AR: Master Books, 1996), Appendix C.
- „Progress Towards a Young-Earth Relativistic Cosmology,“ *Proc. 3rd ICC*, Pittsburg, PA, str. 83–133.
- C. Wieland: „Creation in the Physics Lab“ (interview with Dr. Russell Humphreys), *Creation*, 1993, 15(3):20–23.
- I. T. Taylor: *In the Minds of Men* (Toronto: TFE Publ., 1984), str. 295–322.
- Viz též kap. 1 a 4.
- 24 Ken Ham: *The Lie: Evolution* (Green Forest, AR: Master Books, 1987), Introduction, str. xiii–xiv.
- Ken Ham: „The Necessity for Believing in Six Literal Days,“ *Creation*, 1996, 18(1):38–41.
- Ken Ham: „The Wrong Way Round!“ *Creation*, 1996, 18(3):38–41.
- Ken Ham: „Fathers, Promises, and Vegemite,“ *Creation*, 1997, 19(1):14–17.
- Ken Ham: „The Narrow Road,“ *Creation*, 1997, 19(2):47–49.
- Ken Ham: „Millions of Years and the Doctrine of Balaam,“ *Creation*, 1997, 19(3):15–17.
- 25 John Gill: *A Body of Doctrinal and Practical Divinity*, 1760. Nově vydáno v Primitive Baptist Library, 1980, str. 191. Nejde o žádnou novou myšlenku moderních badatelů. Už v r. 1760 John Gill ve svých komentářích tvrdil, že smrt, nemoci, zabíjení a utrpení před prvním hříchem neexistovaly.
- 26 Všichni Evini potomci kromě Boho-člověka Ježíše Krista se narodili ve zděděném hříchu (Řím. 5,12; 18–19), takže Eva nemohla být jejich pramatkou, dokud byla bezhříšná. K pádu tudíž muselo dojít poměrně brzy, ještě předtím, než Eva počala první dítě (dostali příkaz „plodit a množit se“).
- 27 Někteří se pozastavují, proč nám Bůh neprozradil zdroj tohoto světla. Kdyby nám však Bůh měl říkat všechno, měli bychom tolik knih, že bychom je ani za celý život nepřečetli. Bůh nám dal dostatečné informace, abychom došli ke správným závěrům ve věcech, na kterých opravdu záleží.
- 28 L. Lavallee: „The Early Church Defended Creation Science,“ *Impact*, 1986, No. 160, str. ii. Citováno z *Theophilus*, „*To Autolycus*,“ 2.8, Oxford Early Christian Texts.
- 29 Židé měli tři noční hlídky (od západu slunce do 22 hod., od 22 do 2 hod., od 2 hod. do východu slunce), Římané užívali čtyři, počínaje 18. hod.
- 30 R. Grigg: „Naming the Animals: All in a Day’s Work for Adam,“ *Creation*, 1996, 18(4):46–49.
- 31 D. Batten: „Genesis Contradictions?“ *Creation*, 1996, 18(4):44–45.
- M. J. Kruger: „An Understanding of Genesis 2:5,“ *CEN Technical Journal*, 1997, 11(1):106–110.
- 32 Anon.: „Is the Seventh Day an Eternal Day?“ *Creation*, 1999, 21(3):44–45.
- 33 F. J. Meldau: *Why We Believe in Creation Not in Evolution* (Denver, CO: Christian Victory Publ. Co., 1972), str. 114–116.
- 34 Nic z Geseniova *Lexikonu* nehovoří pro to, že by *asah* znamenalo „ukázat“.
- Viz Charles V. Taylor, „Revelation or Creation?“ 1997, na webové adrese <<http://www.answersingenesis.org/>>.
- 35 M. G. Kline: „Because It Had Not Rained,“ *Westminster Theological Journal*, 1957–1958, 20:146–157.

M. G. Kline: „Space and Time in the Genesis Cosmology,“ *Perspectives on Science & Christian Faith*, 1996, 48(1).

36 Kruger: „An Understanding of Genesis 2:5,“ str. 106–110.

J. A. Pipa: „From Chaos to Cosmos: A Critique of the Framework Hypothesis,“ přednáška na oblastním výročním shromáždění Evangelikální teologické společnosti USA, 26. duben 1996. Wayne Grudem ve své *Systematic Theology*, str. 302–305, shrnuje rámcovou hypotézu a její problémy a nedůslednosti.

37 Kruger: „An Understanding of Genesis 2:5.“

38 Van Bebber and Taylor: *Creation and Time . . .*, str. 55–59.

Whitcomb and Morris: *The Genesis Flood*, str. 212–330.

Viz též kap. 10.

39 Plass: *What Martin Luther Says . . .*, str. 93.

A CO „TEORIE MEZERY“?

Co je „teorie mezery“? Odkud pochází? Je řešením? Je biblická? Jaké jsou její důsledky?

Nejeden autor se pokoušel vsunout mezi první a druhý verš první kapitoly Genesis jisté neurčené mezidobí. Co se v něm mělo odehrát, o tom existuje mnoho různých teorií. Většina z nich předpokládá, že právě v něm se skrývají milióny let geologického vývoje (včetně zkamenělin). Tato verze je známá jako „rekonstrukce z trosek“.

Tak či onak, tato snaha protirečí evangeliu, protože počítá se smrtí, proléváním krve, chorobami a utrpením před Adamovým pádem. Protože většínou akceptují milióny let pro stáří zkamenělin, dovolili zastánci této teorie pochybným vědeckým názorům rozhodovat o smyslu Písma.

Někteří se domnívají, že k Satanově vzpouře došlo právě v tomto mezidobí. Ale jakákoli vzpoura v průběhu stvoření protirečí Božímu hodnocení dokončeného díla, když je v šestý den prohlašuje za „velmi dobré“ (Gen 1,31).

Všechny verze teorie „mezidobí“ vnášejí do Písma cizí představy a tak otevírají dveře dalším pochybnostem.

Odkud pochází „Teorie mezery“?

Snahy uvést Genesis do souladu s obecně uznávanou geologií (a s její milióny let starou zemí) tu byly už dříve - např. „teistická evoluce“ nebo „pokračující tvoření“. Teorie mezery je dalším pokusem křesťanských teologů smířit časové míry světové historie zaznamenané v Genesis s obecným přesvědčením, že geologové „nepopíratelně“ prokázali mnohonásobně delší věk země (v současnosti odhadovaný na 4,6 miliard let).

O teorii mezery se nejvíce zasloužil Thomas Chalmers (1780–1847), významný skotský teolog a první předseda Svobodné skotské církve.¹ Tuto

myšlenku lze vystopovat až do značně obskurních spisů Holandána Episcopia (1583-1643), poprvé je zaznamenána v jedné z Chalmersových přednášek z r. 1814.² Zpopularizoval ji geolog rev. William Buckland.

Přestože Chalmersovy spisy o teorii mezery podávají velmi málo informací,³ řadu podrobností najdeme u jiných autorů, jako je např. v 19. stol. geolog Hugh Miller, který Chalmersovy přednášky k tomuto předmětu cituje.⁴ Nejvíce je tento náhled rozšířen mezi těmi, kdo užívají studijní pomůcky jako *Scofield Reference Bible*, *Dake's Annotated Reference Bible* a *The Newberry Reference Bible*.

Nejvlivnějším autorem 19. století, který tuto myšlenku šířil, byl G. H. Pember, ve své knize *Earth's Earliest Ages*,⁵ která vyšla poprvé r. 1884. Následovala čtená další vydání, patnácté vyšlo r. 1942.⁶

Ve 20. stol. byl nejvýraznějším zastáncem teorie mezery Arthur C. Custance ve svém díle *Without Form and Void*.⁷

Hlavní důvod vytvoření a šíření teorie mezery je zřejmý z následujících výmluvných citací:

***Scofield Study Bible*:** Přisudte zkameněliny prvotnímu stvoření a je po konfliktu vědy s biblickou kosmogonií.⁸

***Dake's Annotated Reference Bible*:** Shodují-li se lidé konečně na věku země, stačí ty přebývající roky (nad historických 6000 let) umístit mezi Genesis 1,1 a 1,2, a není rozporu mezi vědou a knihou Genesis.⁹

Uvedené citáty jsou typické pro řadu kompromisních postojů, přijímajících takzvanou „vědu“¹⁰ s jejími milióny let dlouhými epochami a zanášejících tyto představy do Písma.

Svědectví zápasu

Pemberův zápas s dlouhými „geologickými epochami“ je zápasem mnoha křesťanů od doby, kdy se počátkem 19. stol. rozšířila představa miliónů let u zkamenělin. Mnoho vážených křesťanských vůdců se s tímto problémem potýká dodnes.

Podrobné vylíčení Pemberova zápasu nám pomůže pochopit dosah teorie mezery. Následující odstavce jsou víceméně převzaty z jeho knihy *Earth's Earliest Ages*.

Pember, jako dnešní konzervativní křesťané, zastával autoritu Písma.

Byl nesmlouvavý v tom, že východiskem všech úvah musí být pouze a jedině samotné Písmo, místo aby se do Písma zvenčí vnášely představy, které mění jeho smysl. Směle káral všechny, kdo k Bibli přistupují „naplnění mýty, filozofiemi a předsudky, kterých se nedokážou zbavit, ale drží se jich zuby nehty a směšují je - možná docela nevědomky - s Božími pravdami“ (str. 5). Popisuje, jak je církev oslabována, když se k výkladu Božího slova užívá lidské filozofování:

Dovedným míšením svých vlastních systémů s pravdami Písma totiž mnohým tak popletou hlavu, že jen málokdo si zachová schopnost rozlišit Boží zjevení od mazaně vpašovaného lidského učení (str. 7).

Výsledkem je, že nesmyslné a nezdravé interpretace se předávají z generace na generaci a jsou přijímány jako neoddtělitelná součást samého Písma; na druhé straně texty, které narážejí na odpor, se prohlásí za alegorii, duchovní metaforu, nebo se nějak zamluví, až přestanou být nepohodlné, nebo se jim možná dokonce přisoudí pozitivní význam (str. 8).

Dále Pember varuje křesťany:

„Když budeme obezřetní a upřímní, musíme si sami přiznat, jak obtížné je přistupovat k Svatým textům bez předsudků, protože sami v sobě nosíme spoustu stereotypních představ, které jsme přijali jako nepochybně pravdivé, nikdy nás nenapadlo je přezkoumat, jen si je potvrzujeme.“¹¹

To, co se přihodilo Pemberovi, by nás mělo varovat, že ať je člověk jakkoli velikým teologem a uznávanou křesťanskou osobností, jako omezené a hříšné lidské bytosti se nedokážeme nikdy zcela oprostít od vlastních vžitých představ. Vidíme, že Pemberovi se stalo přesně to, proti čemu kázal, a ani si to neuvědomil. Tak hluboce zakořeněná je představa „miliónů geologických let“. Neměl nejmenší úmysl zpochybňovat Písmo (sám věřil ve stvoření v šesti doslovných dnech), ale také ho ani nenapadlo zapochybovat o dlouhých geologických epochách (možná jen převzal mínění Chalmerse, uznávané křesťanské autority). Co měl tedy dělat? Mnozí z dnešních vážených křesťanských vůdců si ve svých komentářích také nevědí rady a utíkají k „pokračujícímu stvoření“ nebo dokonce k teistické evoluci.¹²

Pember si uvědomoval, že zkamenělé doklady smrti, rozkladu a chorob před příchodem hříchu naprosto odporují biblickému učení:

Zkamenělé pozůstatky jasně ukazují, že mezi živými tvory se nejen vyskytovaly choroby a smrt - neodmyslitelní průvodci hříchu, ale dokonce i krutost a masakry.

Bylo mu dále jasné, že před hříchem neexistovali masožravci:

Šestáho dne Bůh prohlásil všechno, co stvořil, za velmi dobré, a takové prohlášení by se zdálo naprosto neslučitelné se současným stavem živočišné i rostlinné říše. Znovu: za potravu byly dány pouze zelené rostliny „veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše“. Ve světě, kde nebyl hřích, nebyli tedy ani masožravci (str. 35).

Pember učil podle Izajáše, že země bude opět uvedena do původního stavu. Nebude už smrt, nemoc ani vzájemné požírání. Protože však akceptoval obrovské geologické stáří zkamenělin, co si měl počít s důkazy o smrti, chorobách a zániku, jež se tu nacházejí v masovém měřítku?

Protože tedy zkamenělé pozůstatky patří tvorům, kteří tu byli před Adamem, a přesto nesou známky chorob, smrti a vzájemného ničení, museli náležet k jinému světu, poznamenanému svou vlastní historií hříchu (str. 35).

Ve snaze sladit geologické věky s Písmem se tak Pember zastává teorie mezery:

Mezi prvním a druhým veršem Bible je dostatek prostoru pro jakkoli dlouhé období. A opět - jelikož nemáme žádné inspirované podání o geologických útvarech, máme naprostou svobodu věřit, že se vyvinuly přesně v té podobě, jak je nacházíme. Celý ten proces se odehrál v předadamovských dobách, s účastníky náležejícími k jinému řádu tvorstva, a tím pádem si s ním dnes nemusíme dělat starosti (str. 28).

Na tomto pozadí teď rozeberme teorii mezery podrobněji. V zásadě je spletena ze tří myšlenkových pramenů:

1. Doslovné pojetí Genesis.
2. Víra v mimořádně dlouhá, nicméně neurčitá geologická období.
3. Snaha zařadit původ většiny geologických vrstev a jiných nálezů mezi Genesis 1,1 a 1,2. Zastánci mezery odmítají evoluci, ale nikoli geologickou časovou stupnici.

Teorie mezery má řadu různých obměn. Podle Fieldse se dá stručně shrnout takto:

V pradávné, předvěké minulosti stvořil Bůh dokonalé nebe a dokonalou zemi. Satan vládl nad zemí, obývanou „lidmi“ bez duše. Sám bydlel v zahradě Eden, obklopený minerály (Ez 28,13). Jednoho dne se vzbouřil v touze být rovný Bohu (Iz 14). Kvůli Satanovu pádu vstoupil do vesmíru hřích a přinesl na zem Boží soud v podobě potopy (naznačené vodami Gen 1,2). Pak následovala doba ledová, kdy sluneční světlo a teplo byly nějakým způsobem zablokovány. Všechny zkameněliny rostlinného, živočišného a lidského původu pocházejí z této „Luciferovy potopy“ a geneticky nemají s dnešními rostlinami a živočichy nic společného.¹³

Některé verze teorie mezery předpokládají, že geologické vrstvy se formovaly milióny let, a teprve potom Bůh zničil svět katastrofou (Luciferova potopa), která jej zanechala „pustý a prázdný“. Komentáře napsané před 18. stoletím, kdy se rozšířilo přesvědčení o velmi staré zemi, nevědí nic o nějaké mezeře mezi Genesis 1,1 a 1,2. Některé jistě uvažovaly o různých dlouhých obdobích ohledně Satanova pádu, ale žádný neviděl potřebu „rekonstrukce z trosek“ ani nějakého předadamovského světa.¹⁴

V 19. století se šířilo přesvědčení, že geologické změny se odehrávaly postupně, zhruba stejným tempem jako dnes (uniformismus¹⁵). Jak tato teorie získávala oblibu, začali mnozí teologové požadovat nový výklad Genesis (den = epocha, „pokračující stvoření“, teistická evoluce atd., viz kap. 2).

Proč teorie mezery nevyhovuje

- Odporuje biblickému konstatování, že Bůh stvořil *všechno* v šesti dnech. Exodus 20,11 říká: „V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul.“ Stvoření nebe i země (Gen 1,1), moře i *všeho*, co je v nich (zbytek stvoření), bylo dokončeno v šesti dnech.¹⁶

Kde je tu místo pro nějakou mezeru?

- V rozporu s Biblí jsou smrt, nemoci a utrpení předřazovány Adamovu pádu.

Z Řím 5,12 - „Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili“ - vysvětluje, že hřích ani smrt nemohly být na světě před Adamem. Bible učí (1 Kor 15), že Adam byl prvním člověkem, a jako důsledek jeho neposlušnosti (hříchu) vstoupila do vesmíru smrt a zkáza (choroby, prolévání krve a utrpení). Než Adam zhřešil, smrt člověka či jiného tvora (*nefes*¹⁷) byla neznámá. Zároveň je vyloučeno, že by tu mohla před Adamem existovat nějaká jiná lidská rasa, která snad zahynula v „Luciferově potopě“, protože 1 Kor 15,45 říká jasně, že Adam byl první člověk.

Z Genesis 1,29-30 víme, že člověk i ostatní zvířata byli původně býložravci. To odpovídá Božím popisu všeho stvoření jako „velmi dobrého“. Jak by mohly fosilní nálezy, svědčící o nemocích, násilí, smrti a rozkladu (existují zkameněliny ryb s kořistí v tlamě), být označeny za něco „velmi dobrého“? Záhuba miliard živočichů (a mnoha lidí) vystupující ze zkamenělin musela tedy přijít až *po* Adamovu hříchu. Historická událost Noeho potopy, zana-



Bůh stvořil všechno v šesti dnech



Obhájci mezery často bezděčně kladou smrt a utrpení před stvořitelství týden a pád.

menaná v Genesis, vysvětluje přítomnost obrovského množství mrtvých živočichů pohřbených v usazených horninách po celém světě.

Řím 8,22 učí, že „veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu“. Není pochyby, že všechno tvorstvo kvůli hříchu propadlo zkáze a rozkladu. Zkameněliny svědčí o zkáze a smrti. Zastánci teorie mezery, která tento důsledek Adamova hříchu předsouvá před jeho příčinu, ignorují prostě jasné biblické sdělení.¹⁸

Verze, která umísťuje Satanův pád na konec geologických věků, těsně před hypotetickou předadamovskou „Luciferovu potopu“, přináší ještě další problém - smrt a utrpení zaznamenané ve zkamenělinách bychom museli přičítat Bohu. Jelikož jsou z doby před Luciferovou vzpourou, nelze z nich vinit Satana a hřích.¹⁹

- Teorie mezery je logicky nesmyslná, protože se pokouší oddiskutovat něco, čemu se zároveň snaží vyjít vstříc - domnělý důkaz velmi staré země.

Zastánci mezery akceptují jako fakt, že země je miliardy let stará. Tento názor je založen na předpokladu, že současnost je klíčem k minulosti. To znamená, že v minulosti usazené horniny, obsahující zkameněliny, se usazovaly v podstatě stejným tempem, jaký pozorujeme dnes. Rovněž většina geologů a biologů tím opodstatňuje své přesvědčení, že geologický profil představuje miliardy let existence země. Geologický profil se stal parádní výstavkou evoluce, protože zkameněliny se v něm údajně usazovaly od nejjednodušších ke složitějším organismům.

To staví „mezeráře“ před těžké rozhodování. Jelikož věří v doslovné stvoření na základě doslovného pojetí Genesis, nemohou přijmout závěry evolucionistů založené na geologických profilech. Nemohou přijmout ani výklad, že dny v biblickém líčení stvoření představují geologické epochy. Proto se utíkají k vysvětlení, že Bůh nově zformoval zemi a znovu stvořil všechno živé v šesti doslovných dnech, když ty původní zanikly v „Luciferově potopě“, jež nám zanechala zkameněliny. Odtud pojem „rekonstrukce z trosek“. Tuto první potopu způsobil údajně Satanův hřích, a soud vyvolaný tímto hříchem zredukoval předchozí svět do podoby „pusté a prázdné země“.

Zatímco obhájci mezery se domnívají, že Luciferova potopa je řešením problému, ona ve skutečnosti likviduje důvody, které vedly k jejímu vzniku. Jestliže všechny zkameněliny a usazené horniny vznikly v jedné celosvětové Luciferově potopě, pak hlavní důkaz velikého stáří země (založený na pomalém ukládání sedimentů) je eliminován.

Kromě toho, jestliže svět byl zredukován do stavu beztvareho chaosu, jak se mohly zachovat uspořádané vrstvy usazenin a zkamenělin? Taková kompletní zkáza by nejspíš důkladně zamíchala i usazenými vrstvami, pokud by je úplně nezničila. (Stejný argument platí i na adresu všech, kdo tvrdí, že vrstvy zkamenělin se ukládaly po stamilióny let před touto tzv. „Luciferovou potopou“, která by musela všechno významně přeskupit.)

☐ *Následky „Luciferovy potopy“ - obrázek 1 v příloze.*

- Teorie mezery provozuje ze světa důkazy Noeho potopy.

Jestliže zkameněliny jsou pozůstatkem „Luciferovy potopy“, kde jsou nějaké stopy globální potopy za Noeho? V tomto bodě by museli „mezeráři“ přiznat, že Noeho potopa nezanechala jediné stopy. Důsledný mezerář by vlastně musel hájit názor, že Noeho potopa byla pouze místní záležitostí. Toto východisko zvolil Custance, jeden z hlavních proponentů teorie mezery, a dokonce o tom publikoval práci, kde hájí místní zátoku.²⁰

Genesis však líčí Noeho potopu jako soud za lidský hřích (Gen 6). Voda zatopila zemský povrch na více než rok (Gen 6,17 a 7,19-24). Pouze osm lidí a suchozemská zvířata, která s ním byla v arše, přežili (Gen 7,23). Viz též kap. 10.

Žel, vykázaním zkamenělých dokladů do domnělé mezery, „mezeráři“ odstranili důkaz Božího soudu nad násilným předpotopním světem, masový hrob potopy. Zkameněliny pohřbené potopou nás mají varovat před Božím soudem, který přijde na hříšné lidstvo (2 Petr 3,2-14).

- Přívrženci teorie mezery ignorují důkazy hovořící pro mladou zemi.

Pravověrný mezerář musí zavřít oči před důkazy hovořícími ve prospěch stáří země menšího než 10 000 let. Takových důkazů je spousta - slábnutí a rychlé změny polarit zemského magnetizmu; množství hélia v zemské atmosféře; koncentrace solí v oceánech; rotace spirálních galaxií a mnoho dalších.²¹

- Teorie mezery je tak jako tak neslučitelná se standardní uniformní geologií a jejími dlouhými věky.

Dnešní uniformní geologové nepřipouštějí celosvětovou potopu v žádné podobě - ani imaginární Luciferovu, ani skutečnou Noeho. Také nenacházejí žádnou mezeru mezi údajně dříve stvořeným světem a současným světem zrekonstruovaným.

- Nejpodstatnější ovšem je, že teorie mezery podkopává evangelium a jeho základy.

Přijetím stáří země v řádu miliard let (založeném na standardní uniformní interpretaci geologického profilu) mezeráři v podstatě dávají za pravdu evolučnímu názoru (který původně chtěli popřít).

Co je horší, musejí smrt, o níž je řeč v Řím 5,12 a Gen 3,3 vysvětlit jako smrt pouze duchovní. To ovšem odporuje jiným místům Písma (1 Kor 15; Gen 3,22-23). Tyto oddíly nám říkají, že Adamův hřích vedl jak ke smrti duchovní, tak ke smrti *tělesné*. V 1 Kor 15 je smrt posledního Adama (Krista) srovnávána se smrtí prvního Adama. Ježíš podstoupil tělesnou smrt pro lidský hřích, protože Adam, první člověk, zemřel tělesně kvůli svému hříchu. Gen 3,22-23 říká, že kdyby byl Adam s Evou jedl ze stromu života, byli by žili na věky, ale Bůh rozhodl, že kvůli svému hříchu musejí tělesně zemřít.

Uvalením kletby tělesné smrti na člověka otevřel Bůh zároveň cestu k jeho vykoupení prostřednictvím svého Syna, Ježíše Krista, který tuto kletbu vzal na sebe za nás na kříži. „On zakusil smrt za všechny“ (Žid 2,9). Tím, že se stal dokonalou obětí za náš hřích a vzpouru, porazil smrt. Vzal na sebe odplatu, která podle spravedlivého soudu patřila nám, a na vlastním těle ji vynesl na kříž. Všichni, kdo věří v Ježíše Krista jako Pána a Zachránce, jsou Bohem přijati zpět k věčnému společenství s ním. To je poselstvím křesťanství. Věřit, že smrt byla na světě už před Adamovým hříchem, popírá jádro křesťanského poselství, protože Bible sděluje, že to byl lidský hřích a neposlušnost, který vpustil do světa smrt a zkázu (Řím 8,19-22). Teorie mezery tento základ křesťanství popírá.

Závěr

Genesis zaznamenává katastrofu, která zahubila „všechno, co dýchá“, kromě těch, kdo se zachránili v Noeho arše. Kristus odkazuje na Noeho potopu v Mat. 24,37-39, a apoštol Petr píše, že tak, jako první svět zahynul ve vodách potopy, bude celé lidstvo jednou souzeno ohněm (2 Petr 3).

Přiřazení většiny zkamenělin k Noeho potopě zapadá do biblického rámce daleko lépe, než za vlasy přitažené výklady o Satanově pádu²² a o ryze spekulativní katastrofě, které nejsou žádným přínosem ani pro naše pochopení Bible ani pro vědu.

Kromě toho akceptování smrti před Adamovým pádem odporuje jasnému učení Bible, že smrt přišla jako důsledek Adamova hříchu, a proto člověk potřebuje vykoupení.

Teorie mezery podkopává základy evangelia

Genesis 1,1-2 pod lupou

Nejstarší zachovaný rukopis Genesis 1,1-2 máme v řeckém překladu Starého zákona, v Septuagintě (LXX), sepsané kolem 250-200 př. Kr. Septuaginta nepřipouští žádný scénář „rekonstrukce z trosek“ mezi prvním a druhým veršem, jak ostatně uznává i Custance. Blížší pohled na tyto verše odhalí, že teorie mezery si vynucuje přímo znásilnění Gen 1,1-2, navíc i gramaticky naprosto nepřirozené. Jako mnoho jiných dobře míněných pokusů uvést Bibli do souladu s miliardami let stáří země dle uniformní geologie, teorie mezery vede jen k zavádějícímu překrucování Písma.

V následujícím textu se budeme zabývat pěti stěžejními otázkami výkladů opřených o teorii mezery. Zájemcům o hlubší analýzu můžeme doporučit knihu *Unformed and Unfilled*.²³

Stvořit a učinit (hebr. *bara* a *asa*)

Je všeobecně uznáváno, že hebrejské *bara* ve spojení s Bohem jako podmětem znamená „stvořit“ ve smyslu vytvořit něco, co předtím neexistovalo.

Ve čtvrtém přikázání se říká, že Bůh „učinil“ (*asa*) nebe a zemi a všechno, co je v nich, v šesti dnech (Ex 20,11). Jestliže Bůh učinil všechno v šesti dnech, pak tu zřejmě není žádný prostor pro nějakou mezeru. Aby se vyhnuli tomuto jasnému biblickému výroku, uchýlili se zastánci mezery k výkladu, že *asa* nemůže znamenat „stvořit“, ale že to znamená „zformovat“, případně dokonce „zreformovat“. Podle nich Exodus 20,11 nemluví o šesti dnech stvoření, ale šesti dnech rekonstrukce zničeného světa.

Existuje nějaký rozdíl mezi biblickým užitím slova *bara* a *asa*? Řada výskytů ukazuje, že zatímco *asa* se obvykle užívá ve významu „učinit“, „udělat“, může znamenat také „stvořit“, stejně jako *bara*. Např. Nehemjáš 9,6 říká, že Bůh učinil (*asa*) „nebesa, nebesa nebes a všechn jejich zástup, zemi i vše, co je na ní, moře i vše, co je v nich“. Ze souvislosti je patrné, že se jedná o původní *stvoření z ničeho*, je zde však užito slovo *asa*. (Můžeme klidně předpokládat, že žádný „mezerář“ nebude tvrdit, že Neh. 9,6 hovoří o domnělé „rekonstrukci“, protože kdyby tomu tak bylo, mezerář by do toho musel zahrnout i geologické vrstvy, čím by ovšem celá jeho teorie pozbyla jakéhokoli smyslu.)

Skutečností je, že slova *bara* a *asa* jsou ve Starém zákoně často používána zaměnitelně, a na některých místech se vyskytují vedle sebe jako paralelní synonyma (např. Gen 1,26-27; Gen 2,4; Ex 34,10; Iz 41,20; Iz 43,7).

Aplikujeme-li tento závěr na Exodus 20,11 (srv. 31,17) a na Neh 9,6, vyplyne z toho, že podle učení Bible stvořil Bůh vesmír (všechno) v šesti dnech, jak je vylíčeno v Genesis 1.

Gramatika v Gen 1,1-2

Zastánci teorie mezery tvrdí, že gramatika v Gen 1,1-2 připouští, ne-li přímo vyžaduje nějaký časový interval mezi veršem 1 a 2. Do tohoto intervalu vkládají domnělé milióny let geologických epoch, které utvářely zemi.

Taková interpretace je nanejvýš nepřírozená. Při nejpocitivějším čtení vidíme ve verši 1 jednoduchou větu s podmínkem a přísudkem, ve verši 2 pak tři „věty vedlejší“, t.j. tři výroky udávající bližší okolnosti toho, co vypovídá hlavní věta (verš 1). V originále je na počátku druhého verše spojka „a“, hebrejsky *ve*, kterou některé překlady vypouštějí (včetně našeho ekumenického, *pozn. překl.*). Tento závěr podporuje jazykovědec Gesenius, podle nějž toto *ve* na začátku 2. verše má význam slučovací (naše „a“), jak je pravidlem v každé hebrejské větě, kde po spojce *ve* následuje podstatné jméno.

Toto spojení verše 1 a 2 gramaticky vylučuje teorii mezery, protože verš 2 je ve skutečnosti popisem stavu původně stvořené země: „A země byla pustá a prázdná.“

„Byla“, nebo „stala se“?

Mezeráři chtějí druhý verš překládat „země *se stala* pustou a prázdnou“, namísto „země *byla* pustá a prázdná“. V sázce je překlad hebrejského slovesa *haja/hajta* „být“. Custance tvrdí, že z 1.320 výskytů tohoto slovesa ve Starém zákoně jen 24 případů má nesporně význam „být“. Z toho usuzuje, že v Gen 1,2 je správný význam „stala se“, nikoli „byla“.

Význam slova je však dán jeho souvislostí. V předchozím oddílu jsme si ukázali, že verš 2 je pokračováním verše 1 - je to popis toho, co již souhrnně bylo uvedeno. Navíc, slučovací „a“ ve spojení se zemí (*erec*), po níž následuje sloveso *haja* v perfektu, určuje jeho význam jako „byla“. Tak je překládáno i ve všech významných překladech včetně Septuaginty. Na jiných místech je stejná jazyková konstrukce překládána rovněž jako „byl, byla“. Např. Gen 3,1 by vůbec nedávalo smysl, kdyby se překládalo „nejzchytralejší ze vši polní zvěře *se stal* had“.

Závěr: *stala se* nemůže být připuštěno jako platný překlad *haja* v Gen 1,2.

Tohu a Bohu

Tato roztomilá slova se obvykle překládají jako „pustá a prázdná“ (Gen 1,2). Chtějí vyjádřit, že původní vesmír byl stvořen beztvary a bez života, a v průběhu šesti dnů byl utvářen a naplněn Boží stvořitelenskou činností.

Mezeráři jsou přesvědčeni, že tato slova skrývají proces zkázy jakožto následek Božího soudu, popisují zemi odsouzenou kvůli hříchu a nikoli tedy její původní stav. Toto pojetí přenáší do Genesis 1 výklady jiných starozákonních oddílů, ovšem z docela jiného kontextu (jmenovitě Iz 34,11 a Jer 4,23).

Tohu a bohu se společně vyskytují pouze na třech výše uvedených místech a ve všech těchto případech znamenají jednoduše „beztvará“. Slovo samo nic neříká o příčině tohoto stavu; tu je nutno vyrozumět ze souvislosti. Iz 45,18 (mezeráři často citovaný) říká: „nestvořil ji, aby byla pustá (*tohu*), vytvořil ji k obývání“. V této souvislosti mluví Izajáš o Izraeli, Božím lidu, a Boží obnovující milosti. Bůh si svůj národ nezvolil proto, aby ho zničil, ale aby byl jejich Bohem a oni jeho lidem. Izajáš se tu dovolává analogie se smyslem Božího stvoření země: Bůh ho přece nestvořil proto, aby zůstal prázdný! Ne, stvořil ho se záměrem dát mu takový tvar a takovou náplň, aby byl vhodným obydlím pro jeho lid! Mezerářům tato pointa naprosto uniká, když dovozují, že jestliže podle Izajáše nestvořil Bůh svět *tohu*, musel se stát *tohu* někdy později. Izajáš 45,18 vyzdvihuje účel Božího stvoření, nikoliv jeho původní stav.

I když výrazy *tohu* a *bohu* v Izajáši 34,11 a Jeremjáši 4,23 vyjadřují beztvarost a prázdnotu jako důsledek Božího soudu přivolaného hříchem, tento význam není obsažen v pojmech samotných, nýbrž vyplývá z konkrétní souvislosti, do které jsou začleněny. Není proto přípustné tentýž význam přenášet do Genesis 1,2, kde tato souvislost nevystupuje. Analogicky bychom si mohli představit slovo „prázdná“ v souvislosti s obrazovkou počítače. Ta může být prázdná proto, že jsme na klávesnici dosud nic nenapsali, nebo proto, že jsme předchozí obsah vymazali. Slovo „prázdná“ samo neříká vůbec nic o tom, proč je obrazovka prázdná. Podobně země může být „pustá a prázdná“ buď proto, že jí zatím nikdo nedal žádný tvar ani náplň, nebo to může být následek nějaké katastrofy, Božího soudu a pod.

Teologové nazývají způsob užití *tohu* a/nebo *bohu* u Izajáše 34,11 a Jeremjáše 4,23 „slovní narážkou“. Tyto oddíly o soudu narážejí na beztvarou a prázdnou zemi na počátku stvoření se záměrem naznačit rozsah budoucí-

ho Božího soudu. Boží soud bude tak rozsáhlý, že jeho výsledkem bude země stejně pustá a prázdná, jako když byla právě stvořena. To však neznamená, že stav země v Genesis 1,2 je *také* výsledkem soudu a zkázy, jak si představují mezeráři. Jak napsal teolog Robert Chisholm ml.: „Mimochodem,

Teorii mezery se prvním dvěma versům Genesis navléká výklad, který je přitažený za vlasy a gramaticky nepřirozený.

narážka funguje vždy jen jedním směrem. Je neopodstatněné předpokládat, že Jeremjášovo užití tohoto obratu v souvislosti se soudem nutně musí znamenat nějaký soud v souvislosti s Genesis 1,2... Jeremjáš nevykládá smysl Genesis 1,2.“²⁴

„Naplňte“

Mnozí z mezerářů vykládají slovo „naplňte“ v Genesis 1,28 tak, jako by šlo o „nové či opětovné naplnění“. Souvisí to s anglickým překladem KJV, kde je použito slovo „replenish“, které sice ještě v 17. století znamenalo „naplnit, zaplnit“ (v moderní angličtině *fill*), ale později získalo ještě další význam „opakovaně plnit“ (*refill*). Podle nich tedy dostal Adam s Evou příkaz „doplnit, znovu naplnit“ zemi, která už kdysi byla obydlena jakousi předadamovskou civilizací.

Nicméně hebrejský originál, *male*,²⁵ žádný další takový význam nemá. Znamená prostě „naplnit“ a nic víc.

Zřejmý smysl Genesis 1,1-2

Teorie mezery (nebo „rekonstrukce z trosek“) je založena na velice chabém výkladu Písma.

Prostý, zřejmý význam Genesis 1,1-2 je ten, že když Bůh na počátku stvořil zemi, byla nejdříve pustá, beztvará, prázdná a temná, a nad vodami byl Boží duch. Byla to jeho tvořivá moc, která svět postupně utvářela a naplnila během šesti stvořitelských dnů.

Připomeňme si analogii s tvůrčím procesem hrnčíře, vyrábějícího vázu. Nejdříve vezme do ruky beztvarou hroudu hlíny. Je to ten správný materiál, ale ještě nemá žádný tvar. Příplácne ho tedy na hrnčířský kruh a vytvaruje z něj kruhovou nádobu. Pak ji usuší, opatří polevou a vypálí v peci. Teprve teď je možné ji naplnit vodou a květinami. V žádné fázi výrobního postupu

nelze prohlásit, že to, co zatím vzniklo, je špatné. Jen to není ještě hotové - nemá to tvar a je to prázdné. Teprve když je to dokončeno a naplněno, může to být ohodnoceno jako „velmi dobré“.

Bůh pochopitelně nepotřeboval šest dnů na to, aby všechno stvořil; rozvrhl takto své dílo záměrně, aby nám dal vzor pro náš sedmidenní týdenní cyklus.

Upozornění

Mnoho upřímných křesťanů vymýšlelo nové výklady Písem, aby se vyhnuli rozumovému konfliktu s „vědeckými“ představami. Také teorie mezery je takovým pokusem o nový výklad, který měl zapadnout do vědeckých představ formulovaných začátkem 19. stol. a dodnes populárních.

Ve skutečnosti se však teorie mezery stala účinným narkotikem, které církve uspalo na více než celé století. Když děti, které v tom kompromisním učení vyrůstaly, získaly později vyšší vzdělání, byly otřeseny objevem, že tato teorie vůbec nic nevysvětluje. Přijaly tedy jedinou zbývající „důstojnou“ teorii - evoluci, a s ní miliony let geologického časového měřítka. Výsledky byly zpravidla ničivé pro jejich víru.

Dnes teorii mezery v podstatě nahradily jiné kompromisní koncepce, „pokračující stvoření“ nebo „teistická evoluce“. Mezeráři svou snahou smířit doslovné chápání Genesis s milióny let geologických epoch, otevřeli dveře ještě

***Teorie mezery uspala církve
na více než celé století***

závažnějším kompromisům v další Generaci - den už není den, Bůh evoluci použil jako nástroj a pod.

Ale ať už vezmeme teorii mezery, pokračující stvoření nebo teistickou evoluci, výsledky jsou vždy stejné. Tyto postoje mohou být pro některé církve přijatelné, ale poučení lidé v sekulárním světě se jim celkem oprávněně vysmějí - jejich nedůslednosti jsou příliš zřejmé.

Křesťany posměch nemine, ať už o Genesis věří cokoliv. Můžeme si vybrat, jestli chceme být terčem posměchu proto, že přijímáme první knihu Bible tak, jak to od nás očekává Bůh, nebo pro své kompromisní postoje, které Boží autoritu podkopávají.



Poznámky

- 1 W. W. Fields, *Unformed and Unfilled* (Collinsville, IL: BurGeners Enterprises, 1976), str. 40.
- 2 I. T. Taylor, *In the Minds of Men: Darwin and the New World Order* (Toronto, Canada: TFE Publishing, 1984), str. 363.
- 3 Vydavatel William Hanna, *Natural Theology: Selected works of Thomas Chalmers*, sv. 5 ze 12 (Edinburgh: Thomas Constable, 1857), str. 146. Vše, co Chalmers ve svých spisech ohledně teorie mezery tvrdí, se dá v podstatě shrnout do věty: “Podrobná historie stvoření v první kapitole Genesis začíná uprostřed druhého verše.”
- 4 H. Miller, *The Testimony of the Rocks* (New York: Boston, Gould and Lincoln, 1867), str. 143.
- 5 G. H. Pember, *Earth's Earliest Ages* (New York: H. Revell Company, 1900).
- 6 Taylor, *In the Minds of Men . . .*, str. 363.
- 7 A. C. Custance, *Without Form and Void* (Brookville, Canada: vydáno autorem, 1970).
- 8 C. I. Scofield, *The Scofield Study Bible* (New York: Oxford University Press, 1945). (Původně vydáno pod názvem *The Scofield Reference Bible*, toto vydání vychází v nezměněné podobě od roku 1909.)
- 9 F. H. Dake, *Dake's Annotated Reference Bible*, (Lawrenceville, GA: Dake Bible Sales, Inc., 1961), str. 51.
- 10 Mnoho lidí dnes učení o milionech let evoluce ztotožňuje s „vědou“. Ve skutečnosti nejde o vědu v empirickém (opakovatelném, experimentálně ověřitelném) smyslu. Vědci mohou pracovat pouze s přítomností. Spojování přítomnosti s minulostí už je interpretací, založenou na neprokazatelných předpokladech.
- 11 Pember, *Earth's Earliest Ages*.
- 12 K. Ham, “Millions of Years and the ‘Doctrine of Balaam,’ ” *Creation*, 1997, 19(3):15-17.
- 13 Fields, *Unformed and Unfilled*, str. 7.
- 14 Ti, kdo se pokoušejí umístit Satanův pád do této mezery, musejí vzít v potaz, že pokud byli andělé součástí původního stvoření, jak naznačuje Exodus 20,11 a potvrzuje i Koloským 1, pak i o něm platí, že *všechno*, co Bůh stvořil do konce šestého dne, bylo „velmi dobré“. Až do tohoto okamžiku tedy nemohlo dojít k žádné vzpouře. Satanův pád musel být událostí pozdější.
- 15 Teorie uniformismu původně vyjadřovala předpoklad, že geologické procesy, jako eroze a sedimentace, probíhaly v historii Země víceméně stále stejným způsobem, takže z jejich současného průběhu můžeme usuzovat na minulost. V druhé polovině 19. stol. se však toto pojetí rozšířilo i mimo geologii. Huxley říká: “Důsledný uniformismus vyžaduje evoluci jak v organickém, tak v anorganickém světě.” Dnes se má za to, že existuje uzavřený systém, který vylučuje jak zásahy ze strany Boha, tak ze strany jiných než lidských nebo přírodních sil (z J. Rendle-Short, *Man: Ape or Image* (Green Forest, AR: Master Books, 1984), str. 20, pozn. 4).
- 16 Podrobněji viz kap. 2.
- 17 Bible hovoří o lidech a zvířatech jako o *nefeš* (hebr.), neboli živých duších, v různých souvislostech, předpokládajících jistou formu vědomí. Smrt medúzy, například, není totéž co smrt živé duše *nefeš*. Viz kap. 6.
- 18 Viz kap. 2., též Ken Ham: *The Lie: Evolution* (Green Forest, AR: Master Books, 1987), str. 71-82.
- 19 H. Morris: “Why the Gap Theory Won't Work,” *Back to Genesis*, No. 107, 1997, Institute for Creation Research, San Diego, California.
- 20 A. C. Custance: *The Doorway Papers*, Vol. 9 (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1970), “The

Flood: Local or Global?"

- 21 D. R. Humphreys: "Evidence for a Young World," *Creation*, 1991, 13(3):46-50, k dispozici rovněž jako leták. Viz též kap. 1 a 4 v této knize.
- 22 Tím je napadána srozumitelnost Písma - teze, že Bible je srozumitelná a přístupná prostým křesťanům ve všem, co je důležité.
- 23 Fields: *Unformed and Unfilled*.
- 24 R. B. Chisholm Jr " *From Exegesis to Exposition: A Practical Guide to Using Biblical Hebrew* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1998), str. 41.
- 25 *Strong's Concordance*: Hebrejský výraz 4390.
- 26 C. Taylor: "What Does 'Replenish the Earth' Mean?" *Creation*, 1996, 18(2):44-45, více o sémantickém vývoji slova "replenish."
- 27 Podivnou moderní teorii mezery nacházíme u J. Sailhamera v *Genesis Unbound* (Sisters, OR: Multnomah Books, 1996). Autor umísťuje domnělé miliony let geologické historie do Genesis 1,1 a šest dnů stvoření vztahuje k zaslíbené zemi! Co ho k tomuto novátorskému přístupu vedlo, odhaluje na str. 29: „Jestliže miliardy let se skutečně vejdou do jediné věty ‚Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi‘, pak mnohé z procesů popisovaných moderními vědci spadají do slova ‚počátek‘. Vejdou se tam všechny doby ledové a mnoho globálních změn podnebí na naší planetě. Než byl šestého dne stvořen člověk, dinosauři prožili svůj rozkvět i zánik - všechno během ‚počátku‘, zaznamenaného v Genesis 1,1.“ Z toho, co je tak nestravitelné z klasické teorie mezery, mnohé platí i o tomto pokusu vpašovat do Bible miliony let.

A CO UHLÍKOVÉ DATOVÁNÍ?

Jak fungují uhlíkové “hodiny”? Jsou spolehlivé? Co uhlíkové datování opravdu ukazuje? A co jiné radiometrické datovací metody? Existují důkazy, že země je mladá?

Lidé, kteří se ptají na datovací metodu uhlíku 14 (^{14}C), obvykle chtějí slyšet o radiometrických datovacích metodách, které vykazují miliony a miliardy let – uhlíkové datování vykazuje pouze tisíce let. Lidé si lámou hlavu nad tím, jak je možné vtěsnat miliony let do biblického popisu historie.

Křesťané berou výroky Ježíše Krista vážně. Ježíš Kristus řekl: „Od počátku stvoření, Bůh učinil člověka jako muže a ženu.“ (Mk 10,6). Tento výrok dává smysl pouze tehdy, pokud časová osa má počátek v týdnu stvoření před tisíci lety. Nemá žádný smysl, jestliže se člověk objevil před miliardami let.

Nejdříve se budeme zabývat uhlíkovou datovací metodou a potom jinými datovacími metodami.

Jak uhlíkové hodiny fungují?

Uhlík má jedinečné vlastnosti, které jsou nezbytné pro život na zemi. Je nám známý jako černá látka v zuhelnatělém dřevě, diamant nebo tuha v tužce. Uhlík se vyskytuje v několika formách neboli izotopech. Jedna nezvyklá forma má atomy, které jsou 14krát těžší než atomy vodíku: uhlík 14 neboli ^{14}C neboli radioaktivní uhlík.

Uhlík 14 vzniká, když kosmické paprsky vyrazí neutrony z atomového jádra v horní atmosféře. Tyto uvolněné neutrony, které se pohybují velkou rychlostí, narazí na běžný dusík (^{14}N) v nižších výškách a přemění ho na ^{14}C . Narozdíl od běžného uhlíku (^{12}C) je ^{14}C nestabilní a pomalu se rozpadá a mění zpátky na dusík, přičemž se uvolňuje energie. Tato nestabilita jej činí radioaktivním.

Běžný uhlík (^{12}C) se nachází ve vzduchu v oxidu uhličitém (CO_2), který

spotřebávají rostliny, které jsou samy potravou zvířat. Takže kost, list stromu nebo dokonce kus dřevěného nábytku obsahují uhlík. Když vznikne ^{14}C , tak se podobně jako běžný uhlík (^{12}C) spojí s kyslíkem a vytvoří oxid uhličitý ($^{14}\text{CO}_2$). Tímto způsobem se dostane do oběhu skrze buňky rostlin a zvířat.

Můžeme tedy vzít vzorek vzduchu, spočítat kolik je tam atomů ^{12}C na každý atom ^{14}C a určit poměr $^{14}\text{C}/^{12}\text{C}$. Protože ^{14}C je velmi dobře promíšen s ^{12}C , lze očekávat, že je najedeme ve stejném poměru, ať vezmeme vzorek z listu stromu nebo z části vašeho těla.

V živých organismech existuje tato směs zhruba stejně jako v atmosféře, i když se atomy ^{14}C neustále mění zpět na ^{14}N , protože si vyměňují uhlík se svým okolím. Jakmile však rostlina nebo zvíře zemře, rozpadající se atomy ^{14}C nejsou již nahrazovány a množství ^{14}C v kdysi živé hmotě se postupem času snižuje (schéma 1). Jinými slovy poměr $^{14}\text{C}/^{12}\text{C}$ se zmenšuje. Máme tedy “hodiny”, které začínají tikat ve chvíli, kdy organismus zemře (schéma 2).

Je zřejmé, že toto platí pouze u vzorků, které byly kdysi živé a probíhala v nich látková výměna s okolím. Tuto metodu například nelze použít na vulkanické horniny.

Rychlost rozpadu ^{14}C je taková, že polovina jeho množství se přemění zpět na ^{14}N za $5\,730 \pm 40$ let. Toto je “poločas.” Takže za dva poločasy, neboli 11 460 let, zůstane pouze jedna čtvrtina. Je-li tedy ve vzorku poměr ^{14}C vůči ^{12}C jedna čtvrtina proti živým organismům, pak je teoretický věk vzorku 11 460 let. Cokoliv, co je starší než 50 000 let, by nemělo

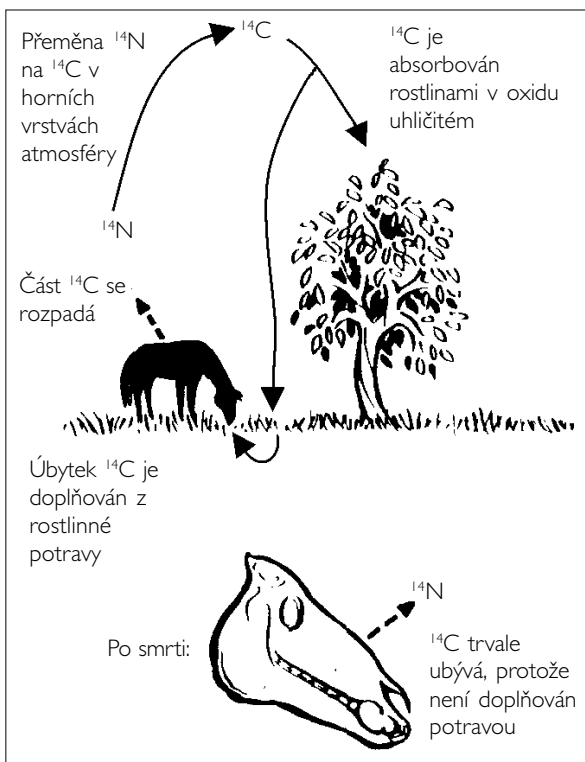


Schéma 1: ^{14}C je vstřebáván živými organismy látkovou výměnou s okolím, po jejich smrti se vytrácí.

mít prakticky žádný zjistitelný ^{14}C . Z tohoto důvodu radiouhlíkové datování nemůže vykázat miliony let. Pokud vzorek obsahuje ^{14}C , je to dobrý důkaz, že *není* miliony let starý.

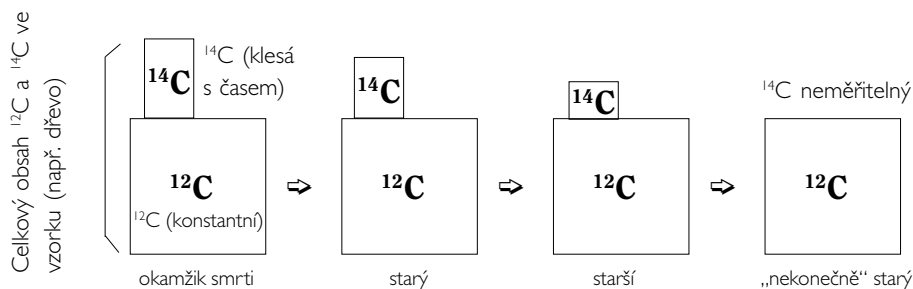


Schéma 2: Po smrti obsah ^{12}C zůstává konstantní, obsah ^{14}C klesá

Všechno je však poněkud složitější. Za prvé, rostliny se vůči oxidu uhličitému, který obsahuje ^{14}C , chovají jinak. Absorbují ho méně, než bychom očekávali, a vypadají tedy v testech starší než ve skutečnosti jsou. Navíc se různé typy rostlin chovají různě. Toto je potřeba mít vždy na paměti.²

Za druhé, poměr $^{14}\text{C}/^{12}\text{C}$ v atmosféře nebyl vždy konstantní – byl například vyšší před érou průmyslu, kdy hromadné spalování fosilních paliv uvolnilo spoustu oxidu uhličitého, který byl zbaven ^{14}C . To způsobuje, že vzorky organismů, které zemřely v tomto období, se jeví při použití uhlíkové datovací metody starší. Zkoušky atomových bomb v 50. letech způsobily nárůst $^{14}\text{CO}_2$.³ Důsledkem je, že věci datované uhlíkovou metodou, které pocházejí z tohoto období, se jeví mladší, než ve skutečnosti jsou.

Měření ^{14}C v historicky datovaných objektech (např. semena v hrobech, které mají historické datum) umožňuje odhadnout úroveň ^{14}C v atmosféře v době průmyslové éry, a proto je možná částečná kalibrace “hodin”. Pečlivě použité uhlíkové datování věcí z historických období je užitečné. Nicméně ani s takovouto historickou kalibrací historikové nepovažují data, která byla stanovena na základě ^{14}C , za absolutní, a to kvůli častým anomáliím.

Kalibrovat “uhlíkové hodiny” z předhistorických dob je nemožné.⁴

Jiné faktory ovlivňující uhlíkové datování

Intenzita kosmických paprsků, které pronikají atmosférou země, ovlivňuje množství vytvořeného ^{14}C a tedy i datovací systém. Množství kosmic-

kých paprsků, které dopadají na zemi, závisí na sluneční aktivitě a na tom, jak země prochází magnetickými mraky, když se sluneční soustava pohybuje galaxií.

Intenzitu kosmických paprsků, které vstupují do atmosféry, ovlivňuje magnetické pole země. Magnetické pole země celkově neustále slábne,⁵ takže dnes vzniká více ^{14}C než v minulosti. To způsobuje, že staré vzorky budou vypadat starší, než ve skutečnosti jsou.



Potopa z období knihy Genesis rovněž silně změnila rovnováhu uhlíku. Potopa pohřbila velké množství uhlíku, ze kterého vzniklo uhlí, ropa, atd., což snížilo celkové množství ^{12}C v biosféře (včetně atmosféry – rostliny, které rostou po potopě, absorbují CO_2 , který není nahrazován rozkladem pohřbené vegetace). V této době také došlo k proporčnímu snížení celkového množství ^{14}C . Zatímco žádný přírodní proces nevytváří ^{12}C , ^{14}C neustále vzniká rychlostí, která nezávisí na hladinách uhlíku (^{14}C vzniká totiž z dusíku). Po potopě se proto zvýšilo relativní množství ^{14}C vůči ^{12}C . Poměr $^{14}\text{C}/^{12}\text{C}$ v rostlinách, zvířatech, atmosféře před potopou musel tudíž být nižší než nyní.

Jestliže tento efekt (spolu s efektem magnetického pole země, který jsme před chvílí zmínili) nevezmeme v úvahu, uhlíkové datování zkamenělin vytvořených při potopě bude vykazovat věk mnohem starší, než je skutečný věk.

Kreacionističtí badatelé tvrdí, že období 35 000 – 45 000 let by mělo být překalibrováno na biblické datum potopy.⁶ Toto překalibrování dá smysl absurdním výsledkům, které vycházejí z uhlíkového datování – například velmi nesourodá “data” pro různé části zmrzlého mrtvého těla pižmoně severního z Aljašky a neobvykle pomalý postup akumulace trusu (bobků) vymřelého lenochoda ve starších vrstvách jeskyně, kde byly vrstvy datovány uhlíkem.⁷

Sopky vypouštějí mnoho CO₂ chudého na ¹⁴C. Jelikož potopa byla doprovázena velkou sopečnou činností (viz kapitoly 10, 11, 12 a 17), zkameněliny vytvořené brzy po potopě vykazují radiouhlíkový věk starší, než ve skutečnosti je.

Můžeme shrnout, že metoda uhlíku 14, která bere v úvahu vliv potopy, může poskytnout užitečné informace, ale musí být používána obezřetně. Nevykazuje data v milionech let, a když je náležitě upravena, pak potvrzuje biblickou potopu (schéma 3).

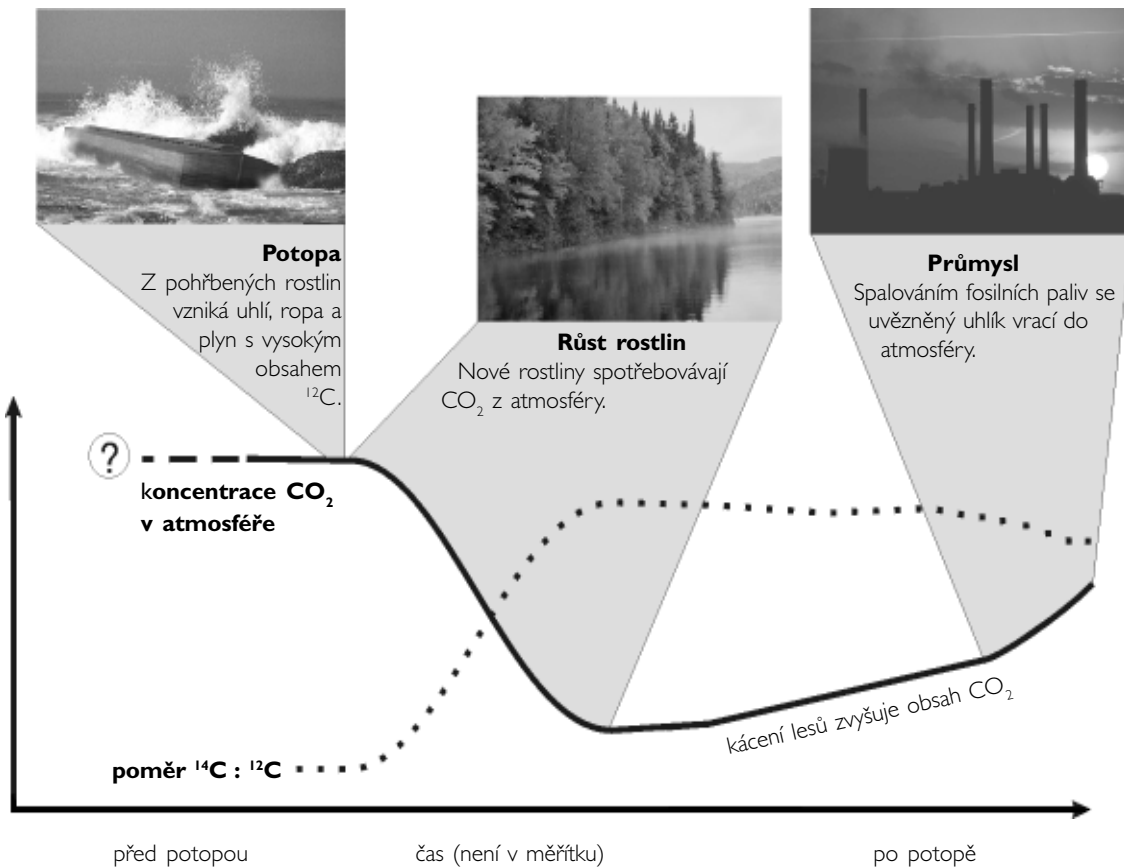
Jiné radiometrické datovací metody

Dnes se používají různé jiné radiometrické datovací metody, které vykazují pro stáří hornin miliony až miliardy let. Tyto techniky, na rozdíl od uhlíkového datování, většinou používají relativní koncentrace mateřských a dceřiných produktů v radioaktivních rozpadových řadách. Například draslík 40 se rozpadá na argon 40; uran 238 se rozpadá na olovo 206 přes jiné prvky jako radium; uran 235 se rozpadá na olovo 207; rubidium 87 se rozpadá na stroncium 87; atd. Tyto techniky se používají pro vyvřelé horniny a obvykle udávají čas od ztuhnutí.

Koncentrace izotopů lze měřit velmi přesně, ale koncentrace izotopů není totožná s věkem. Aby bylo možné z takovýchto měření odvodit věk, je nutné přijmout předpoklady, které nelze dokázat (viz diagram přesýpacích hodin na str. 77), jako jsou tyto:

1. Jsou známy počáteční podmínky (například, že na začátku buď nebyl přítomen žádný dceřinný izotop nebo jeho počáteční množství může zjistit).
2. Rychlost rozpadu byla vždy konstantní.
3. Systémy byly uzavřeny nebo izolovány, takže se žádný mateřský nebo dceřinný izotop neztratil ani nepřibyl.

Schéma 3: Možný vliv potopy a lidské činnosti na uhlíkové izotopy, který se promítne do uhlíkového datování



V izotopových datech existují pravidla

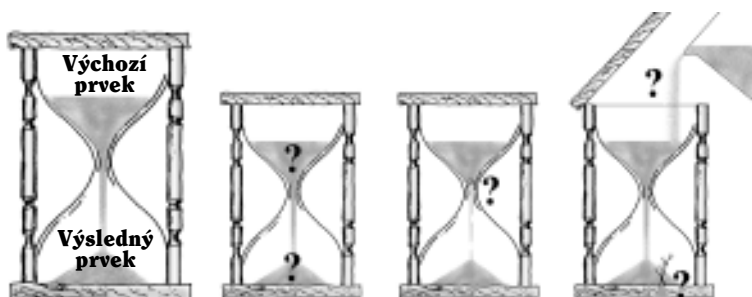
Existuje mnoho důkazů, že radioizotopové datovací systémy nejsou bezchybnými technikami, za jaké je mnozí mají, a že neměří miliony let. Existují však pravidla, které je potřeba vysvětlit. Například horniny z větších hloubek vykazují starší “věk”. Kreacionisté souhlasí s tím, že hlubší horniny jsou obecně starší, ale nikoli o miliony let. Geolog John Woodmorappe ve své zničující kritice radiometrického datování⁸ poukazuje na to, že u hornin existují jiné významné rysy, které nemají nic společného s radioaktivním rozpadem.

“Chybná” data?

Jestliže se “datum” liší od očekávaného, badatelé snadno najdou výmluvy, jak rozdíl vysvětlit. Běžné užívání takových následných zdůvodnění ukazuje, že radiometrické datování má vážné problémy. Woodmorappe cituje stovky příkladů výmluv, které byly použity k vysvětlení “chybných” výsledků.⁹

Badatelé například použili účelové korekce k datování zkamenělin druhu *australopithecus ramidus*.¹⁰ Většina vzorků čediče nejbližšího k vrstvě zkamenělin vykazovala věk okolo 23 milionů let na základě metody argon-argon. Autoři usoudili, že vzhledem k jejich názoru na místo těchto zkame-

Koncentrace izotopů a jejich vzájemný poměr lze změřit velmi přesně, ale koncentrace ani poměr není totéž co datum.



Přesýpací hodiny představují radiometrické datování.

Předpokládá se, že známe množství výchozího i výsledného prvku ve výchozím vzorku, že rychlost rozpadu se nemění, a že žádný výchozí ani výsledný materiál nebyl ke vzorku přidán nebo z něj odstraněn.

nělin v evolučním chápání věcí je to “příliš mnoho”. Sáhli tedy po čediči vzdálenějším od zkamenělin a z 26 vzorků vybrali 17, aby dostali přijatelný maximální věk 4,4 milionů let. Zbývajících 9 vzorků znovu vykazovalo mnohem starší věk, a tak je autoři prohlásili za kontaminované a vyloučili je. Takto funguje radiometrické datování. Je zcela ve vleku daného světového názoru, který dnes ovládá akademickou půdu.

Podobný příběh obklopuje datování lebky primáta známé jako KNM-ER 1470.¹¹ Toto datování začalo u 212 až 230 milionů let, což bylo, *podle zkamenělin*, považováno za scestné (lidé “v té době ještě neexistovali”). Mnoho dalších pokusů bylo proto provedeno s cílem určit stáří sopečných hornin v oné oblasti. Během let se odhady ustálily na věku 2,9 milionů let, na kterém se shodlo několik různých publikovaných studií (přestože tyto studie prováděly selekci “správných” výsledků od “chybných” podobně jako v případě *australopithecina ramida*, zmíněného výše).

Předem vytvořené představy o lidské evoluci se nemohly vyrovnat s tím, aby lebka 1470 byla “tak stará.” Studium zkamenělin prasat v Africe snadno přesvědčilo většinu antropologů, že lebka 1470 byla mnohem mladší. Poté, co to bylo široce přijato, další studie hornin snížily tento radiometrický věk na zhruba 1,9 milionů let – znovu několik studií “potvrdilo” *toto* datum. Taková je datovací hra.

Snažíme se tu naznačovat, že evolucionisté se spiknou a zmasírují data tak, aby dostali odpovědi, které chtějí? Obecně řečeno, nikoliv. Pouze musí všechna pozorování jednoduše zapadat do převládajícího paradigmatu. Toto paradigma, neboli světový názor hlásající evoluci člověka z molekul v průběhu milionů let, je tak pevně zakořeněn, že ho nikdo nezpochybňuje – stal se “skutečností.” Proto každé pozorování *musí* do tohoto paradigmatu zapadat. Výzkumníci, kteří jsou v očích veřejnosti “objektivními vědci”, si podvědomě vybírají z pozorování jen to, co zapadá do jejich základního světového systému.

Musíme mít na paměti, že minulost není přístupná normálním postupům experimentální vědy, totiž opakovaným experimentům v současnosti. Vědec nemůže provádět experimenty na událostech, které se staly v minulosti. Vědci neměří věk hornin, měří koncentrace izotopů, a ty mohou být změřeny velmi přesně. Nicméně, “věk” je vypočítáván na základě předpokladů o minulosti, které nelze dokázat.

Měli bychom si připomínat Boží napomenutí Jóbovi: “Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi?” (Jób 38:4).

Ti, kteří se zabývají nezaznamenanou historií, získávají informace v přítomnosti a konstruuji příběhy o minulosti. Úroveň důkazů požadovaných pro takové příběhy se zdá být mnohem nižší než pro studie v empirických vědách, jako je fyzika, chemie, molekulární biologie, fyziologie atd.

V pouhých třech renomovaných studiích, udávajících věk země 4,6 miliardy let, zjistil William, expert na rozpad radioaktivních prvků v přírodním prostředí, 17 nedostatků v izotopovém datování.¹² Ostrou kritiku těchto datovacích metod vypracoval John Woodmorappe.¹³ Poukazuje na stovky mýtů, které se okolo těchto technik vytvořily. Ukazuje, že pár “dobrých” dat, které zůstanou po odfiltrování těch “chybných”, lze snadno vysvětlit jako Šťastné náhody.

Které datum byste rádi?

Formuláře vydávané radioizotopovými laboratořemi, které mají být přiloženy k předkládaným vzorkům jako žádost o datování, se obvykle dotazují, jaké stáří se u vzorku předpokládá. Proč? Kdyby datovací techniky byly absolutně objektivní a spolehlivé, nebylo by takových informací zapotřebí. Laboratoře předpokládají, že anomální výsledky jsou běžné, a tak potřebují nějakou kontrolu, zda obdržely “správné” datum.

Testování radiometrických datovacích metod

Pokud by datovací techniky pro určování velmi dávných období skutečně objektivně zjišťovaly stáří hornin, měly by v případech, kdy toto stáří známe, vždycky dojít ke správnému výsledku. Různé techniky by navíc měly dát vždy shodné výsledky.

Metody by měly spolehlivě fungovat na věcech, jejichž stáří známe

Existuje mnoho příkladů, kdy datovací metody naměřily u hornin známého stáří “věk” docela jiný, tedy chybný. Jedním z příkladů je K-Ar “datování” pěti historických výronů vyvřelé lávy z Mount Ngauruhoe na Novém Zélandu. Ačkoliv jeden výron lávy nastal v roce 1949, tři v roce 1954 a jeden v roce 1975, naměřený “věk” se pohyboval v rozmezí 0,27 – 3,5 milionů let.¹⁴

Při pohledu do minulosti se tvrdí, že “nadměrné” množství argonu z magmatu (roztavená hornina) bylo zadrženo v hornině, když ztuhla. Sekulární vědecká literatura uvádí mnoho příkladů nadměrného množství argonu, jehož výsledkem bylo falešné stáří milionů let u hornin známého půvo-

du.¹⁵ Zdá se, že tento nadbytek pochází z horního pláště pod zemskou kůrou. To odpovídá myšlence mladého světa – argon měl příliš málo času na to, aby unikl.¹⁶ Jestliže nadměrné množství argonu může takto zkreslit věk u hornin *známého* stáří, proč bychom měli této metodě důvěřovat u hornin *neznámého* stáří?

Jiné techniky, jako je použití izochron,¹⁷ činí různé předpoklady o počátečních podmínkách, ale je stále zřejmější, že i takovéto “bezchybné” techniky mohou dospět k chybným datům. Data jsou opět vybírána na základě subjektivního odhadu badatele.

Geolog Dr. Steve Austin získal vzorky čediče ze dna Velkého Kaňonu a z lávy, která se přelila přes okraj kaňonu. Z evolučního pohledu by měla být láva o miliardu let mladší než čedič ze dna. Standardní laboratoře tyto vzorky analyzovaly. Technika izochron rubidia a stroncia ukázala, že nedávný výron lávy je o 270 milionů let *starší* než čediče pod Velkým Kaňonem, což je zjevný nesmysl.

☐ *Falešná data stáří lávových polí - obr. 2 v příloze.*

Různé datovací metody by měly dát stejné výsledky

Jestliže jsou datovací metody objektivními a spolehlivými prostředky k určení věku, měly by dojít ke stejným výsledkům. Kdyby chemik měřil obsah cukru v krvi, všechny platné rozborové postupy by mu daly stejnou odpověď (v rámci mezí experimentální chyby). U radiometrického měření však různé techniky často ukáží rozdílné výsledky.

Při Austinově studiu hornin Velkého Kaňonu ukázaly různé techniky různé výsledky (viz tabulka na další straně).¹⁸ “Chybná” data mohou být vysvětlována nejrůznějšími důvody, ale vždy je to opět následné zdůvodňování. Techniky, jejichž výsledky mohou být klidně ignorovány jenom proto, že nepotvrzují naše předpoklady, nemůžeme považovat za objektivní.

Dřevo nalezené v Austrálii v tercierním čediči bylo zcela jasně pohřbeno proudem lávy, z něhož tento čedič vznikl, což lze vidět na jeho **zuhelna-tění**. Toto dřevo bylo datováno radiouhlíkovou (¹⁴C) analýzou jako 45 000 let staré, ale sám čedič byl “datován” metodou draslíku a argonu na 45 milionů let!¹⁹

Poměr izotopů v uranových krystalech z Koongarra, uranového naleziště v Northern Territory v Austrálii, ukázal metodou izochron olovo-olovo věk 841 ± 140 milionů let.²⁰ To je v rozporu s věkem 1550 – 1650 milionů let vypočítaným z poměru jiných izotopů²¹ a věky 275, 61, 0, 0, a 0 milionů let

„Stáří“ naměřené různými radiometrickými metodami na vzorku čedičové horniny, pokládané geology za starou maximálně 1000 let, vzatého z Uinkaret Plateau ve Velkém Kaňonu.

metoda	„stáří“
draslík-argon, 6 měření	10 000 - 117 mil.
rubidium-stroncium, 5 měření	1 270 - 1 390 mil.
izochrona rubidium-stroncium	1 340 mil.
izochrona olovo-olovo	2 600 mil.

z poměrů thoria/olova ($^{232}\text{Th}/^{208}\text{Pb}$) v pěti uranových zrncích. Tato druhá čísla jsou významná, protože data odvozená od thoria by měla být spolehlivější, jelikož thorium je méně mobilní než uranové minerály, které jsou zdrojem izotopů olova v systému olovo-olovo.²² „Nulové“ věky v tomto případě odpovídají Bibli.

Něco je špatně – ^{14}C ve zkamenělinách domněle miliony let starých

Uhlíkové datování v mnoha případech uvádí evolucionisty skutečně do rozpaků, protože udává věky, které jsou mnohem mladší než ty, které by se daly očekávat z jejich modelu historie země. Vzorek starší než 50 000 let by neměl mít měřitelné množství ^{14}C .

Laboratoře, které měří ^{14}C , touží po zdroji organického materiálu s nulovým obsahem ^{14}C , který by mohly použít pro vyloučení možnosti kontaminace při svých laboratorních postupech. Ideálním kandidátem je uhlí, protože i to nejmladší uhlí má být miliony let staré, přičemž většina má být stará desítky nebo stovky milionů let. Takové uhlí by nemělo mít žádný ^{14}C . *Nikdy však nebyl nalezen zdroj takového uhlí, které by neobsahovalo ^{14}C .*

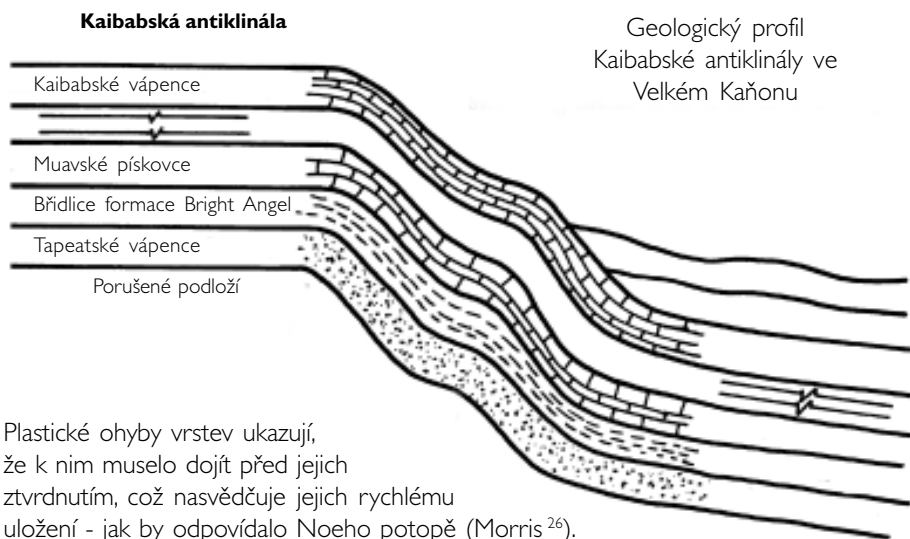
Zkamenělé dřevo, které bylo nalezeno v hornině ze „staršího permského“ období, a které má být staré 250 milionů let, stále obsahovalo ^{14}C .²³ Vzorek dřeva, nedávno nalezený v hornině klasifikované jako hornina „středního triasu“, měl být starý 230 milionů let, ale uhlíkové datování ukázalo věk $33\,720 \pm 430$ let.²⁴ Doprovodné testy ukázaly, že kontaminace se dala s jistotou vyloučit, a že výsledný „věk“ v rámci standardního chápání tohoto datovacího systému nelze zpochybnit.

Pro evolucionisty je nevyřešenou záhadou, proč uhlí obsahuje $^{14}\text{C}^{25}$ nebo proč dřevo, které má být mnoho milionů let staré, obsahuje ^{14}C , ale v kreacionistickém světovém názoru to dává dokonalý smysl.

Fyzické důkazy odporují “miliardám let”

Z metod, které se používají k odhadu věku země, ukazuje 90 procent na věk mnohem nižší než údajné miliardy let, jak je prosazují evolucionisté. Několik z nich je zde uvedeno:

- Důkazy pro velmi rychlé ukládání geologických vrstev jako při biblické potopě. Některé z důkazů jsou tyto: nepřítomnost stop eroze mezi horninovými vrstvami, které mají být odděleny věkem mnoha milionů let; nedostatečné rozrušení horninových vrstev biologickou aktivitou (červy, kořeny, atd.); nedostatek půdních vrstev; zkameněliny, které vertikálně procházejí několika horninovými vrstvami – tyto zkameněliny by nemohly stát vertikálně miliony let, zatímco byly pomalu pohřbívány; tlusté vrstvy “horniny” zohýbané bez prasklin, což naznačuje, že hornina byla plastická, když se ohýbala; a další. Více naleznete v kapitole 15 a knihách od geologů Morrise²⁶ a Austina.²⁷
- Červené krvinky a hemoglobin byly nalezeny v (nezkamenělé!) kosti dinosaura. Ty by však nepřežily více než několik tisíc let – zcela určitě ne 65 milionů let od doby, kdy podle evolucionistů vyhynul poslední dinosaurus.²⁸
- Magnetické pole země se rozpadá tak rychle, jako by nebylo starší než 10.000 let. Rapidní změny během potopy a fluktuace krátce po ní ho oslabily ještě rychleji.²⁹



- Radioaktivní rozpad uvolňuje do atmosféry hélium, jehož úbytek je nepatrný. Celkové množství v atmosféře je pouze jedna dvoutisícina (1/2000) toho, co bychom očekávali, kdyby atmosféra byla miliardy let stará. Toto hélium původně unikalo z hornin. To se děje docela rychle. Přesto je v některých horninách stále velmi mnoho hélia, které ještě nemělo čas uniknout – zcela určitě ne miliardy let.³⁰
- Supernova je exploze obrovské hvězdy – exploze je tak jasná, že na chvíli oslní zbytek galaxie. Zbytky supernovy (SNRs) by se podle fyzikálních rovnic měly rozpínat po stovky tisíc let. Přesto v naší galaxii, Mléčné dráze, ani v jejích satelitních galaxiích, mracích Magellanových, nenacházíme velmi staré a vzdálené (stadium 3) SNRs, jen několik středně starých (stadium 1). To je přesně to, co bychom očekávali u “mladých galaxií”, které neexistují příliš dlouho, aby se stačily značně rozšířit.³¹
- Měsíc se od země pomalu vzdaluje rychlostí 4 cm za rok, a tato rychlost byla v minulosti ještě větší. Ale kdyby se měsíc začal vzdalovat od země touto rychlostí, trvalo by mu pouze 1,37 miliardy let, aby dosáhl své současné pozice. To určuje jeho *maximální*, nikoli skutečný věk. Tento věk je příliš mladý pro evolucionisty, kteří tvrdí, že měsíc je 4,6 miliard let starý. Je taky mnohem mladší než vykazují radiometrická “data” pro měsíční horniny.³²
- Sůl je splavována do moře mnohem rychleji, než se z něj těží. Moře není však tak slané, jak by odpovídalo miliardám let. I kdybychom souhlasili s velkorysími předpoklady evolucionistů, moře nemůže být starší než 62 milionů let – v žádném případě miliardy let, kterým věří evolucionisté. Toto číslo znovu vyznačuje věk maximální, nikoliv skutečný.³³

Dr. Russell Humphreys uvádí další procesy, které jsou neslučitelné s miliardami let, ve spisku *Evidence for a Young World*.³⁴

Kreacionisté nemohou dokázat věk země pomocí nějaké konkrétní vědecké metody, stejně jako to nedokáží evolucionisté. Uvědomují si, že veškerá věda je hypotetická, protože nemají kompletní údaje, zvláště pokud se zabývají minulostí. To platí jak o kreacionistických, tak o evolucionistických vědeckých argumentech – evolucionisté museli opustit mnoho “důkazů” pro evoluci stejně jako kreacionisté museli upravit své argumenty. Ateistický evolucionista W.B. Provine připustil: “Většina toho, co jsem se naučil o oboru [evoluční biologie] v magisterském studiu (1964-68) je buď chybné nebo se velmi změnilo.”³⁵

Kreacionisté chápou omezení datovacích metod lépe než evolucionisté, kteří tvrdí, že z procesů, probíhajících v přítomnosti, mohou “dokázat”, že

země je stará miliardy let. Všechny datovací metody včetně těch, které ukazují na mladý svět, ve skutečnosti spoléhají na neprokazatelné předpoklady.

Kreacionisté nakonec datují historii země podle chronologie bible. To proto, že v ní vidí přesné svědectví o světové historii, které zpětně potvrzuje, že je bible je slovem Božím, naprosto spolehlivým a neomylným (viz kapitola 1, která pojednává o některých důkazech).

Co tedy znamenají radiometrická “data”?

Co tedy znamenají radiometrické údaje milionů let, jestliže neudávají skutečné stáří? Abychom zodpověděli tuto otázku, je nutné podrobně prozkoumat experimentální výsledky různých datovacích technik, interpretace těchto výsledků a předpoklady, na nichž jsou tyto interpretace založeny.³⁶

Izochronní datovací technika byla považována za neomylnou, protože údajně odpovídala předpokladům o počátečních podmínkách a uzavřených systémech.

Geolog Dr. Andrew Snelling pracoval na “datování” uranových ložisek Koongara v Northern Territory v Austrálii a používal hlavně metodu uran-thorium-olovo (U-Th-Pb). Zjistil, že vzorky půdy z této oblasti, které byly dokonce silně vystaveny vlivu počasí a tedy určitě nejsou uzavřeným systémem, ukázaly významné “izochronní” linie odpovídající 1 445 milionům let.

Takové “falešné izochrony” jsou tak běžné, že vznikla celá terminologie, která je popisuje, jako zjevná izochrona, plášťová izochrona, pseudoizochrona, druhotná izochrona, zděděná izochrona, prořezaná izochrona, izochrona smíšené linie a smíšená izochrona. Zheng napsal:

Některé ze základních předpokladů konvenční Rb-Sr [rubidium-stroncium] izochronní metody musí být modifikovány a pozorovaná izochrona zcela určitě nedává informaci o věku geologického systému, i když experimentální výsledky při srovnání $^{87}\text{Sr}/^{86}\text{Sr}$ a $^{87}\text{Rb}/^{86}\text{Sr}$ dopadnou dobře. Tento problém nelze přehlédnout zvláště při vyhodnocování numerického časového měřítka. Podobné otázky mohou vyvstat při aplikaci Sm-Nd [samarium-neodym] a U-Pb [uran-olovo] izochronní metody.³⁷

Je jasné, že existují i jiné faktory než věk, které jsou zodpovědné za přímé linie získané při grafickém zobrazení poměrů izotopů. Jediný způsob jak poznat, zda izochrona je “správná”, je porovnání výsledku s tím, čemu se již věří.

Další v současnosti populární datovací metoda je technika souhlasnosti uranu a olova. Ta fakticky spojuje dvě rozpadové řady uranu-olova do jediného diagramu. Výsledky, které leží na křivce souhlasnosti, dávají podle dvou řad olova stejný věk a nazývají se “konkordantní.” Výsledky ze zirkonů však například leží mimo křivku souhlasnosti – neshodují se. Byly vymyšleny četné modely, často celé příběhy, aby tento nesoulad vysvětlily.³⁸ Taková cvičení ve vykládání příběhů však mohou stěžít být považována za objektivní vědu, která dokazuje starou zemi. Tyto příběhy jsou vyhodnocovány podle toho, jak úspěšně potvrzují existující dlouhodobý názorový systém.

Andrew Snelling vyslovil domněnku, že frakcionace (roztřídění) prvků v roztaveném stavu zemského pláště by mohlo být významným faktorem při vysvětlení poměrů koncentrace izotopů, které jsou interpretovány jako věk.

Již v roce 1966 kandidát Nobelovy ceny Melvin Cook, profesor metalurgie na universitě v Utahu, poukázal na důkazy, že například poměry izotopu olova mohou být pozměněny i jinými významnými faktory než jen radioaktivním rozpadem.³⁹ Cook poznamenal, že například v rudách z dolu Katanga bylo hojné olovo 208, stabilní izotop, ale nikoliv thorium 232, které je zdrojem olova 208. Thorium má dlouhý poločas rozpadu (rozpadá se velmi pomalu) a nedá se snadno odstranit z horniny, takže jestliže olovo 208 vzniklo z rozpadu thoria, nějaké thorium by tam ještě mělo zůstat. Koncentrace olova 206, olova 207 a olova 208 naznačují, že olovo 208 vzniklo konverzí olova 206 na olovo 207 na olovo 208 získáním neutronu. *Když jsou koncentrace izotopů přizpůsobeny takovýmto konverzím, vypočítaný věk se sníží z 600 milionů let na věk celkem nedávný.* Jiná rudná ložiska ukázala podobné výsledky. Cook si uvědomoval, že tehdejší chápání nukleární fyziky nedovoľovalo takovou konverzi za normálních podmínek, ale uvádí důkazy, že skutečně nastala, a dokonce naznačuje, jak k tomu mohlo dojít.

Anomálie v hlubinných horninových krystalech

Fyzik Dr. Robert Gentry poukázal na to, že množství hélia a olova v zirkonech z hlubinných vrtů není slučitelné s evolučním věkem 1 500 milionů let pro žulové horniny, v nichž se nacházejí.⁴⁰ Množství olova může odpovídat současné rychlosti rozpadu a milionům let, ale během této doby by se z krystalů v důsledku difuze vytratilo.

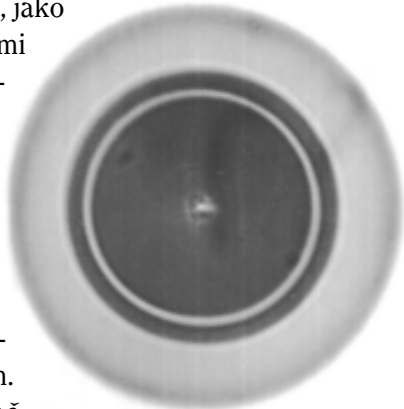
Navíc množství hélia v zirkonech ze žhavé horniny také mnohem více odpovídá mladému světu (hélium vzniká rozpadem radioaktivních prvků).

Množství olova a hélia naznačuje, že rychlost radioaktivního rozpadu byla možná v nedávné minulosti mnohem větší. To by způsobilo, že věci vypadají mnohem starší než ve skutečnosti jsou, když při datování použijeme současné rychlosti rozpadu. Cokoliv způsobilo tyto zvýšené rychlosti rozpadu, mohlo také způsobit konverze izotopu olova, o kterých mluvil Cook (výše).

Osířelé rádiové kruhy

Rozpadající se radioaktivní částice v pevné hornině způsobují sférické zóny poškození okolní krystalické struktury. Příměs radioaktivního prvku jako je uran 238 například zanechá odbarvenou sféru typického poloměru pro každý prvek, který vytvoří při svém rozpadu na olovo 206.⁴⁶ Při příčném pohledu v mikroskopu se tyto sféry jeví jako kruhy, nazývané rádiové kruhy. Dr. Gentry zkoumal rádiové kruhy mnoho let a publikoval své výsledky v předních vědeckých časopisech.⁴²

Některé z rozpadových meziproductů, jako jsou například izotopy polonia, mají velmi krátký poločas rozpadu (rozpadají se rychle). Například ²¹⁸Po má poločas pouze 3 minuty. Je zajímavé, že kruhy způsobené rozpadem polonia jsou často nacházeny v krystalech bez rodičovského uranového kruhu. Polonium se musí dostat do horniny předtím, než ztuhne, ale nemůže vzniknout z uranové příměsi v pevné hornině, protože jinak by tam byl uranový kruh. *Budto bylo polonium stvořeno (primárně, nevzniklo z uranu) nebo v rozpadových rychlostech nastaly v minulosti radikální změny.*



Soustředné
rádiové kruhy

Gentry se zabýval všemi pokusy o zpochybnění svých výsledků.⁴³ Těch pokusů bylo mnoho, ale osířelé kruhy vypovídají o podmínkách v minulosti, buďto při stvoření nebo po něm, nebo dokonce během potopy, které nezapadají do uniformistického pohledu na minulost, jež je základem pro radiometrické datovací systémy. Proces, který dal vzniknout těmto kruhům, by mohl být také klíčem k pochopení radiometrického datování.⁴⁴

Závěr

Existuje mnoho dokladů, že radiometrické údaje nejsou objektivním důkazem staré země, jak mnozí tvrdí, a že svět je ve skutečnosti starý nanejvýš tisíce let. Nemáme všechny odpovědi, ale máme jisté svědectví Slova Božího o pravdivé historii světa.

poznámky

- 1 Znamé jako izotopové nebo radioizotopové datování.
- 2 Dnes se měří stabilní izotop uhlíku ^{13}C jako ukazatel úrovně rozlišení proti ^{14}C .
- 3 Radiace z nukleárních pokusů mění rovněž ^{14}N na ^{14}C , stejně jako kosmické záření.
- 4 Ve snaze rozšířit kalibraci uhlíkových „hodin“ na období předhistorické se děly pokusy použít datování podle letokruhů (dendrochronologie), ale to je zase ovlivněno časovým zařazením vzorků dřeva z dávno mrtvých stromů, k němuž se opět použilo uhlíkové metody, jejíž údaje se lineárně extrapolovaly do minulosti. Křížová zkouška letokruhů se pak užije ke kalibraci uhlíkových „hodin“ - tento „důkaz v kruhu“ ovšem nikdy nemůže poskytnout nezávislou kalibraci uhlíkového datovacího systému.
- 5 K. L. McDonald a R.H. Gunst: “An Analysis of the Earth’s Magnetic Field from 1835 to 1965,” *ESSA Technical Report IER 46-IES*, 1965, Tisková kancelář vlády USA, Washington, D.C., p. 14.
- 6 B. J. Taylor: “Carbon Dioxide in the Antediluvian Atmosphere,” *Creation Research Society Quarterly*, 1994, 30(4):193–197.
- 7 R.H. Brown, “Correlation of C-14 Age with Real Time,” *Creation Research Society Quarterly*, 1992, 29:45–47. Svalovina pižmoně východního vykazala stáří 24.000 let, zatímco srst jen 17.000 let. Výsledky byly upraveny tak, aby se nelišily více než o průměrnou délku života pižmonů. Analýza vrstev trusu v jeskyni lenochodů vedla k výsledku, že lenochodi nevyprodukovali za rok více než necelé dva bobky. Úpravou se dosáhlo realističtějšího množství 1,4 bobku denně.
- 8 J. Woodmorappe: *The Mythology of Modern Dating Methods* (San Diego, CA: Institute for Creation Research, 1999).
- 9 Tamtéž.
- 10 G. Wolde Gabriel et al.: “Ecological and Temporal Placement of Early Pliocene Hominids at Aramis, Ethiopia,” *Nature*, 1994, 371:330–333.
- 11 M. Lubenow: “The Pigs Took It All,” *Creation*, 1995, 17(3):36–38.
M. Lubenow: *Bones of Contention* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1993), str. 247–266.
- 12 A. R. Williams: “Long-age Isotope Dating Short on Credibility,” *CEN Technical Journal*, 1992, 6(1):2–5.
- 13 Woodmorappe: *The Mythology of Modern Dating Methods*.
- 14 A. A. Snelling: “The Cause of Anomalous Potassium-argon ‘Ages’ for Recent Andesite Flows at Mt. Ngauruhoe, New Zealand, and the Implications for Potassium-argon ‘Dating,’ ” *Proc. 4th ICC*, 1998, str. 503–525.
- 15 Poznámka 14 uvádí mnoho případů. Šest jich např. zaznamenal D. Krummenacher: “Isotopic Composition of Argon in Modern Surface Rocks,” *Earth and Planetary Science Letters*, 1970, 8:109–117; o pěti referuje G. B. Dalrymple, “ $^{40}\text{Ar}/^{36}\text{Ar}$ Analysis of Historic Lava Flows,” *Earth and Planetary Science Letters*, 1969, 6:47–55. Velké odchylky zjistil D. E. Fisher: “Excess Rare Gases in a Subaerial Basalt from Nigeria,” *Nature*, 1970, 232:60–61.

- 16 Snelling, "The Cause of Anomalous Potassium-argon 'Ages' . . .," str. 520.
- 17 Technika izochron představuje shomáždění mnoha horninových vzorků z různých částí útvaru, jehož stáří má být zjištěno. Koncentrace matečného radioaktivního izotopu, např. rubidia-87, se vynese do grafu proti koncentraci dceřinného izotopu, např. stroncia-87, pro každý vzorek. Získané body se proloží přímkou, představující poměr obou složek, z něhož se vypočítá věk. Pokud je korelace dost úzká a dává výsledek v přijatelných mezích, pokládá se za „správný“. Metoda zahrnuje dělení koncentrací obou složek koncentrací podobně stabilního izotopu, v tomto případě stroncia-86.
- 18 S.A. Austin, editor: *Grand Canyon: Monument to Catastrophe* (Santee, CA: Institute for Creation Research, 1994), str. 120-131.
- 19 A. A. Snelling: "Radiometric Dating in Conflict," *Creation*, 1998, 20(1):24-27.
- 20 A. A. Snelling: "The Failure of U-Th-Pb 'Dating' at Koongarra, Australia," *CEN Technical Journal*, 1995, 9(1):71-92.
- 21 R. Maas: "Nd-Sr Isotope Constraints on the Age and Origin of Unconformity-type Uranium Deposits in the Alligator Rivers Uranium Field, Northern Territory, Australia," *Economic Geology*, 1989, 84:64-90.
- 22 Snelling: "The Failure of U-Th-Pb 'Dating' . . ."
- 23 A. A. Snelling: Stumping Old-age Dogma. *Creation*, 1998, 20(4):48-50.
- 24 A. A. Snelling: "Dating Dilemma," *Creation*, 1999, 21(3):39-41.
- 25 D. C. Lowe: "Problems Associated with the Use of Coal as a Source of ¹⁴C Free Background Material," *Radiocarbon*, 1989, 31:117-120.
- 26 J. Morris, *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, 1994).
- 27 Austin, *Grand Canyon: Monument to Catastrophe*.
- 28 C. Wieland: "Sensational Dinosaur Blood Report!" *Creation*, 1997, 19(4):42-43, podle M. Schweitzera a T. Staedtera: "The Real Jurassic Park," *Earth*, červen 1997, str. 55-57.
- 29 D. R. Humphreys, "Reversals of the Earth's Magnetic Field During the Genesis Flood," *Proc. First ICC, Pittsburgh, PA*, 1986, 2:113-126
J.D. Sarfati, "The Earth's Magnetic Field: Evidence That the Earth Is Young," *Creation*, 1998, 20(2):15-19.
- 30 L. Vardiman: *The Age of the Earth's Atmosphere: A Study of the Helium Flux through the Atmosphere* (San Diego, CA: Institute for Creation Research, 1990).
J.D. Sarfati: "Blowing Old-earth Belief Away: Helium Gives Evidence That the Earth Is Young," *Creation*, 1998, 20(3):19-21.
- 31 K. Davies, "Distribution of Supernova Remnants in the Galaxy," *Proc. Third ICC*, R.E. Walsh, editor, 1994, str. 175-184.
J.D. Sarfati: "Exploding Stars Point to a Young Universe," *Creation*, 1998, 19(3):46-49.
- 32 D. DeYoung: "The Earth-Moon System," *Proc. Second ICC*, 1990, 2:79-84, R.E. Walsh a C.L. Brooks, vydavatelé.
J.D. Sarfati: "The Moon: The Light That Rules the Night," *Creation*, 1998, 20(4):36-39.
- 33 S. A. Austin and D. R. Humphreys: "The Sea's Missing Salt: A Dilemma for Evolutionists," *Proc. Second ICC*, 1990, 2:17-33.
J. D. Sarfati: "Salty Seas: Evidence for a Young Earth," *Creation*, 1999, 21(1):16-17.
- 34 Russell Humphreys: *Evidence for a Young World* (Answers in Genesis, 1999).
- 35 Přehled *Teaching about Evolution and the Nature of Science* (National Academy of Science USA, 1998) by Dr. Will B. Provine, na internetové adrese <http://fp.bio.utk.edu/darwin/NAS_guidebook/provine_1.html>, 18. února 1999.
- 36 Jedno důkladné zhodnocení viz ve Woodmorappe: *The Mythology of Modern Dating Methods*.

- 37 Y. F. Zheng: "Influence of the Nature of Initial Rb-Sr System on Isochron Validity," *Chemical Geology*, 1989, 80:1-16 (str. 14).
- 38 E. Jäger and J. C. Hunziker, editors: *Lectures in Isotope Geology*, "U-Th-Pb Dating of Minerals," od D. Gebauera a M. Grunefeldera (New York: Springer Verlag, 1979), str. 105-131.
- 39 M. A. Cook: *Prehistory and Earth Models* (London: Max Parrish, 1966).
- 40 R.V. Gentry: *Creation's Tiny Mystery* (Knoxville, TN: Earth Science Associates, 1986).
- 41 Pouze takové, které při rozpadu emitují částice alfa (heliová jádra).
- 42 Gentry: *Creation's Tiny Mystery*.
- 43 Tamtéž.
K.P. Wise, dopis vydavateli, odpovědi M. Armitage and R. Gentryho, *CEN Technical Journal*, 1998, 12(3):285-90.
- 44 Mezinárodní skupina kreacionistických vědců se aktivně zabývá kreacionistickým výkladem radioizotopového datování. Známí jako „skupina RATE“ (Radioisotopes and the Age of The Earth), spojují znalosti fyziků a geologů v mezidisciplinárním přístupu k problému. Taková spolupráce může přinést velmi zajímavé pohledy.

Jak můžeme vidět vzdálené hvězdy v mladém vesmíru?

Jestliže je vesmír mladý a světlo od mnoha hvězd k nám cestuje miliony let, jak je můžeme vidět? Stvořil Bůh světlo „na cestě“? Byla rychlost světla v minulosti vyšší? Má to něco společného s velkým třeskem?

Některé hvězdy jsou od nás vzdáleny milióny světelných let. Protože světelný rok je vzdálenost, kterou světlo urazí za jeden rok, znamená to, že vesmír musí být velmi starý?

Přes všechna biblická i vědecká fakta svědčící ve prospěch mladé země a mladého vesmíru, toto dlouho představovalo problém. Každé vědecké bádání ohledně počátků bude ovšem vždycky stát před nevyřešenými problémy - naše poznání je vždy jen částečné a stále znovu se máme čemu učit.

Jedno z vysvětlení užívaných v minulosti bylo velice složité, počítalo se světlem, které se šíří podél Riemannovských ploch (abstraktní matematický model prostoru). Nejenže bylo těžko pochopitelné, ale také se později ukázalo jako nepřijatelné, protože by znamenalo, že bychom všechno museli vidět zdvojeně.

Stvořené světlo?

Patrně nejrozšířenější je domněnka, že Bůh stvořil světlo „na cestě“, takže Adam mohl vidět hvězdy okamžitě a nemusel čekat roky, než k němu doletí světlo dokonce i z těch hvězd, které nám jsou nejbližší. Aniž bychom

nějak chtěli omezovat Boží stvořitelenskou moc, toto vysvětlení je spojeno s poměrně velkými obtížemi.

Znamenalo by to, že kdykoli pozorujeme chování velmi vzdálených objektů, vždycky vidíme něco, co se ve skutečnosti nikdy nestalo. Pozorujeme například objekt ve vzdálenosti miliónu světelných let, který se viditelně otáčí. Světlo dopadající do našeho dalekohledu obsahuje informaci, která je „záznamem“ této rotace. Podle nabízeného vysvětlení ovšem paprsek, který nyní vnímáme, nevyšel z tohoto zdroje, byl stvořen někde „cestou“.

To by znamenalo, že ve vesmíru starém 10.000 let všechno, co pozorujeme ve vzdálenosti větší než 10.000 světelných let je ve skutečnosti fikce, obraz událostí, které se nikdy nestaly, a objektů, které možná vůbec neexistují.

Představme si například výbuch hvězdy (supernovy), vzdálené od nás 100.000 světelných let. Nezapomeňme, že uvažujeme vesmír starý 10.000 let. Astronom, který tuto událost pozoruje ze Země, nevidí pouze světelný paprsek. Kdyby tomu tak bylo, mohli bychom beze všeho tvrdit, že Bůh mohl stvořit odpovídající řetěz fotonů (světelných částic či vln) kdekoli na jejich trase.

To, co astronom pozoruje, je však zvláštní, velmi specifický obraz změn, které takovou explozi vždycky provázejí, předvídatelný sled událostí zahrnu-



jící neutrino, viditelné světlo, rentgenové záření a paprsky gama. Celé toto spektrum informací svědčí o zřejmě reálné události. Astronom tedy naprosto oprávněně interpretuje své pozorování jako „zprávu“ o skutečnosti - že tedy opravdu existovalo těleso, které explodovalo podle známých zákonů fyziky, zazářilo, emitovalo rentgenové paprsky, pak záření ochablo atd., vše podle stejných fyzikálních zákonů.

Všechno, co pozoruje, tomu odpovídá, včetně spektrálního složení světla z této hvězdy, nesoucího „chemický podpis“ prvků v ní obsažených. Vysvětlení, že světlo nevyšlo ze zdroje, ale bylo stvořeno už „na cestě“, předpokládá, že všechny tyto informace ve světelném paprsku cestujícím vesmírem v něm byly obsaženy od okamžiku stvoření, nebo do něj byly vloženy dodatečně, a nevyšly z tohoto vzdáleného zdroje. Kdyby z něj vyšly (za předpokladu, že takový zdroj vůbec existuje), dělilo by je od Země stále ještě 90.000 světelných let.

Stvořit takovou složitou a podrobnou řadu signálů ve světelném paprsku dopadajícím na zemi, signálů, které budí dojem, že zaznamenávají řadu reálných událostí, které ovšem ve skutečnosti nenastaly, nedává žádný rozumný smysl. Navíc by to bylo stejné jako tvrdit, že Bůh stvořil zkameněliny v horninách jenom proto, aby si z nás tropil bláznů, nebo dokonce zkoušel naši víru, protože ve skutečnosti nejde o žádné pozůstatky kdysi živých a existujících organismů. To by byl z Boží strany skutečně podivný klam.

Šířilo se světlo vždycky stejnou rychlostí?

Východiskem by mohla být podstatně vyšší rychlost světla v minulosti, takže obrovské vzdálenosti mohly být překonány v kratším čase. Toto vysvětlení se na první pohled zdálo příliš účelové a přitažené za vlasy. Teprve před několika lety Australan Barry Setterfield ukázal, že nemusí jít o žádné fantazírování, když zjistil, že historická pozorování za posledních zhruba 300 let nasvědčují skutečně sestupnému trendu rychlosti světla. Setterfeild i jeho pozdější spoluautor Trevor Norman shromáždili mnoho důkazů ve prospěch této teorie.¹ Byli přesvědčeni, že to muselo ovlivnit výsledky radiometrického datování, a dokonce způsobit rudý posuv u světla ze vzdálených galaxií, i když tato myšlenka byla později opuštěna.

Mezi stejně schopnými vědci z kreacionistických kruhů se vedly ohnivé debaty o tom, zda statistické důkazy o „únavě“ světla jsou skutečně přesvědčivé, či nikoliv.

Největší potíže ovšem vyplývaly z jistých fyzikálních důsledků této

teorie. Kdyby rychlost světla skutečně s časem klesala, jak se domníval Setterfeild, museli bychom důsledky tohoto poklesu pozorovat ve světle vzdálených galaxií, což se zatím neděje. Stručně, nikdo ze zastánců této teorie nebyl schopen předložit uspokojivé odpovědi na všechny související problémy.

Nová stvořitelská kosmologie

Teorie klesající rychlosti světla se nicméně stala podnětem k nejrůznějším úvahám. Fyzik Dr. Russell Humphreys říká, že strávil více než rok snahami přimět teorii „únava světla“, aby fungovala, leč bez úspěchu. Tento proces ho však inspiroval k vytvoření nové stvořitelské kosmologie, kterou se navenek uspokojivě vysvětluje zdánlivý konflikt s jednoznačným biblickým učěním o nedávném stvoření.

Tato nová kosmologie je navrhována jako stvořitelská alternativa k teorii velkého třesku. Prošla vstupní kritikou kvalifikovaných posuzovatelů pro mezinárodní konferenci kreacionistů v Pittsburghu v r. 1994.² Zastánci mladé země přijímali jeho model jen velmi opatrně,³ což nepřekvapí vzhledem ke zřejmě radikálnímu odklonu od ortodoxních názorů, ale Humphreys dokázal odpovědět na všechny námitky.⁴ Zastánci starého vesmíru a velkého třesku vášnivě odporovali nové kosmologii a tvrdili, že v ní našli chyby.⁵ Humphreys však svůj model nejen obhájil, ale dokázal ho dále rozvinout.⁶ Debata bude nepochybně pokračovat.

Tento vývoj, v němž jedna stvořitelská teorie, „únava světla“, je překonána jinou, je zdravým aspektem vědy. Základní biblický rámec stojí mimo diskusi, jako protějšek měnících se náhledů a modelů omylných lidí snažících se porozumět skutečnostem v tomto daném rámci (evolucionisté také často mění své představy o tom, *jak* se věci vyvinuly samy od sebe, ale nikdy nepochybují, *zda* to tak bylo).

Stopa

Pokusme se stručně naznačit, jak by nová kosmologie mohla vysvětlit problém světla ze vzdálených hvězd, než se pustíme do některých předběžných bodů trochu podrobněji. Vyjděme z toho, že čas potřebný k procestování dané vzdálenosti je podílem vzdálenosti a rychlosti pohybu. Platí rovnice

$$\text{čas} = \text{vzdálenost} / \text{rychlost}$$

Jestliže tento vztah aplikujeme na světlo vzdálených hvězd, vychází nám čas v miliónech let. Někteří se pokusili zpochybnit uvažované vzdálenosti, ale tudy cesta patrně nevede.⁷

K určení vzdálenosti používají astronomové různé metody, a žádný poučený kreační astronom si nedovolí tvrdit, že rozdíl mezi tisíci a miliardami světelných let by mohla mít na svědomí pouze chyba odhadu. Je více než jeden dobrý důvod věřit, že naše Mléčná dráha měří v průměru 100.000 světelných let.

Jestliže se rychlost světla nezměnila, pak jedinou veličinou, která v naší rovnici zůstává otevřená, je sám čas. Einsteinova teorie relativity už po desetiletí oznamuje světu, že čas není veličinou konstantní.

Uznává se (a je experimentálně doloženo), že dvě věci v relativistické fyzice čas ovlivňují - je to jednak rychlost, jednak gravitace. Z Einsteinovy obecné teorie relativity, nejlepší gravitační teorie, jakou zatím máme, vyplývá *deformace času v gravitačním poli*.

Toto působení bylo experimentálně mnohokrát ověřeno. Hodinky na střeše vysoké budovy, kde gravitace je o něco menší, jdou rychleji než v přízemí, přesně podle rovnic obecné relativity (OR).⁸

Máme-li hmotu o vysoké koncentraci (hustotě), gravitační deformace může být tak vysoká, že ani světlo nedokáže uniknout. Rovnice OR ukazují, že na neviditelné hranici obklopující takovou koncentrovanou hmotu (nazývané horizontem událostí, t.j. bodem, kde světelné paprsky se působením gravitace ohýbají nazpět) se čas doslova zastavuje.

Důsledky rozdílných předpokladů...

Nová stvořitelská kosmologie Dr. Humphreyse doslova sama „vypadne“ z rovnic OR, pokud předpokládáme, že vesmír je ohraničený. To znamená jinými slovy, že má svůj střed a okraj, za nímž se už nenachází žádná hmotu. V takové kosmologii se naše planeta nachází blízko středu, jak se nám to i jeví při pohledu do vesmíru.

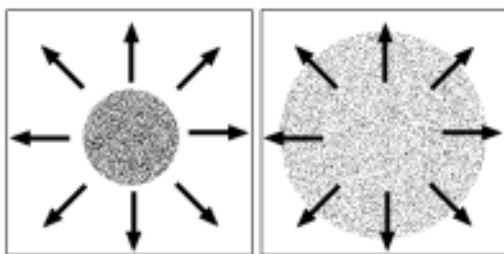
To by vcelku odpovídalo zdravému selskému rozumu, jenže všechny moderní sekulární kosmologie (velký třesk) to popírají. Vycházejí totiž z neověřeného (a vědecky nijak nezbytného) předpokladu, že vesmír je neohraničený, že nemá střed ani hranice. V tomto hypotetickém vesmíru je každá galaxie obklopena jinými galaxiemi rozprostřenými v prostoru rovnoměrně všemi směry (v dostatečně velkém měřítku), a tak se všechny gravitační síly navzájem vyruší.

Jestliže však vesmír je ohraničený, pak se gravitační síly hmoty v něm obsažené skládají směrem k jeho „těžišti“. Hodiny na okraji vesmíru půjdou jinak než hodiny na zemi. Jinými slovy, nestačí už prostě konstatovat, že Bůh stvořil zemi v šesti dnech. Ano, bylo to šest dnů, ale podle kterých hodin? (Jestliže mluvíme o „Božím čase“, uniká nám pointa, že tok času, jak ho známe dnes, je rovněž Božím stvořením; Bůh sám je mimo čas, jeho počátek i konec vidí současně.)¹⁰

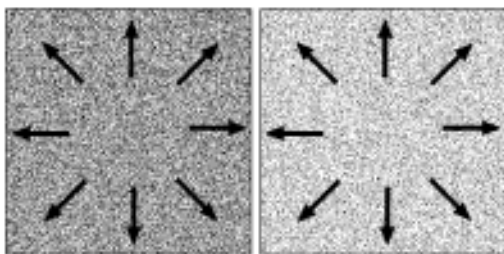
Pozorování poskytuje dostatek důkazů, že vesmír se v minulosti rozpínal, a dokládají to i biblické obraty, podle nichž Bůh při stvoření „roztáhl“ nebo „rozprostrl“ nebesa.¹¹

Jestliže vesmír není o mnoho větší než dosah našeho pozorování, a jestliže byl v minulosti jen 50x menší než dnes, pak lze na základě OR vědecky odvodit, že se musel rozpínat z předchozího stavu, v němž byl obklopen horizontem událostí (pro tento stav existuje technický termín „bílá díra“, což je černá díra fungující v opačném směru, jak připouští rovnice OR).

Když se hmota rozpínala za tento horizont, horizont se musel scvrkávat - postupně až do nuly. V určitém okamžiku se tedy musel dotknout i naší planety. V tom okamžiku čas na zemi (vzhledem k libovolnému velmi vzdálenému bodu) prakticky „zamrzl“.



čas →



čas →

Rozpínání ohraničeného (nahore)
a neohraničeného vesmíru (dole).

pozorovatel na zemi by ovšem nepocítil nic neobvyklého. Tak by byly k dispozici „miliardy let“, aby světlo ze vzdálených hvězd dolétlo na zemi, aby hvězdy zestárly atd., zatímco na zemi uplynul jeden obyčejný den. Tato ohromná gravitační dilatace času se zdá vědeckou nezbytností, jestliže se ohraničený vesmír opravdu významně zvětšil.

V jistém smyslu, kdyby pozorovatelé na zemi v té době mohli vyhlédnout do vesmíru a vidět světlo, které k nim z vesmíru přichází, po-

zorovali by, že se pohybují rychlostí mnohokrát převyšující rychlost světla. (Galaxie by také rotovaly rychleji.) Kdyby však pozorovatel v hlubinách vesmíru měřil rychlost světla, zase by naměřil jen c .

O této nové kosmologii si laik může přečíst více v knize Dr. Humphreyse *Světlo hvězd a čas*, kde jsou přetištěny jeho technické výpočty a patřičné rovnice.¹²

Ještě štěstí, že takové pojmy jako gravitační dilatace času, černé a bílé díry, horizont událostí a podobně, nevyalezli kreacionisté, jinak by byli okamžitě obviněni z účelové manipulace s daty na podporu svých teorií. Na této nové kosmologii je zajímavé, že pracuje s matematickými a fyzikálními postupy všeobecně uznávanými všemi kosmology (obecná relativita), a shodně se všemi fyziky uznává, že vesmír se v minulosti rozpínal (i když ne z nějakého imaginárního nepatrného bodu). Nepomáhá si žádnými „masážemi“ - výsledky prostě vypadnou automaticky, jakmile se opustí onen libovolně zvolený výchozí bod „velkého třesku“ (představa neohrazeného vesmíru, kterou bychom mohli charakterizovat slovy „co vám odborníci o velkém třesku neřeknou“).

Tato nová kosmologie nejpříjemněji vysvětluje jedním vrzem všechna pozorování, obvykle uváděná na podporu „velkého třesku“, včetně progresivního rudého posuvu a reliktního kosmického mikrovlnného záření, aniž zároveň zpochybňuje údaje biblických záznamů o mladé zemi.

Upozornění

Ačkoliv jde o vzrušující novinku, všechny teorie omylných lidí, jakkoli zdánlivě perfektně odpovídají pozorováním, mohou být revidovány či opuštěny na základě nových poznatků. Tady jsme nechtěli ukázat nic jiného, než že byl předložen uspokojivý mechanismus, vyhovující jak teoriím, tak pozorovaným skutečnostem.

Jak tomu bylo v dobách, kdy nikoho nenapadla možnost gravitační dilatace času? Kdekdo se možná cítil nucen souhlasit s vědci (včetně některých křesťanů), že neexistuje jiné řešení - miliardy let jsou prostě neoddiskutovatelné, Bible se musí vyložit jinak („zmasírovat“) nebo ji musíme vůbec odmítnout. Na křesťany byl soustředován tlak, aby opustili jasné biblické učení o nedávném stvoření tvář v tvář „nepopíratelným faktům“. Nový výklad znamenal také přijmout skutečnost, že tu byly miliardy let umírání, nemoci, prolévání krve dávno před Adamem, podkopání rámce stvoření-pád-vykoupení, v němž nám Bible podává evangelium.

Ale i bez této nové teorie by byl takový přístup naprosto pochybený. Autorita Bible by se nikdy neměla zpochybňovat „vědeckými „ nápady lidstva. Jediná nepatrná dosud neznámá skutečnost, jediná změna ve výchozích předpokladech může drasticky změnit celý obraz světa, takže co bylo včera „skutečností“, už jí zítra být nemusí.

Toto se vyplatí nezapomínat, když se snažíme vypořádat s jinými problematickými oblastmi, které navzdory výmluvným důkazům ve prospěch stvoření podle Genese stále přetrvávají. Pouze Bůh disponuje neomezeným poznáním. Vychází-li naše vědecké bádání z předpokladu, že jeho Slovo je pravda (namísto domněnky, že je chybné nebo nedůležité), stojí naše teorie na daleko spolehlivějších základech a v dlouhodobém výhledu mají mnohem větší šanci být v souladu se skutečností.

Poznámky

- 1 T. G. Norman, B. Setterfield, *The Atomic Constants, Light and Time* (soukromý tisk, 1990)
- 2 D. R. Humphreys, “Progress Toward a Young-earth Relativistic Cosmology”, Sborník 3. mezinárodního kongresu kreacionistů, Pittsburgh 1994, str. 267-286.
- 3 J. Byl, “On Time Dilation in Cosmology”, *Creation Research Society Quarterly*, 1997, 34(1): 26-32
- 4 D. R. Humphreys, “It’s Just a Matter of Time”, *Creation Research Society Quarterly*, 1997, 34(1): 32-34
- 5 S. R. Conner, D. N. Page, “*Starlight and Time* Is the Big Bang,” *CEN Technical Journal*, 1998, 12(2):174-194.
- 6 D. R. Humphreys, “New Vistas of Space-time Rebut the Critics,” *CEN Technical Journal*, 1998, 12(2):195-212.
Viz též diskusi v *CEN Technical Journal*, 1999, 13(1):49-62.
- 7 Existuje mnoho miliard hvězd, mnohé z nich stejně jako naše Slunce, jak ukazuje analýza jejich světla. Takové množství hvězd musí být rozptýleno v obrovském prostoru, jinak bychom se zde usmažili.
- 8 Prokazatelnou užitečnost OR ve fyzice musíme posuzovat odděleně od jistého „filozofického balastu“, který k ní někteří neoprávněně přivéstili a ke kterému mají křesťané výhrady.
- 9 Takový objekt se nazývá „černá díra“.
- 10 Genesis 1,1; Kazatel 3,11; Izajáš 26,4; Římanům 1,20; 1 Timoteovi 1,17; Židům 11,3. Je zajímavé, že podle OR čas nemůže existovat nezávisle na hmotě, jak bylo diskutováno v kap. 1.
- 11 Např. Izajáš 42,5; Jeremjáš 10,12; Zacharjáš 12,1.
- 12 D. Russel Humphreys, *Starlight and Time*, (Green Forest, Master Books, 1994)

Kde se zde vzalo všechno špatné?

Jestliže Boží stvoření bylo „velmi dobré“, proč je dnes příroda rudá krví z tesáků a drápů? Stvořil Bůh zvířata s obrannými a útočnými orgány? Nebo byla rekonstruována po pádu? Nemuselo by dojít k populační explozi, kdyby se živočichové vzájemně nepožírali?

Svět před pádem neznal smrt, nemoci, utrpení, protože Bůh prohlásil veškeré stvoření za „velmi dobré“ (Genesis 1,31). V souladu s tím dal Bůh zvířatům za pokrm rostliny (Genesis 1,29-30).

Dnes jsou mnozí tvorové vybaveni nejrůznějšími orgány zjevně určenými k útoku, lapání a zabíjení jiných tvorů, nebo k vlastní obraně proti takovému nebezpečí - např. jedové zuby hadů, velké kočkovité šelmy, pavoučí sítě, abychom jmenovali alespoň některé. Kde se tu vzaly takové věci, které se jistě hodí pro přežití v padlém světě, ale neměly žádný účel před pádem?

Neexistuje jediné stanovisko, na němž by se beze zbytku shodli všichni kreacionisté, proto se stručně zastavíme u podstaty alespoň některých z možností.

Předně musíme vidět jasné učení Bible ohledně těchto otázek a mít na paměti, že Bible dává sice pravdivou, ale ne vždy úplnou informaci. Můžeme se pak snažit vyplnit mezery v našich vědomostech logickými úvahami, které budou nezbytně poněkud spekulativní, s použitím toho, co víme ze živé přírody. Bible nás učí následující:

- Lidem stejně jako zvířatům byly původně dány za potravu rostliny (Genesis 1,29-30). Před pádem maso potravou nebylo, pro člověka ani pro zvířata. Masožravá část dnešního „potravinového řetězce“ prostě neexistovala. Bůh



Některé z tvorů vypadají, jako by byli konstruováni pro zabíjení.

právem označil své stvoření za „velmi dobré“ (Genesis 1,31).

- Bible velmi jasně rozlišuje mezi říší rostlinnou a živočišnou. Lidé i zvířata jsou podle Genesis „duší živou“ (hebrejsky *nefeš*) - viz Genesis 1,20-21 a 24, kde *nefeš chaja* je přeloženo jako „duše živá“, a Genesis 2,7, kde Adam se stal „živou duší (*nefeš chaja*). Pojem *nefeš* vyjadřuje základní představu „dýčajícího tvora“. Užívá se ve Starém zákoně velmi často, ve spojení s jinými slovy, k vyjádření emocí, pocitů atd. Dalo by se říci, že označuje život s určitým stupněm vědomí. Rostliny žádnou takovou *nefeš* nemají, proto Adam, když jedl mrkev, nemusel v biblickém smyslu zabítet.

- Svět bude jednou obnoven (Skutky 3,21) do původního stavu, kde opět nebude násilí a smrt ani mezi zvířaty. Ať už rozumíme Izajášovi 11,6-9 ve smyslu tisíciletého království nebo nové země, jde o totéž. Beránek, vlk, leopard, dítě, telátka i hadi zde budou spolu přebývat pokojně. Lev se stane opět býložravcem. Tato vize budoucí blaženosti zřejmě odráží někdejší ráj ztracený hříchem.

- Před pádem neexistovala v živočišné říši (mezi tvory *nefeš*) smrt, utrpení ani nemoci. To dává vyvstat otázce, kteří z tvorů jsou *nefeš*. Patří sem jednobuněčné organizmy jako kvasinky, bezobratlí jako červi a hmyz, nebo např.

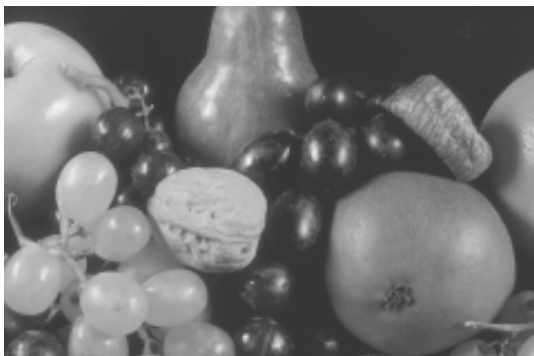
krevety? Bible nám dává jakési vodítko. Říká, že život (*nefeš*) tvora je v jeho krvi (Leviticus 17,11, viz též Genesis 9,4). Rozdělíme-li si organizmy podle toho, zda mají či nemají krev, je jasné, že mikroorganismy sem nepatří. Rozpaky však zůstanou ohledně hmyzu nebo např. korýšů, protože ti jakousi krev mají, i když odlišnou od obratlovců. Přítomnost hemoglobinu nemůže být určující, protože ten nacházíme i v některých rostlinách.

Dalším vodítkem nám může být Adamovo pojmenování pozemských tvorů, jak je uvedeno v Genesis 2. Adam pojmenoval „*každého* živého tvora (*nefeš chaja*)“ (Gen 2,19). Co všechno pojmenoval? „Adam pojmenoval dobytek, ptáky v povětří i všechnu polní zvěř“ (Gen 2,20).¹

V tomto ohledu může být významné, že *remes* neboli vše, co se plazí po zemi podle Gen 1,24, zde není zahrnuto, jak poukázal uznávaný teolog Leupold. Jestliže tato „plazivá havěť“ zahrnovala hmyz a červy, pak se zdá, že ji nemůžeme počítat ke tvorům *nefeš*. Písmo se zde výslovně nevyjadřuje, nemusíme být tedy nijak dogmatictí.

Můžeme však s jistotou říci, že neexistovala násilná smrt, obzvláště ve spojení s prolitím krve. Jinými slovy, tvorové, kterým v běžné řeči říkáme „zvířata“, spolu nebojovali, nezabíjeli a nepožírali se, neprolévali krev, jak je to běžné dnes.

- Člověku bylo dovoleno pojídat maso teprve po potopě (Gen 9,3). Může to souviset s vyhynutím mnoha druhů rostlin, které dosud lidem poskytovaly dostatek potřebných proteinů a vitamínů. Dobrá výživa na čistě vegetariánském základě je dnes velmi nákladná, i když ne nemožná. Samozřejmě, lidé mohli jíst maso i bez Božího svolení, ale i v případě, že tomu tak bylo (před potopou), nebylo to obecně rozšířeným jevem, protože z Bible je patrné, že zvířata se člověka tehdy skoro vůbec nebála (Gen 9,2).



Člověk i zvířata byli původně vegetariáni.

Dnešní zvířata disponují jistým biologickým vybavením, které užívají buďto k útoku na kořist, nebo k vlastní obraně. Nazvěme si ho souborně „útočně-obranný systém“ (ÚOS). První otázka zní: „Jsou tyto stvořené systé-

my určeny k likvidaci jiných tvorů?“ Další související otázka může znít: „Kdy se na zemi objevily?“ ÚOS na zemi před pádem neměly přece vůbec žádný smysl!

V dalším bodě probereme některé z možných odpovědí, spolu s úvahou o jejich slabinách.

Stanovisko 1



Druhy netopýrů se liší stravou, ale zuby mají podobné.²

Orgány, které jsou dnes užívány jako ÚOS, nebyly stvořeny k tomuto účelu a před pádem měly docela jinou funkci. Jejich současná funkce je následkem degenerace, např. v důsledku mutací.

Můžeme poukázat na skutečnost, že některá zvířata mají dnes ostré zuby, zdánlivě určené k trhání kořisti, ale přesto víme, že je takto neužívají. Klasickým příkladem mohou být plodožraví vampýři (druh jihoamerických netopýrů). Některé druhy piraní užívají své ostré zuby výhradně na rostlinnou potravu. Nezdá se tedy nijak nemožné, že lev užíval před pádem své zuby ke žvýkání rostlin. Viry, které přenášejí do svých hostitelů škodlivé geny, mohly hrát před pádem docela užitečnou roli.³

Jiné smrtící orgány mohly plnit před pádem jiné funkce, které po pádu vymizely nebo se změnily, ať už volbou⁴ nebo degenerativními mutacemi (obvyklé vysvětlení).

Panda obrovská má např. ostré zuby i drápy, přesto je užívá pouze k trhání převážně bambusových výhonků. Vyjimečně bylo pozorováno, že se živí drobnými živočichy. Kdyby v době, kdy byly poprvé pozorovány, žraly pandy většinou maso, jen stěží bychom



Pandy mají ostré zuby a drápy, ale živí se většinou bambusem.

si dovedli představit, že jejich zuby a drápy byly původně určeny na rostlinnou potravu.

Imunitní systém v zásadě rozlišuje „vlastní“ od „cizího“, což by bylo docela významné pro zachování tělesné integrity i v epoše před pádem. Tím spíš je ovšem systém důležitý ve světě po pádu jako ochrana před patogenními organismy.

Stanovisko 1 obchází problém dobrého Boha, který stvořil škodlivé orgány. Potíže však vznikají, když se pokusíme z tohoto stanoviska vysvětlit všechny existující ÚOS. Prakticky každý živý tvor má nějaký takový systém, třeba jen v podobě mimořádně citlivé nervové soustavy varující před útokem. Tím potvrzuje, že byl stvořen pro existenci v padlém světě. Většina těchto ÚOS vykazuje znaky složité a specializované struktury.

Ve skutečnosti většina, jestli ne všechny, příkladů užívaných kreacionisty jako doklad tvůrčího záměru v živých tvorech je z oblasti ÚOS. Jestliže řekneme, že ÚOS, nebo přinejmenším některé aspekty jejich dnešní funkce vznikly náhodnými mutacemi, pak jsme možná vážně podkopali hlavní argument svědčící pro stvořitelský záměr. Vyplývalo by z toho, že milióny rozmanitých, komplexních a důmyslných struktur vzniklo jako produkt náhody (mutací a přírodního výběru). Pomyslete jen na složitou chemii pavučinového vlákna a inženýrský zázrak pavučinových sítí, z nichž některé dokážou lapit i ptáky. Celá složité technologie výroby těchto sítí je svázána s naprogramovanými instinkty (programy zahrnujícími kódovanou informaci), sdělujícími pavouku-staviteli, kde může očekávat nejlepší lovecké výsledky, kdy a jak se má ke kořisti přiblížit, aby ji usmrtil. Doslova v miliónech příkladů, jelikož trváme na tom, že složité a účelná struktura předpokládá inteligentního, předvídatvého tvůrce, máme evidentní důkaz, že Bůh účelně vymyslel i ÚOS.

Jiná potíž s tímto argumentem spočívá v tom, že každý z jednotlivých pozorovaných ÚOS musel mít před pádem nějakou jinou funkci. Dá se namítnout, že naše neznalost původní funkce není ještě důkazem, že nic takového neexistovalo. To je samozřejmě pravda, ale vztaženo na každý jednotlivý případ z těch miliónů ÚOS se takové tvrzení stává poněkud nevěrohodným. Také bychom neměli přehlížet plný rozsah toho, co všechno zahrnoval jakýkoli jednotlivý útočně-obranný mechanismus. Například v diskusi o tvaru zubů a drápů může zůstat zcela nepovšimnuto, že masožravost kočkovitých šelem zahrnuje daleko víc než jen ostré zuby. Lev má velice jemně naprogramované lovecké instinkty, disponuje silou, která mu umožňuje jediným máv-



K masožravé výbavě kočkovitých šelem patří víc než jen ostré zuby.

nutím tlapy zlomit vaz pakoně. Jeho trávicí soustava je vyladěna na trávení syrového masa (přestože v kritických podmínkách je schopen vypořádat se rovněž se stravou rostlinnou, a protože maso je stravitelnější, může být závislost na něm také důsledkem degenerativních změn). To vše ho velmi přesvědčivě staví do pozice vysoce specializovaného lovce a zabijáka.

Podobné kvality jsou velmi běžné. Jaký smysl měla například před pádem nedostižná rychlost geparda?⁶ K čemu používal v ráji prskavec svůj dvouhlavňový kanón, kterým dnes zahání útočníka? I kdybychom nějaký účel našli, stále by zůstala nevyřešená otázka, jak a kdy vznikly naprogramované instinkty jeho obrany proti hmyzožravcům.

Stejně tak představa, že had mohl své injekční zuby užívat v ráji ke vstříkování změkčující látky do tvrdého ovoce, naráží na otázku: kdy, kde a jak (jestliže ne na přímý příkaz Stvořitele) změnil had nejen svou dietu, ale i chování, které je zřejmě pevně naprogramováno v jeho instinktech a není záležitostí vědomé volby?⁷

V každém případě hadí jed obsahuje složité sloučeniny, které jsou zjevně určeny k čemusi docela jinému než ke změkčování ovoce. Jedna z těchto

sloučenin je specializována na ochromení centrálního nervového systému a blokuje tak dýchání. Jiná zase blokuje srážlivost krve, takže kořist vykrváčí.

I přes výše uvedené problémy toto může být přijatelné vysvětlení v některých, možná i mnoha případech. Samička komára saje krev, protože pro reprodukci potřebuje hemoglobin. Samečkovi však stačí šťáva z rostlin. Možná, že v ráji se živili oba rostlinnou šťávou a teprve po vyhynutí některých rostlinných druhů nastal nedostatek zdrojů hemoglobinu (jak už bylo zmíněno, hemoglobin produkují i některé rostliny).

Stanovisko 2

Tento postoj v zásadě pokládá přímou účast Tvůrce za naprosto nezbytnou pro vznik složitých struktur, ať už máme na mysli ÚOS nebo jiné systémy. Tento výchozí předpoklad nabízí různé možnosti, jak si zde ukážeme:

- Před pádem neexistovali žádní živočichové s ÚOS - ti byli všichni stvořeni až po pádu.

To by znamenalo, že většina dnes žijících druhů by v rajském světě nebyla zastoupena. Bible o takovém stvoření „na etapy“ nemá nejmenší zmínku, Exodus 20,11 takové představě přímo odporuje. Proto nás nepřekvapí, že nenašla velkou podporu.

- Genetická informace pro ÚOS existovala už před pádem, ale pouze v latentní nebo maskované podobě.

Toto předpokládá, že Bůh pád svého stvoření předvídal, což jednak odpovídá jeho vševědoucnosti, jednak je v souladu s různými pasážemi Písma, kde se mluví o tom, že „Bůh nás vyvolil před ustanovením světa“ (Efezským 1,4). Tato informace dostala možnost vnější manifestace, buďto přímým odmaskováním v okamžiku pádu, nebo přírodními procesy rekombinace a selekce. I v tom druhém případě se předpokládá Boží plánování a znalost té okolnosti, že mezi aktem stvoření a pádem bude jen krátká doba. Jinak by se ÚOS musely případně objevovat už v ráji.

Geneticky je však nesnadné představit si, jak se taková samovolná aktivace mohla uskutečnit v tak obrovské živočišné populaci, která musí také reagovat na změny v životním prostředí (obranný systém musí nastoupit velmi brzy po tom, co se u nepřítelů objeví nová zbraň).

- Žádní noví tvorové stvořeni nebyli, ale mnoho dosavadních bylo po pádu „přeprogramováno“ přidáním nové informace do jejich DNA.

Tento postoj má jistou nepřímou biblickou podporu. Kletba vyslovená nad stvořením při jeho pádu obsahovala i biologické změny u člověka - je

nyň smrtelný (Gen 3,19) a rození bude spojeno s většimi potížemi a bolestmi (Gen 3,16). I země byla prokleta, takže bude teď rodit trní a bodláčí (Gen 3,18) - patrně byly geneticky změněny i rostliny. A přinejmenším had byl Božím rozhodnutím radikálně a trvale geneticky modifikován (Gen 3,14). Vidíme tedy změny u člověka, zvířat, rostlin i v půdě jako důsledek Adamova pádu. Všechno napovídá tomu, že k nim došlo svrchovaným rozhodnutím v reakci na Adamův hřích; nebyly pouze jakýmsi vedlejším produktem „přirodních procesů“.⁸

Toto pojetí souhlasí s Písmem např. u Římanů 8, kde se mluví o „celém stvoření“ jako propadlém kletbě a očekávajícím vykoupení z následků hřichu.

Závěr

Písmo nám neposkytuje dostatek informací, abychom mohli dogmaticky trvat na tom, že jedno nebo druhé z možných vysvětlení je stoprocentně správné nebo nesprávné. Některá z nich se mohou dokonce vzájemně doplňovat.

Jako porušená stvoření v porušeném světě si jen těžko dokážeme představit, jak asi vypadal svět předtím, než se pokazil. Jsme také omezení tvorové a nemáme k dispozici všechny informace. Musíme být proto při vysvětlování minulosti z naší přítomnosti velice obezřetní.

Co je z Božího slova nepochybné, je to, že současná „vláda zubů a drápců“, násilná smrt, krutost a prolévání krve neměly na světě před Adamovým hřichem místo, a nebude pro ně místo ani v obnoveném stvoření.

Dodatek

Populační exploze?

V dnešním světě vidíme, že smrt a vzájemné požíráání živočichů fungují jako účinný regulátor před přemnožením některého druhu. To vyvolává u některých otázku, jak by bylo možné uchránit zemi před takovým osudem bez smrti a krveprolévání, kdyby nebylo Adamova pádu.

Toto však ve skutečnosti není žádný problém, protože Písmo naznačuje, že Adamova neposlušnost (a tím potřeba krvavé oběti Božího beránka, Ježíše Krista) byla předurčena už před stvořením. Ale i kdyby tomu tak nebylo, je jistě troufalé domnívat se, že všemohoucí Stvořitel by nedokázal předejít

takové situaci jiným způsobem. Bůh přikázal „množte se a naplňte zemi (Gen 1,22 a 28), a jakmile tohoto cíle bylo dosaženo, je příkaz splněn a pokračovat v množení nedává smysl.

Existuje jistý přírodní mechanismus omezování reprodukce, a je velmi dobře známý. Někteří živočichové, jakmile hrozí přemnožení, sami drasticky omezí reprodukci a zvýší ji teprve tehdy, až hustota populace opět poklesne.

Poznámky

- 1 K diskusi o tom, co Adam pojmenoval, viz R. Grigg, "Naming the Animals: All in a Day's Work for Adam," *Creation*, 1996, 18(4):46-49.
- 2 P. Weston, "Bats: Sophistication in Miniature," *Creation*, 1998, 21(1):29-31.
- 3 Původní funkcí virů by například mohlo být přenášení genetické informace pro zachování, případně zvýšení rozmanitosti druhů. Nevyžadovalo by nijak velký informační skok v jejich vnitřní struktuře, aby místo toho vyvolaly chorobu. Geny mohly být získány od hostitelů, možná dokonce mutací modifikované tak, aby enzymy byly méně specifické (povšimněme si, že to znamená ztrátu informace v důsledku mutace) a tím umožnily chorobný proces. Mnohé choroboplodné organismy jsou dokonce degenerované i ze svého vlastního hlediska - usmrcují příliš rychle své hostitele, a tím i samy sebe. Také hostitel mohl zdegenerovat a ztratit obranyschopnost. Viz J. Bergman, „Did God Make Patogenic Viruses?“ *CEN Technical Journal*, 1999, 13(1):115-125.
- 4 To otevírá jinou otázku: do jaké míry si živočich volí svůj způsob života navzdory svým naprogramovaným instinktům? Za jedinou nepřímou biblickou podporu zde můžeme považovat Gen 6,7+11-13, což někteří vykladači chápou tak, že násilí v živočišné říši bylo jedním z důvodů pro vyhubení všech zvířat mimo archu. Nemusí to však nutně znamenat, že Bůh připisuje zvířatům jakoukoli mravní odpovědnost. Možná byl jen zarmoucen tím, že lidský hřích otevřel dveře vládě smrti a krveprolévání.
- 5 Zde se nám nabízí stará a zajímavá teologická otázka: nesl by všemohoucí Bůh menší odpovědnost za ÚOS, kdyby jim ponechal možnost samovolného, „přirozeného“ vývoje, než kdyby je aktivně sám vymyslel a stvořil? Analogicky si můžeme představit lékaře, který pacientovi neposkytne kyslík, ačkoli ví, že by mu tím zachránil život. Je jeho odpovědnost menší, než kdyby pacienta aktivně připravil o život jedem? Někteří poukazují na to, že Bůh je často aktivním účastníkem v soudech bez jakýchkoli etických či teologických dilemat - například v potopě, která přinesla smrt a zkázu miliónům.
- 6 Možná byl stvořen proto, aby oslavoval Boží velikost svou rychlostí (stejně jako se plachtící orel nechává vynést do výšek nebo delfín klouže po vlnách, zřejmě pro „potěšení“). Také některé lidské vynálezy byly inspirovány Božím vzorem - například irisová clona v objektivěch.
- 7 Vycházejíce z předpokladu, že v předpotopním světě nebyly pouště ani mrazivé oblasti, vznášejí někteří otázku, proč někteří živočichové byli vybaveni vlastnostmi vhodnými právě do tohoto prostředí - např. schopnost bránit se dehydrataci u velbloudů nebo speciální izolační vlastnosti kožichu ledních medvědů. Bible však nikde netvrdí, že před potopou nebyly na zemi pouště ani chladné kraje. V každém případě však mohly zárodky těchto vlastností být přítomny v genech univerzálněji orientovaných zvířecích předků. Například lední medvěd, přizpůsobený polárním zimám a téměř výlučný masožravec, je schopen křížení s hnědým medvědem, který zvláštní ochranu proti chladu nemá a je ze tří čtvrtin býložra-

vec. To by nasvědčovalo, že oba druhy se vyvinuly ze společného stvořeného předka.

- 8 V budoucím, obnoveném světě proměna masožravého lva ve lva býložravého bude zřejmě vyžadovat zásah do jeho genetické výbavy, aby se tato vlastnost přenášela i na další generace. Jelikož obnovení země znamená návrat k původnímu stavu před pádem, můžeme usuzovat, že proměna z býložravce v masožravce proběhla stejně (přeprogramováním jeho DNA), jenom opačným směrem.

Co s argumenty pro evoluci?

Je podobnost mezi tvory důkazem, že měli společného předka? Je genetický kód člověka a šimpanze hodně podobný? Prochází lidské embryo zvířecími stupni vývoje? Máme v sobě zbytečné zvířecí pozůstatky? A co „opočlověk“?

Podobnosti?

Lidé jsou v mnohém ohledu podobní zvířatům, zvláště opicím, takže evolucionisté z toho usuzují, že jsme s nimi příbuzní; musíme tedy mít společné předky. Co říká Bible? V Genesis 1 je napsáno, že Bůh stvořil člověka, muže a ženu, jako zvláštní stvoření:

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“ (Gen 1,26)

Bůh stvořil člověka podle své podoby, jako svůj obraz, nikoli jako obraz zvířete. Navíc, svěřil mu vládu nad živočišnou říší.

V Genesis 2 se nám podávají další podrobnosti o procesu stvoření a zjišťujeme tam, že Adam byl stvořen „z prachu země“ (Gen 2,7), nikoli z opice. Když Bůh vynášel svůj rozsudek nad Adamem, prohlašuje, že Adam pochází ze země:

„V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.“ (Gen 3,19)

Někteří se snaží příběh stvoření člověka v Genesis vykládat jako alegorii, aby ho uvedli do souladu se současnou evoluční módou, podle níž se člověk vyvinul z opice. Už tady dostává jejich teorie trhlinu: jestliže prach, z něhož Bůh člověka stvořil, byly ve skutečnosti opice, z nichž se člověk vyvinul, pak se Adam kvůli svému hříchu musel proměnit zpět v opici! To je hloupost. Bible je jednoznačná v tom, že člověk byl stvořen jako zcela zvláštní stvoření.

V podstatě vlastně každý druh živočichů i rostlin byl stvořen jednotlivě, nejen člověk. Rostliny měly nést semena „podle svého druhu“, čili vinné hrozny rostly na vinné révě a pod.; podobně dobytek rodil zase dobytek stejného druhu (Gen 1,11-12+21+24-25). V Bibli nenajdeme jedinou zmínku o nějakém vývojovém procesu, v němž by se jeden biologický druh změnil v jiný druh.

Evolucionisté věří, že nejen člověk se vyvinul z jakéhosi opičího předka, ale naprosto všechno živé se vyvinulo z jednobuněčných organismů, které jaksi vznikly z neživé hmoty. Tvrdí, že podobnosti mezi živými tvory jsou důkazem, že se vyvinuli ze společných předků. Uvádějí takové argumenty jako podobnost genetické struktury mezi lidskou a šimpanzí DNA, podobnost lidských a zvířecích embryí, dovolávají se údajných pozůstatkových orgánů, takzvaných přechodových fosilií mezi jednotlivými druhy - jako je např. domnělý opočlověk.

Podobnost lidské a opičí DNA - důkaz evoluční příbuznosti?

Jako důkaz, že se člověk vyvinul z opic, se předkládá tvrzení, že podobnost lidské a šimpanzí DNA se blíží sto procentům. Citovaná čísla se pohybují od 97% do 99% podle toho, kdo s nimi zachází. Z čeho tyto údaje vycházejí, a znamenají opravdu, že mezi člověkem a šimpanzem není podstatný rozdíl? Nejsme opravdu nic víc než (poněkud) vyvinutější opice?

Podobnost nemusí být nutně důkazem společných předků (evoluce), ale může svědčit o společném autorovi (stvoření). Představte si např. Porsche a Volkswagen „brouka“. Obě auta mají vzduchem chlazený, ležatý, čtyřválcový motor umístěný vzadu, nezávislé závěsy zadních kol, dvoje dveře a zavazadlový prostor vpředu, plus řadu dalších podobných znaků. Proč mají dva tak rozdílné vozy tolik společných konstrukčních znaků? Protože pocházejí ze stejné konstrukční dílny! Zda jde o podobnost morfológickou (tvar, struktura) nebo biochemickou, není ve zřejmém nedostatku logiky tohoto evolučního argumentu podstatné.

Kdyby lidé byli absolutně odlišní od celé zbývající přírody, nebo dokonce každý živý tvor by se podstatně lišil od všech ostatních, mohli bychom vůbec usuzovat na společného tvůrce? Ne! Logicky bychom předpokládali, že tvůrců musí být daleko víc než jeden. Jednotnost stvoření je svědectvím o jednom jediném Bohu, který to všechno učinil (Řím 1,20).

Kdyby lidé byli absolutně odlišní od celé ostatní přírody, co bychom jedli? Jestliže potřebujeme jíst, abychom z potravy získali potřebné živiny a energii k životu, co bychom asi jedli, kdyby všechny ostatní organismy na zemi byly biochemicky zásadně odlišné? Jak bychom je strávili a jak bychom mohli zužitkovat jejich aminokyseliny, cukry a pod., kdyby byly odlišné od těch, které máme ve vlastním těle? Biochemická podobnost je podmínkou, abychom mohli vůbec jíst! Dokonce i v rajském světě, kde se lidé i zvířata živili pouze rostlinami, *pokud by neměli společnou biochemii, musely by pro ně existovat dvě naprosto rozdílné rostlinné říše.*

Víme, že buněčná DNA obsahuje mnoho informací potřebných pro vývoj organismu. Jinými slovy, jestliže dva organismy jsou si podobné, očekávali bychom, že bude i nějaká podobnost mezi jejich DNA. DNA krávy a velryby, dvou savců, by si měly být podobnější než DNA krávy a bakterie. Kdyby tomu tak nebylo, celá představa o DNA jako nositeli informace v živých organismech by se zhroutila. Analogicky vnější podobnost mezi člověkem a opicí vede k očekávání, že i jejich DNA si budou podobné. Protože ze všech opic je člověku nejpodobnější šimpanz, měly by i jeho molekuly DNA být nejpodobnější lidským.

Jisté biochemické schopnosti jsou vlastní všem živým tvorům, najdeme například jistou podobnost mezi DNA kvasinek a lidskou DNA. Protože lidské buňky dokážou podobné věci jako kvasinky, najdeme podobné sekvence v řetězcích DNA, odpovědných za tvorbu enzymů a proteinů fungujících stejně v obou typech buněk. Některé sekvence, například ty, které obsahují kód pro histonové proteiny, jsou téměř totožné.

Jak je to s tou 97-procentní podobností mezi člověkem a šimpanzem? Citovaná čísla neznamenají tak docela to, co se předkládá v populárních publikacích (a dokonce i v některých vědeckých žurnálech). DNA obsahuje informace zakódované v sekvencích čtyř chemických složek známých jako nukleotidy, zkráceně označovaných C, G, A, T. Složitý překládací mechanismus v buňce „čte“ řadu „slov“, každé ze tří těchto chemických „písmen“, a překládá je do sekvencí 20 různých aminokyselin v proteinech (typický protein obsahuje stovky aminokyselin). Lidská DNA obsahuje přes 3 miliar-

dy nukleotidů. Ani lidská ani šimpanzí DNA nebyla dosud úplně rozšifrována, aby bylo možné řádné porovnání.² Může ještě nějakou dobu trvat, než věda dojde tak daleko, protože úplné přečtení lidské DNA se neočekává před rokem 2005, a čtení šimpanzí DNA má prioritu mnohem nižší.

Jak se tedy přišlo na tu „97-procentní podobnost“? Byla vyvozena ze značně hrubé techniky zvané „hybridizace DNA“, při níž se malé části lidské DNA rozštěpí na jednotlivé řetězce a rekombinují se do dvojitých (duplex) řetězců s šimpanzí DNA.³ Důvody, proč se DNA spojují nebo nespojují, mohou být různé, stupeň podobnosti je pouze jedním z nich. Ti, kdo pracují na poli molekulární homologie, se tomuto poněkud libovolnému číslu vyhýbají a užívají raději čísel odvozených z tvaru „křivky tání“. Proč tedy oněch 97% dostalo takovou popularitu? Mohl v tom být záměr indoktrinovat laickou veřejnost evolucí - stejnému účelu slouží vymyšlená rekonstrukce „opočlověka“ v mnoha muzeích.

Kupodivu, původní práce neobsahovaly základní údaje a čtenář musel jejich interpretaci přijmout „vírou“. Sarich a jeho spolupracovníci⁵ původní údaje obdrželi a použili je v diskusích o tom, z jakých parametrů by se mělo vycházet při zkoumání shodnosti. Sarich s ostatními odhalili značnou nedbalost ve způsobu, jakým Sibley a Ahlquist dospěli ke svým údajům, i v jejich statistické analýze. I kdybychom pominuli všechno ostatní, výsledek 97% vzešel ze zásadní statistické chyby - zprůměrování dvou veličin, aniž se vzal v potaz počet pozorování, z nichž byla obě čísla získána. Kdyby se průměr spočítal náležitým postupem, činil by 96,2 procent, nikoliv 97 procent. Protože však práce nepojednává o skutečné replikaci, číslům publikovaným Sibleyem a Ahlquistem nelze přisuzovat žádný skutečný význam.

Ale co kdyby lidská a šimpanzí DNA byly dokonce z 96% podobné? Co by to znamenalo? Znamenalo by to, že lidé se vyvinuli z nějakých společných předků s opicemi? Ani zdaleka! Množství informace uložené ve třech miliardách párů bází v DNA v každé lidské buňce představuje přibližně 1.000 knih, každá o 500 stranách. Kdyby se lidé lišili jen o 4 procenta, je to stále ještě 120 miliónů párů bází, představujících 12 miliónů slov, neboli 40 tlustých knih informace. To je pro náhodné změny (mutace) naprosto nepřekonatelná bariéra.

Znamená vysoká podobnost ve struktuře, že dvě sekvence DNA mají stejný smysl nebo funkci? Ne, nikoli nezbytně. Porovnejte si dvě následující věty:

1. Dnes existuje mnoho vědců, kteří zpochybňují evoluční světový názor a jeho ateistické filozofické důsledky.

2. Dnes **ne**existuje mnoho vědců, kteří zpochybňují evoluční světový názor a jeho ateistické filozofické důsledky.

Obě věty jsou z 98 procent shodné, a přesto mají opačný význam! To názorně ukazuje, jak i funkce rozsáhlých sekvencí DNA mohou být „vypnuty“ nebo „zapnuty“ poměrně nepatrnou řídicí sekvencí.

Stručně shrnuto, metody používané k vykonstruování tak často citovaných (a zneužívaných!) čísel jsou velmi neohrabané. Rozhodně neopravňují k závěrům, že lidé a šimpanzi jsou příbuzní ve vývojovém smyslu. Čím více poznáváme složitosti biochemických systémů v našich buňkách, tím více nad nimi žasneme. Navíc, i kdybychom tyto údaje přijali jako prokázané, neexistuje způsob, jak by mutace mohly přemostit rozdíl mezi člověkem a šimpanzem. Šimpanzi jsou jenom zvířata. My jsme byli stvořeni k Božímu obrazu (tohle si žádný šimpanz nepřečte).

Podobnost zárodků

Většina lidí se už setkala s představou, že lidské embryo v průběhu svého vývoje v mateřské děloze prochází postupně vývojovými etapami, kdy má žaberní otvory jako ryby, ocas jako opice a pod. Potratové kliniky tuto představu šířily, aby ukonejšily svědomí klientů tím, že se jim říkalo: „Vyndáme vám z těla jenom rybu.“

Tato teorie se prezentovala pod sebevědomým názvem „biogenetický zákon“ a popularizoval ji německý evolucionista Ernst Haeckel v 60. letech 19. století. Je známá též jako „embryonální rekapitulace“, neboť údajně „ontogeneze rekapituluje fylogenezi“, což česky znamená, že individuální vývoj embrya je zkráceným opakováním evoluční historie druhu. Lidské embryo tedy prochází rybím stádiem, pak stádiem obojživelníka, plaza atd.

Během několika měsíců následujících po publikaci Haeckelova díla v r. 1868 prokázal L. Rüttimeyer, profesor zoologie a srovnávací anatomie na basilejské univerzitě, že se jedná o podvod. William His senior, profesor anatomie na univerzitě v Lipsku a slavný srovnávací embryolog, Rüttimeyerovu kritiku podepřel dalšími argumenty.⁸ Oba vědci prokázali, že Haeckel podvodně upravil kresby embryí, aby si byly podobnější. Haeckel dokonce použil tisků ze stejné matrice pro údajně různá embrya, aby dokázal jejich shod-

nost. Přestože podvod byl odhalen, jeho reprodukce se objevovaly v učebnicích ještě po mnoho let.⁹

Má „biogenetický zákon“ nějaké opodstatnění? V r. 1965 evolucionista George Gaylord Simpson řekl: „Je dnes naprosto jisté, že ontogeneze neopakuje fylogenezi.“¹⁰ Profesor Keith Thompson, biolog z Yale, řekl:

„Biogenetický zákon je dnes stejně mrtvý jako jeho autor. Z biologických učebnic byl konečně vyhozen v padesátých letech. Jako námět vážných teoretických debat však vymřel už v letech dvacátých.“¹¹

Přesto se Haeckelovy zfalšované kresby vyskytly v některých učebnicích ještě i po roce 1990, včetně vysokoškolských skript užívaných v úvodních kurzech biologie na univerzitách, kde se tvrdí:

„V mnoha případech můžeme vývojovou historii organismu pozorovat v jeho embryonálním vývoji, kde embryo vykazuje charakteristické znaky svých předků. Například u lidského embrya v jisté počáteční fázi jeho vývoje pozorujeme žaberní otvory jako u ryb.“¹²

Přestože tato teorie byla založena na podvodu demaskovaném mnoha renomovanými vědci, udržuje se houževnatě při životě.

Vědci, kteří by měli být informovanější, propagovali mýtus embryonální rekapitulace ještě v devadesátých letech. Například zesnulý vědecký popularizátor Carl Sagan ve svém článku „Je možné být současně ‚pro život‘ i ‚pro svobodnou volbu?‘“ popisuje vývoj lidského plodu následovně:

„Ve třetím týdnu ... vypadá jako článkovaný červ. Koncem čtvrtého týdne se objevují žaberní oblouky jako u ryb nebo obojživelníků. ... Podobá se mloku nebo pulci. ... V šestém týdnu ... hadí obličej. Koncem sedmého týdne dostává obličej podobu savce, spíše ovšem prasečí než lidskou... Koncem osmého týdne už obličej připomíná primáty, stále však není ještě plně lidský.“¹³

To je přímo z Haeckela. Lidské embryo nikdy nevypadá jako hadí nebo prasečí. Lidské embryo je vždycky lidské, už od okamžiku početí. Nikdy nebylo ničím jiným, vzdor tomu, co tvrdí Sagan. *Nestává* se lidským teprve

někdy po osmi týdnech. Přesně toto říká Bible - nenarozené dítě je lidským dítětem (Gen 25,21-22, Ž 139,13-16, Jer 1,5, Luk 1,41-44). Potrat je zmařením nevinného lidského života.

Žaberní štěrbiny - cosi z ryby?

Univerzitní učebnice odkazovaly na výše uvedené tvrzení, že „lidské embryo má žaberní štěrbiny jako ryby“, ačkoli už řadu desetiletí bylo známo, že o žádných žaberních štěrbinách nemůže být řeč. Na plodu jsou patrné rýhy, které při povrchním pozorování mohou vypadat jako žaberní štěrbiny na rybím zárodku. Tyto „pharyngální rýhy“, jak se nazývají případněji, nebo též „krční laloky“, nikdy neměly dýchací funkci a nejsou to žádné otvory. Vyvine se z nich brzlík, příštítné žlázy a středoušní kanálek - nic z toho neslouží k dýchání pod vodou ani nad ní!

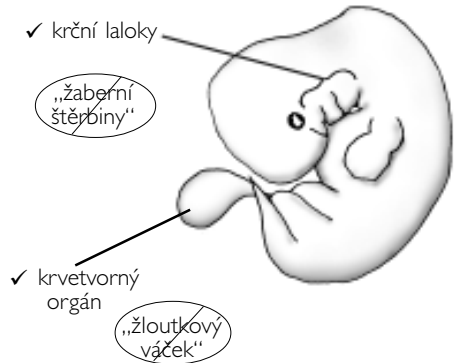
Odborné embryologické učebnice konstatují, že u lidského embrya se žádné žábry nevyskytují. Např. Langman říká:

„Protože lidské embryo žádné žábry - branchia - nemá, přikláníme se v této knize k názvu pharyngální oblouky a rýhy.“¹⁴

Přesto většina evolucionistů stále užívá termín „žaberní štěrbiny“, zvláště při veřejných přednáškách a ve školním prostředí. Školní a univerzitní učebnice se tím nesmyslem hemží.

Další odhalení o Haeckelově podvodu

Ačkoli popularizátoři evoluce, když na ně přitlačíte, připustí, že lidské embryo žádné žaberní štěrbiny nemá a že Haeckelovy kresby byly do značné míry falešné, přesto věří tomu, že podobnost mezi zárodky je důkazem evoluce (společných předků). Toto přesvědčení, ať vědomě či nevědomky, se opírá o dřevoryty publikované Haeckelem a od té doby částečně nebo kompletně



Pro popis lidského embrya jsou užívány nesprávné termíny, utvrzující studenty v evolučním přesvědčení.

nesčetněkrát reprodukované v mnoha učebnicích.¹⁶ O kresbách se všeobecně věří, že se skutečnosti alespoň podobají. Nikdo se však zřejmě nenamáhal, aby si to ověřil.

Teď vychází na světlo, že Haeckelův podvod byl horší, než si kdokoli uvědomil. Embryolog Dr. Michael Richardson spolu s dalšími biology shromáždili a fotografovali zárodky druhů, které údajně nakreslil Haeckel. Dr. Richardson zjistil, že Haeckelovy kresby mají s fotografiemi jen velmi málo společného. Haeckelovy kresby byly produktem Haeckelovy představivosti, zapřažené do snahy poskytnout „důkazy“ na podporu evoluce. Haeckelovy kresby by měly jednou provždy zmizet z arsenálu evolucionistů - zárodky se prostě neshodují, a evoluci o jejich shodu tedy opírat nelze.

☐ *Haeckelovy podvodné kresby - obr. 3 v příloze.*

Je nějaká podobnost mezi zárodky nevyhnutelná?

Ať tvoříte cokoliv, vždycky začnete od něčeho beztvareho nebo vyjdete od nějakého základního tvaru, na kterém stavíte dál. Názorně si to ukažme na práci hrnčáře. Výchozím materiálem je hrouda jílu. Má-li vzniknout pohár nebo štíhlá váza, hrnčář dá hlíně nejprve tvar válce. V tomto stádiu pohár i váza vypadají podobně - základní tvar je v obou případech stejný. Jak práce postupuje, jejich tvary se čím dál víc rozcházejí. Analogie s embryem však ztroskotává na tom, že hrnčář si může rozmyslet, co z hlíny udělá, a rozhodnout se *buďto* pro číši nebo pro vázu. Rybí zárodek se však nikdy nemůže stát lidským zárodkem (a naopak), protože rybí zárodek je geneticky naprogramován na vytvoření ryby.

Tato koncepce zárodečného vývoje je formulována v tzv. *von Baerových zákonech*. Podle nich obecné rysy velké skupiny živočichů vystupují u zárodků dříve než rysy speciální. Méně obecné charakteristické znaky se vyvíjejí z obecnějších, naposled se objevují ty nejspecializovanější. Každý zárodek určitého druhu neprochází stádií jiných živočichů, ale vývojem se od nich stále více odlišuje.

Von Baerovy zákony naznačují, že čím ranější je vývojové stádium zárodka, tím podobnější se nám zárodky jeví, protože mají společné obecnější znaky, které vystupují do popředí nejdříve. Vývoj můžeme přirovnat paprskům spojujícím náboj kola s obručí: čím dále od společného výchozího místa (náboje), tím větší jsou vzájemné rozestupy.

Anomálie ukazují na stvoření!

Z von Baerových zákonů existují zajímavé výjimky. Srovnáváme-li zárodky obratlovců v jejich pharyngulární fázi (kdy vystupují pharyngální rýhy), zjišťujeme jakousi podobnost, ale v *dřívějších* fázích se podstatně liší! Bal-lard píše:

„Z velmi odlišných vajíček zárodky obratlovců procházejí fáze-mi rýhování velmi odlišného vzhledu, dále obdobím morfogenetic-kých přeměn odrážejícím zákony migrace a jevícím přechodné struk-tury jedinečné pro každou třídu. Všechny pak dospívají do pharyng-ulárního stádia, které je pozoruhodně uniformní v celém podkmeni, vykazujícího podobné rudimentární orgány v podobném uspořádá-ní (byť v jistém směru deformované vzhledem k prostředí a zásobám potravy).“¹⁸

Po jisté „konvergenci“ se pak zárodky opět rozcházejí podle klasického von Baerova modelu. Jak toto vysvětlit z pozic evoluce? ReMine tvrdí, že to ukazuje na inteligentního konstruktéra, který je autorem všeho živého. Bůh stvořil tvory se vzájemnou podobností, aby ukázal, že existuje *jediný* tvůrce (podobnost ve pharyngulárním stádiu), ale s podobností, kterou nelze odvodit ze společných předků (v předchozích fázích vývoje se zárodky liší). Roz-dílnosti v časnějších stádiích ani v nejmenším nepodporují naturalistické vysvětlení pozdější podobnosti ve pharyngulárním stádiu, které by se daly odvodit ze společného původu.

Podobně je tomu se zárodečným vývojem končetinových kostí u obojži-velníků a savců. Jejich konečný tvar může být velmi podobný, ale zatímco u obojživelníků prsty rostou od počátku z jednotlivých oddělených zárodků, u savců vznikají prsty rozčleněním společné ploténky. Podobnost ve výsled-ném tvaru je důsledkem jednotné koncepce, nikoli společných předků.

Sir Gavin de Beer, embryolog a někdejší ředitel Britského přírodopisné-ho muzea, se zabýval chybějícím embryologickým či genetickým vysvětlením shodnosti před více než 25 lety ve své monografii „Nevyřešený problém shod-nosti“.²⁰ Ačkoli sám byl přesvědčený evolucionista, upozornil na to, že po-dobnost je často pouze vnějšková a nelze ji vysvětlit společnými předky.²¹

Všechno, co víme o vývoji embrya, nasvědčuje mnohem víc stvoření než evoluci! Jsme vskutku „podivuhodně utvořeni“ (Ž 139,14).

Zbytečné orgány?

Evolucionisté se často dovolávají toho, že zakrnělá křídla nelétajících ptáků, paznehty prasat, mužské prsní bradavky, beznohé ještěrky, trávicí systém králíků, slepé střevo u lidí, pánevní kosti a zuby u velryb jsou zbytečné a nemají žádnou funkci. Označují je za „pozůstatky evoluce“ a důkazy v její prospěch.

„Zakrnělé“ orgány jsou oblíbeným argumentem pro evoluci už velmi dlouho, nicméně neprávem.

Za prvé je nemožné dokázat, že nějaký orgán je zbytečný. Jeho funkce nám může být jenom neznámá a může být objevena v budoucnu. To je případ nejméně stovky dříve domněle zbytečných zakrnělých orgánů v lidském těle, o nichž dnes víme, že jsou důležité.

Za druhé, i kdyby ty domněle zbytkové orgány opravdu nebyly potřebné, byly by spíše dokladem úpadku než vývoje. Stvořitelský model přímo počítá s postupnou degenerací původně dokonalého stvoření po jeho pádu. Na druhé straně model vývoje od částic k člověku by musel najít orgány *vznikající*, tj. takové, které se vyvíjejí k větší složitosti.

Křídla u ptáků, kteří nelétají?

Jsou nejméně dva způsoby, jak vysvětlit, že nelétající ptáci (běžci) jako emu a pštros mají křídla:

1. Křídla jsou skutečně „zbytečná“ a pocházejí z dob, kdy pták ještě létal. To je docela dobře možné i ve stvořitelském modelu. Ztráta některých vlastností v přírodních procesech je poměrně snadná, kdežto získání nových, vyžadujících nové informace v DNA, je nemožné. Ztráta křídel je velmi pravděpodobná u jednoho druhu brouků, který se usadil na větrném ostrově. Toto je však *ztráta* genetické informace, tedy žádný důkaz pro vývoj od mikrobů k člověku, který by vyžadoval kvanta nové genetické informace.²²



Křídla ptáka emu nejsou zbytečná.

2. Křídla nějakou funkci mají. Některé z možných funkcí, v závislosti na konkrétním druhu nelétajících ptáků, jsou: udržování rovnováhy při běhu, ochlazování v hor-

kém počasí, zahřívání ve studeném počasí, ochrana hrudního koše při pádu, svatební rituál, zastrašování nepřítele (emu na obranu svých mláďat vybíhá s otevřeným zobákem a mávajících křídly), ochrana mláďat atd. Jestli jsou křídla zbytečná, proč mají funkční svaly, které jim umožňují pohyb?

Vepři se dvěma prsty, které nedosáhnou na zem?

Znamená to, že kratší prsty nemají žádnou funkci? Vůbec ne. Vepři tráví mnoho času ve vodě a bahně. Přídavné prsty jim možná usnadňují pohyb v měkkém terénu (podobně jako přídavná kola u kamionů, která do styku s vozovkou přicházejí teprve při velkém zatížení). Je možné, že svaly připojené k těmto prstům zpevňují „kotníky“ prasat.

Proč mají samci bradavky?

Bradavky u samců jsou výsledkem společného vývojového plánu embrya. Jako první se u zárodků objevují rysy společné oběma pohlavím - mohli bychom to pokládat za příklad „konstrukční ekonomie“. Bradavky jsou součástí tohoto ekonomického postupu. Nicméně, jak poukazují Bergman a Howe,²³ jejich údajná zbytečnost je diskutabilní.

Jaké vysvětlení mají pro samčí bradavky evolucionisté? Vyvinuli se snad samci ze samic? Nebo snad samčí předkové kojili svá mláďata? Žádný evolucionista se nic takového nedomnívá. Samčí bradavky nejsou ani důkazem pro evoluci ani důkazem proti stvoření.

Trávicí soustava králíků



Skeptikové tvrdili, že organismus zajíce je velmi nedokonalý, přesto je co do rozmnožování jedním z nejúspěšnějších druhů.

Proč mají králíci trávicí soustavu fungující „tak mizerně, že musejí požírat své vlastní výměšky“? Taková domněnka zní naprosto neuvěřitelně. Vždyť králík je na zemi jedním z nejúspěšnějších druhů! Jejich způsob existence je nepochybně velmi účinný. (Ještě jste neslyšeli rčení „množí se to jako králíci“?) To, že požívání výkalů zní člověku odporně, ještě neznamená, že ani králíkům to nesvědčí! Králíci mají na počátku tlustého střeva zvláštní váček zvaný

caecum (slepé střevo), obsahující bakterie. Tyto bakterie podporují trávení, stejně jako bakterie v dobytčím bachoru. V podstatě králíci vlastně přezvykují podobně jako kráva.

Králík produkuje dva typy bobků, jednak tvrdé, jednak měkké, pocházející ze slepého střeva. Jsou to pouze tyto měkké bobky, které králík požívá, aby obohatil svou stravu o živiny vytvořené bakteriemi ve slepém střevě. Jinými slovy, tato vlastnost králíků je zakódována v jejich struktuře; není to něco, čemu by je naučila nouze způsobená „mizerně fungující trávicí soustavou“. Patří to k různorodosti stvořených druhů od samého počátku, ne k výsledkům evoluce.

Pochybovači tvrdili, že Bible se mýlí, když králíky řadí mezi přezvykavce (Leviticus 11,6). Výraz použitý v hebrejštině znamená doslova „zvedat to, co bylo spolknuto“. Králík znovu žere to, co už jednou pozřel - své bakteriemi natrávené bobky. Ne Bible, nýbrž pochybovači jsou na omylu.

Beznohé ještěrky

Je docela možné, že beznohé ještěrky se mohly vyvinout z původně stvořených druhů ztrátou genetické informace, a členění kostry tomu odpovídá. Pro evolucionisty je to malou útěchou, protože oni potřebují najít mechanismus tvorby nových orgánů, ne jejich zániku. Ztráta informace nemůže vysvětlit, jak se z prvoka mohl vyvinout člověk. Genesis 3,14 naznačuje, že i had měl kdysi nohy.²⁴

Adaptace a přírodní výběr jsou biologickými fakty; vývoj člověka z prvoka nikoliv. Přírodní výběr může pracovat pouze s genetickými informacemi, které jsou obsaženy v existující populaci organismů - nemůže stvořit novou informaci. Kupříkladu, protože žádná ještěrka nemá geny pro tvorbu peří, žádným výběrem nemůže vzniknout opeřená ještěrka. Mutace v genech může pouze modifikovat nebo odstranit existující struktury, nemůže však vytvořit nové. Jestliže v jistém prostředí přezívají snadněji ještěrky s menšími končetinami nebo úplně bez končetin, pak výběr dá přednost druhům s těmito znaky. To by se přesněji mělo nazývat degenerací, ne evolucí.

Rychlé změny v délce údů se mohou u ještěrek objevit, jak demonstroval na Bahamách Losos se svými spolupracovníky.²⁵ Změny se projevují daleko rychleji, než by evolucionisté očekávali. Takové změny ovšem nejsou spojeny s novou genetickou informací a nijak nedokazují vývoj lidí z prvoků. Ilustrují však, jak rychle se zvířata mohla přizpůsobit odlišnému životnímu prostředí po potopě.

Lidský apendix

Dnes je známo, že lidský apendix obsahuje lymfatickou tkáň a pomáhá řídit obsah bakterií ve střevech. Funguje podobně jako mandle na horním konci trávicí trubice, jejichž úkolem je bránit infekcím v krku. Mandle byly také dlouho pokládány za zbytečné orgány.²⁶

Pánevní kosti u velryb

Někteří evolucionisté tvrdí, že tyto kosti dokazují suchozemský původ velryb. Bergman a Howe²⁷ však ukázali, že u samic vypadají jinak než u samců. Nejsou zbytečné, pomáhají při rozmnožování (kopulaci).²⁸

Zuby u zárodků kosticovitých velryb

Evolucionisté tvrdí, že tyto zuby jsou důkazem, že kosticovité velryby se vyvinuly z velryb ozubených, masožravých. Nedokázali však předložit mechanismus, kterým by vysvětloval přeměnu jednoho dokonale vyhovujícího systému (zuby) v naprosto odlišný systém kostic.

Zuby ve velrybím zárodku fungují jako vodítko pro správný vývoj mohlutných čelistí.

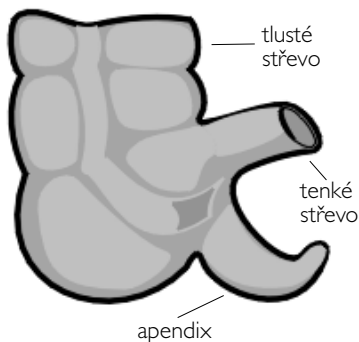
Jak říká evolucionista Scadding: „Zbytkové orgány neposkytují žádný důkaz pro evoluci.“²⁹

Lidoop?

Existuje skutečný důkaz, že člověk pochází z opic? Mnoho lidí uvěřilo tomu, že původ člověka je dokonale a kompletně zmapován. Slyšeli něco o „chybějících člancích“, a pokládají je za vědecký důkaz vývoje člověka. Skutečností však je, že žádný lidský prapředek nebyl dosud přesvědčivě doložen. „Chybějící články“ stále ještě chybějí. Zde je souhrnný přehled údajů o nejznámějších fosiliích.³⁰

Lidoopi, co už vyšli z módy

O následujících „lidoopech“ se ve své době tvrdilo, že jsou mezičlánkem mezi opicemi a člověkem, ale dnes je zavrhuje i sami evolucionisté.



Apendix pomáhá chránit tenké střevo před bakteriemi z tlustého střeva.

- ***Homo sapiens neanderthalensis*** (pračlověk neandrtálský) - před 150 lety rekonstrukce neandrtálského člověka představovala nahrbeného člověka, něco mezi opicí a člověkem. Dnes se připouští, že páteř mohla být shrbená v důsledku choroby (např. křivice) a že neandrtálci byli nejspíš lidé s rozvinutou řečí, uměním a náboženstvím.³¹
- ***Ramapithecus*** - kdysi obecně považovaný za předka člověka, nyní pouze za vyhynulý druh orangutana.
- ***Eoanthropus*** (člověk piltdownský) - žert založený na lidské lebeční kosti a čelisti z orangutana. Čtyřicet let byl uváděn v publikacích jako chybějící článek, a přitom ani jako padělek nebyl odborně na úrovni.
- ***Hesperopithecus*** (pračlověk nebraský) - rekonstrukce z jediného zubu, jaký mají prasata žijící dnes pouze v Paraguaji.
- ***Pithecanthropus*** (pračlověk jávský) - nyní je přerazen do druhu *Homo erectus* (viz níže).
- ***Australopithecus africanus*** - svého času povýšen na chybějící článek. Velmi se podobá opici a evolucionisté ho už nepovažují za přechodnou formu.
- ***Sinanthropus*** (pračlověk pekinský) - nyní je rovněž zařazován do druhu *Homo erectus*.

Lidoopi podle dnešní módy

Tito „lidoopi“ zdobí dnes vývojový strom, který údajně znázorňuje cestu vývoje *Homo sapiens* z nějakého tvora podobného šimpanzu.

- ***Australopithecus*** - jeho různé odrůdy byly prohlašovány za lidské předky. Zůstal jediný, *Australopithecus afarensis*, všeobecně známý jako fosilie „Lucie“. Podrobné studie lebek, vnitřního ucha a kostí však ukazují, že Lucie ani její příbuzní nejsou přechodným hominidním typem. Jejich chůze se možná lišila od většiny opic, ale rozhodně nebyla lidská. *Australopithecus afarensis* je velmi podobný šimpanzu trpasličímu nebo šimpanzu bonobo.
- ***Homo habilis*** - většina paleontologů se stále více shoduje v názoru, že jde o „odpadkovou“ kategorii. Ve skutečnosti zahrnuje zlomky a části jiných typů, jako *Australopithecus* a *Homo erectus*. Jako taxon je neplatná, takový tvor nikdy neexistoval. Kdysi byl pokládán za „nesporný mezičlánek“ mezi opicí a člověkem, dnes to neplatí.
- ***Homo erectus*** - mnoho pozůstatků tohoto typu bylo nalezeno všude na světě. Tato třída nyní zahrnuje jávského člověka (*Pithecanthropus*) a pekinského člověka (*Sinanthropus*), kdysi propagované jako „chybějící články“.

Jejich lebky mají výrazné nadočnicové oblouky, podobné neadrtalcům. Kostra se od dnešních lidí nijak nelišila, byla jen robustnější. Velikost mozku se pohybovala v dnešním rozpětí a výzkum vnitřního ucha ukázal, že *Homo erectus* chodil vzpřímeně jako my. Jak morfologické, tak související archeologicko-kulturní nálezy nasvědčují, že *Homo erectus* byl plně člověkem. Někteří evolucionisté souhlasí, že *člověk vzpřímený* je plně lidský a má být zahrnut do druhu *Homo sapiens*.³²

Neexistuje žádný přesvědčivý důkaz, že člověk se vyvinul z opice. Chybějící články stále chybějí, protože prostě nikdy neexistovaly. Bible jednoznačně říká: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem“ (Gn 2,7). Uvážíme-li historii „lidoopů“ vyšlých z módy, musíme každé nové tvrzení posuzovat velmi skepticky.



Homo erectus, obměna lidského druhu, byla kdysi prolašována za „chybějící článek“.

Jiné přechodové zkameněliny

Kdyby evoluční báhorka o původu všech živých tvorů byla pravdivá, museli bychom nacházet milióny zkamenělých mezičlánků jako přechodných forem mezi jednotlivými druhy. Podle nich přece přirozený vývoj prostřednictvím mutací a přírodního výběru trval stovky miliónů let a vrstvy hornin zachovaly jeho záznam ve zkamenělinách. Ty jsou však nesmírně vzácné a dokonce ani evolucionisté se neshodují v názorech o jejich významu. Údajné důkazy ve zkamenělinách spojujících různé druhy organismů při důkladném přezkoumání prostě neobstojí.³³

Nedostatek přechodových zkamenělin přinutil dokonce evolucionisty vymyslet koncem sedmdesátých let jiný model evoluce, aby mohli udržet víru v evoluci bez hledání přechodových zkamenělin. Tato představa - *přerušovaná rovnováha* - v zásadě tvrdí, že evoluční změny probíhaly tak rychle, že se nemohly zachovat žádné zkameněliny, které by je doložily.³⁴

Závěr

Domnělé důkazy ve prospěch evoluce nesnesou kritické zkoumání.³⁵ Doklady jsou pochopitelnější spíše v kontextu Božího stvoření různých základních druhů organismů. Tyto byly schopny přizpůsobovat se rozmanitým životním podmínkám rozduřováním původní stvořené genetické informace (promíchané pohlavním rozmnožováním) cestou přirozeného výběru. Některé variace vznikly mutacemi, ale takové změny jsou degenerativní, spojené se ztrátou genetické informace, nebo v nejlepším případě jsou to odchylky horizontální, kde se informace ani nezíská, ani neztrácí.

Pravděpodobnost přírodních procesů vytvářejících novou genetickou informaci je tak nízká, že evoluci lze sotva přičítat obrovské množství složitě kódované informace v živých organismech.³⁶ Vysvětlení, odpovídající dokladům, nabízí pouze stvoření.

Poznámky

- 1 Biologové označují podobnost v základní struktuře jako homologii.
- 2 To by si vyžádalo spoustu počítačového času - představte si, že máte porovnávat dvě sady knih, každou o tisíce tlustých svazků, větu po větě a zjišťovat v nich podobnosti a rozdíly!
- 3 ... Výsledný hybridní duplexní materiál se pak odděluje od zbyvajících jednovláknové DNA a zahřívá se v krocích po 2 až 3 stupních od 55 ° do 95 ° C. Množství DNA, které se získá při každém z těchto kroků, se změní a vynese do grafu, který se pak porovnává s podobně získanou křivkou, křivkou lidsko-lidského dvojřetězce DNA. Výsledným křivkám se říká „křivka tání“. Jestliže se zahříváním lidsko-šimpanzího hybridního materiálu získá zpět 90% lidské DNA ve srovnání s lidsko-lidskou DNA, pak se hovoří o 90-procentní normalizované hybridizaci.
- 4 V. M. Sarich, C. W. Schmid a J. Marks, “DNA Hybridization as a Guide to Phylogenies: A Critical Analysis,” *Cladistics*, 1989, 5:3-32.
- 5 Tamtéž.
- 6 Výzkumy molekulární homologie mohou kreacionistům být prospěšné v tom, že určí původně stvořené „druhy“ a objasní, co se pak dělo a jak vznikaly uvnitř druhů nové rasy a odrůdy. Tak například rozmanité druhy pěnkav na Galapágách zřejmě vznikly z původně menšího počtu, který na ostrovy migroval. Rekombinací genů původních přistěhovalců a přírodním výběrem by se dala vysvětlit dnešní pestrá pěnkařská populace na ostrovech - stejně jako všechna dnešní plemena psů na celém světě vznikla poměrně nedávno umělým šlechtěním z původního divokého psa. Stojí za zmínku, že výzkumy molekulární homologie došly většinou ke shodě, když byly prováděny uvnitř skupin, které bychom mohli označit za biblické druhy, ale odporovaly předpovědaným výsledkům evoluce, pokud jde o vztahy mezi hlavními skupinami, jako jsou kmen a třídy (ke třídám viz poznámku 7).
- 7 M. Denton, *Evolution: Theory in Crisis* (London: Burnett Books, 1985).
- 8 W. H. Rusch Sr., “Ontogeny Recapitulates Phylogeny,” *Creation Research Quarterly*, 1969, 6(1):27-34.
- 9 R. Grigg, “Ernst Haeckel: Evangelist for Evolution and Apostle of Deceit,” *Creation*, 1996, 18(2):33-36.

- 10 G. G. Simpson and W. S. Beck, *An Introduction to Biology* (New York: Harcourt, Brace & World, 1965), str. 241.
- 11 K. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated," *American Scientist*, 1988, 76:273.
- 12 P. H. Raven and G. B. Johnson, *Biology* (3. vydání) (St. Louis, MO: Mosby-Year Book, 1992), str. 396.
- 13 *Parade Magazine*, April 22, 1990.
- 14 Jan Langman, *Medical Embryology* (3. vydání) (Baltimore, MD: Williams & Wilkins, 1975), str. 262.
- 15 M. Richardson et al., "There Is No Highly Conserved Stage in the Vertebrates: Implications for Current Theories of Evolution and Development," *Anatomy and Embryology*, 1997, 196(2):91-106.
- 16 Např. Scott F. Gilbert, *Developmental Biology* (5. vydání) (Sunderland, MA: Sinauer Associates, 1997), str. 254, 900. Gilbert kresby chybně připsuje "Romanes, 1901."
- 17 R. Grigg, "Fraud Rediscovered," *Creation*, 1998, 20(2):49-51.
- 18 W. W. Ballard, "Problems of Gastrulation: Real and Verbal," *Bioscience*, 1976, 26(1):36-39.
- 19 W. J. ReMine, *The Biotic Message: Evolution Versus Message Theory*, (St. Paul, MN: St. Paul Science, 1993), str. 370.
- 20 Gavin de Beer, *Homology, an Unsolved Problem* (Oxford Biology Reader, Oxford University Press, 1971).
- 21 Více k zárodkům viz: Gary Parker, *Creation: Facts of Life*, (Green Forest, AR: Master Books, 1994); J. Vetter, "Hands and Feet – Uniquely Human, Right from the Start!" *Creation*, 1991, 13(1):16-17; W. Glover and K. Ham, "A Surgeon Looks at Creation", *Creation*, 1992, 14(3):46-49.
- 22 C. Wieland, "Beetle Bloopers: Even a Defect Can Be an Advantage Sometimes", *Creation*, 1997, 19(3):30.
- 23 J. Bergman and G. Howe, "*Vestigial Organs*" are Fully Functional, Creation Research Society Monograph No. 4, Creation Research Society Books, Terre Haute, Indiana, 1990.
- 24 C. Brown, "The Origin of the Snake" (dopis), *Creation Research Society Quarterly*, 1989, 26:54. Brown se domnívá, že varan nilský mohl být předchůdcem hadů.
- 25 J. B. Losos, K. I. Warheit, and T. W. Schoener, "Adaptive Differentiation Following Experimental Island Colonization in Anolis Lizards," *Nature*, 1997, 387:70-73. Viz poznámku od T. J. Case, *Nature*, 387:15-16, a *Creation*, 19(4):9.
- 26 K. Ham and C. Wieland, "Your Appendix ... It's There for a Reason," *Creation*, 1997, 20(1):41-43.
J.W. Glover, "The Human Vermiform Appendix – A General Surgeon's Reflections," *CEN Technical Journal*, 1988, 3:31-38.
- 27 Bergman and Howe, "*Vestigial Organs*" are Fully Functional.
- 28 See C. Wieland, "The Strange Tale of the Leg on a Whale," *Creation*, 1998, 20(3):10-13.
- 29 S. R. Scadding, "Do Vestigial Organs Provide Evidence for Evolution?" *Evolutionary Theory*, 1981, 5:173-176.
- 30 Podrobněji viz M. Lubenow, *Bones of Contention: A Creationist Assessment of the Human Fossils* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1994).
Viz dokumentární video k tzv. „lidoopům“ *The Image of God*, Keziah Films.
- 31 M. L. Lubenow, "Recovery of Neandertal mtDNA: An Evaluation," *CEN Technical Journal*, 1998, 12(1):87-97.
- 32 Např. Milford Wolpoff – viz Lubenow, *Bones of Contention*, str. 134-143.
- 33 D. T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No!* (El Cajon, CA: Institute for Creation Re-

- search, 1995).
- 34 D. Batten, "Punctuated Equilibrium: Come of Age?" *CEN Technical Journal*, 1994, 8(2):131-137.
- 35 O dalších domnělých důkazech evoluce čti: C. Wieland, *Stones and Bones* (Green Forest, AR: Master Books, 1994); Gary Parker, *Creation: Facts of Life*, (Green Forest, AR: Master Books, 1994); Jonathan Sarfati, *Refuting Evolution* (Green Forest, AR: Master Books, 1999). Pro odborně fundované zájemce viz ReMine, *The Bioltic Message: Evolution Versus Message Theory*.
- 36 L. M. Spetner, *Not by Chance*, (New York: Judaica Press, 1998).

Kde vzal Kain manželku?

Jestliže sňatek mezi příbuznými je nepřipustný, kde vzal Kain manželku? Byli na zemi ještě jiní lidé? Kdo žil v zemi Nod? Má to nějaký význam pro evangelium?

Neznáme ani její jméno, ale mluvilo se o ní při Scopesově procesu, je o ní řeč ve hře a filmu *Inherit the Wind*¹ a v knize a filmu *Contact*,² hovořilo se o ní po celém světě, možná víc než o jakékoli jiné manželce.

Skeptikové argumentovali Kainovou ženou ve snaze zdiskreditovat knihu Genesis jako historický záznam. Je smutné, že většina křesťanů jim nedovedla dát náležitou odpověď. Svět je proto přesvědčen, že křesťané nedokáží obhájit autoritu Písma ani svou víru.

Například, při historickém Scopesově případu v Tennessee r. 1925, státní žalobce William Jennings Bryan, který hájil křesťanskou víru, nedokázal odpovědět na otázku po Kainově manželce, položenou vysloveně protikřesťanským právníkem organizace ACLU³ Clarencem Darowem.⁴

Proces tehdy sledoval tisk celého světa a to, co napsal, ovlivňuje křesťanství až dodnes - křesťané prý nejsou schopni obhájit pravdivost biblických zápisů. Odtud je jen nepatrný krůček ke tvrzení, že biblické záznamy jsou neobhájitelné!

Atheista Carl Sagan se vytasil se stejnou otázkou ve své knize *Contact*,⁵ (v *New York Times* figurovala na seznamu nejčtenějších knih), použili ji i autoři stejnojmenného filmu natočeného podle této knihy.

V knize smyšlená postava Ellie neumí vysvětlit problém Kainovy ženy a další otázku, kladené farářovou ženou, která vede debatní skupinu.⁶

Sagan chytře použil otázky, které lidé často kladou, např. „Kdo byla Kainova žena?“ a jiné, namířené proti křesťanům ve snaze „dokázat“, že Bibli nelze obhájit.

Škoda, že většina křesťanů by patrně ani dnes neuměla odpovědět, ačkoli odpovědi *existují*. Protože však většina církví zanedbává apologetiku,⁷ zejména ve vztahu ke knize Genesis, většina křesťanů v církvi není připravena „dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte“ (1 Petrova 3,15).

Proč je to důležité?

Mnozí skeptikové tvrdili, že aby Kain mohl mít ženu, musely na zemi žít ještě jiné „rasy“ lidí, kteří nebyli z potomstva Adama a Evy. Pro spoustu lidí je tato otázka kamenem úrazu, pro který nedokáží přijmout biblický příběh stvoření a Evu s Adamem jako jediný rodičovský pár na počátku lidstva - příběh, se kterým stojí a padá mnohé z učení Starého i Nového zákona.

Obhájci evangelia musejí umět ukázat, že všechny lidské bytosti jsou potomky jediného muže a jediné ženy (Adama a Evy), protože pouze potomci Adama a Evy mohou být spaseni. Věřící tedy musejí umět vysvětlit Kainovu manželku a dokázat, že i ona byla potomkem Adama a Evy. (Související oddíl Bible je v Genesis 4,1-5,5.)

Než na tuto otázku odpovíme, ukažme si nejdříve, jak důležitá je pro význam evangelia.

První člověk

„Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili“ (Řím 5,12).

V 1 Kor. 15,45 čteme, že „Adam byl prvním člověkem“. Bůh nezačal tím, že by stvořil celou skupinu lidí.

Bible jednoznačně říká, že *pouze* Adamovi potomci mohou být spaseni. Římanům 5 učí, že hřešíme proto, že zhřešil Adam. Odsouzení k smrti, kterého se Adamovi dostalo za jeho vzpouru, zdědili i všichni jeho potomci.



Kainova manželka? Otázka, na kterou mnoho křesťanů neumí odpovědět.

Protože Adam byl hlavou lidského pokolení, když padl, padli jsem s ním i my všichni, kteří jsme byli v jeho lůně. Tak jsme všichni odděleni od Boha. Konečným důsledkem hříchu je věčné oddělení toho, co je hříšné, od svatého Boha. Dobrou zprávou naproti tomu je, že existuje cesta, jak se k Bohu můžeme vrátit!

Protože člověk přinesl na svět hřích a smrt, všichni Adamovi potomci potřebují Člověka bez hříchu, který za ně zaplatí pokutu za hřích a odpyká trest smrti. Bible však učí, že „všichni zhřešili“ (Řím 3,23). Jak z toho?

Poslední Adam

Bůh nabídl řešení - způsob, jak člověka vysvobodit z jeho bídného postavení. Pavel vysvětluje v 1 Korintským 15, že Bůh dal jiného Adama! Boží Syn vzal na sebe lidskou přirozenost, a tím, v kombinaci se svou božskou přirozeností, se stal dokonalým bohočlověkem, Ježíšem Kristem. Ve svém lidství je potomkem Adamovým (po linii Noe - Abraham - David), a tím se stal naším příbuzným! Nazývá se „posledním Adamem“ (1 Kor 15,45), protože zaujal místo prvního Adama. Stal se hlavou nového lidského rodu, a protože je bez hříchu, mohl zaplatit pokutu za hřích:

„A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života“ (1 Kor 15,21-22).⁸

Kristus strpěl smrt (pokutu za hřích) na kříži, když prolil svou krev („bez vylití krve není odpuštění hříchu“, Žid 9,22), takže ti, kdo litují své vzpoury a spolehnou se na jeho zástupnou oběť, mohou být smířeni s Bohem.

Protože Bible označuje *všechny* lidské bytosti jako hříšníky, kromě bohočlověka Ježíše, a všichni jsme navzájem příbuzní („On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země“ - Sk 17,26), dává evangelium smysl pouze tehdy, jestliže všichni žijící lidé a všichni, kteří kdy žili, jsou potomky prvního člověka Adama.⁹ Kdyby to tak nebylo, nedalo by se evangelium vysvětlit ani obhájit.

Dopis Židům podtrhuje, jak Ježíš na sebe vzal přirozenost člověka, aby zachránil lidstvo (Žid. 2,11-18).

Pouze potomci prvního Adama mohou tedy být spaseni.

Všichni jsme příbuzní

Na počátku byl tedy *jediný* člověk - stvořený z prachu země (Genesis 2,7). To znamená, že i Kainova manželka byla jeho potomkem. Nemohla patřit k žádné jiné lidské „rase“, žádná jiná totiž neexistovala.

První žena

V Genesis 3,20 čteme: „Člověk svou ženu pojmenoval Eva (to je Živa), protože se stala matkou všech živých.“¹⁰ Jinými slovy, všichni lidé jsou potomky Adama a Evy - Eva byla první ženou.

Evy byla stvořena z Adamova žebra (nebo boku) (Gen 2,21-24) - byla to jedinečná událost. Ježíš (Mat 19,4-6) a Pavel (Ef 5,31) staví na této historické a jedinečné události instituci monogamního manželství.

V Genesis 2,20 také čteme, že když Adam pohlédl na všechna zvířata, nemohl najít nikoho sobě podobného - žádné z nich nebylo jeho druhu.

Z toho všeho vyplývá, že na počátku lidského rodu existovala *jediná* žena, Adamova manželka. Nikdy neexistovaly nějaké ženy, které by nebyly Evinými potomky.

Kdyby křesťané nedokázali obhájit, že všechny lidské bytosti (včetně Kainovy ženy) pocházejí z prvotních rodičů Adama a Evy, jak by mohli pochopit a vysvětlit evangelium? Jak by ospravedlnili vysílání misionářů ke všem kmenům a národům? Odpověď na otázku po Kainově ženě dát prostě musíme, jestli vůbec chceme obhájit evangelium a všechno učení s ním související.

Kainovi bratři a sestry

Kain byl prvním dítětem Adama a Evy zaznamenaným v Bibli (Gen 4,1). Spolu se svými bratry Ábelem (Gen 4,2) a Šétem (Gen 4,25) patřil k *první* generaci dětí, které se na zemi narodily.

Přestože pouze tyto tři mužští potomci jsou uvedeni jménem, Adam s Evou měli i jiné děti. V Genesis 5,4 je souhrnné prohlášení o životě Adama a Evy: „Po zplození Šéta žil Adam ještě osm set let a zplodil syny a dcery.“ Neříká se tu, *kdy* se narodili. Během těch 130 let (Gen 5,3) před narozením Šéta jich mohlo být docela dost.

Adam a Eva vychovali za svůj život řadu synů a dcer. Podle židovského historika Flavia Josefa „počet Adamových dětí, podle staré tradice, činil jednatřicet synů a třidvacet dcer“.¹¹

Bible žádný údaj o počtu dětí Adama a Evy neuvádí. Vezme-li se však

v úvahu jeho dlouhý život (Adam žil 930 let - Gen 5,5), dá se předpokládat, že jich muselo být mnoho! Nezapomeňme, jaký příkaz dostali: „Plodte a množte se a naplňte zemi“ (Gen 1,28).

Manželka

Budeme-li nyní vycházet výlučně z Bible, bez jakýchkoli osobních předsudků a mimobiblických představ, pak na počátku, dokud existovala pouze jediná generace, bratři si museli brát za manželky své sestry, jestli to neměla být i generace poslední!

Neříká se nám, kdy se Kain oženil, neznáme ani jiné podrobnosti o ostatních sourozencích či dětech, ale můžeme si být zcela jisti, že sňatky mezi sourozenci byly na úsvitu lidských dějin nevyhnutelné.

— Námítky —

Boží zákony

Závěr, že synové a dcery Adama a Evy se ženili a vdávali mezi sebou, mnoho lidí okamžitě odmítne s odvoláním na zákon, který zakazuje sourozecké sňatky. Někteří budou tvrdit, že sňatky mezi příbuznými jsou nepřipustné. Faktem je, že pokud si nechcete vzít nikoho příbuzného, nemůžete si vzít žádného člověka! Manželé jsou navzájem spřízněni dokonce už před svatbou, protože *všichni* jsme potomky Adama a Evy, všichni jsme „jedné krve“. Zákon zakazující sňatky mezi blízkými příbuznými neexistoval až do dob Mojžíšových (Lev. 18-20). Za předpokladu, že manželství znamenalo doživotní partnerství jednoho muže s jednou ženou (na základě Gen 1 a 2), nebylo překročením Božího zákona, jestliže se brali blízcí příbuzní (dokonce sourozenci).

Vzpomeňme si, že Abraham si vzal svou poloviční sestru (Gen 20,12). Bůh ten svazek požehnal a dal z něj vzniknout Židovskému národu (přes Izáka a Jákoba). Teprve asi o 400 let později dal Bůh Mojžíšovi zákony, která takové sňatky zakazovaly.

Biologické deformace

Dnes nejsou sňatky mezi sourozenci (ani polosourozenci) dovoleny, protože hrozí nepříjemně vysoké riziko deformací u dětí z takových manželství. Čím užší je vzájemný příbuzenský vztah, tím je riziko vyšší.

Tyto zákony mají docela dobré genetické důvody, kterým snadno poro-

zumíme. Každý člověk má dvě soupravy genů, tvořených asi 130.000 páry, které určují tělesné i psychické vlastnosti a funkce. Každý dědíme polovinu těchto genů od otce a polovinu od matky. Žel, některé geny bývají dnes poškozeny (v důsledku hříchu a prokletí), a tato poškození se projevují nej-různějšími způsoby. Někteří lidé si například nechávají růst vlasy přes uši proto, aby zakryli, že jedno ucho je poněkud níže než druhé. Někdo zase nemá nos přesně uprostřed obličeje nebo má trochu nesymetrickou čelist atd. Pripuštěme si, že hlavním důvodem, proč se navzájem považujeme za normální, je naše společná dohoda!

Čím vzdálenější je příbuzenství mezi partnery, tím je pravděpodobnější, že každý má ve svých genech *jiné* chyby. Děti, které dědí jednu soupravu genů od každého z rodičů, budou tak mít v každém páru maximálně jeden chybný Gen. Dobrý gen v páru s chybným genem se obvykle projevuje jako dominantní, takže deformace (alespoň ty vážnější) se neprojeví. Namísto úplně zdeformovaných uší, například, má je člověk jen mírně pokřivené. (Vcelku ovšem lidská rasa postupně degeneruje, jak se jednotlivé chyby postupně kumulují, z generace na generaci.)

Čím jsou si naopak dva lidé příbuznější, tím je pravděpodobnější, že se v jejich genech vyskytují stejné chyby, protože je zdědili od stejných rodičů. Dítě z takového spojení může zdědit chybné geny ve stejných dvojicích od obou rodičů, což vede většinou k těžkým defektům.

Adam a Eva neměli ještě v sobě genetické chyby. Když byli stvořeni jako první lidé, byli tělesně dokonalí. Všechno, co vyšlo z Boží ruky, bylo „velmi dobré (Gen 1,31), také jejich geny byly tudíž dokonalé - žádné defekty! Ale když na svět vstoupil hřích (kvůli Adamovi, Gen 3,6, Řím. 5,12), Bůh zemi proklel, takže dokonalé stvoření začalo degenerovat, to jest podléhat smrti a rozkladu (Řím 8,22). V průběhu tisíciletí se tak nahromadily nejrůznější genetické poruchy ve všech živých tvorech.

Kain patřil k první generaci dětí, které se kdy narodily. Stejně jako jeho sourozenci zdědil od Adama a Evy prakticky dokonalé geny, protože první genetické deformace byly jen minimální (akumulace kopírovacích chyb se projeví teprve po řadě generací). V takové situaci se mohli sourozenci brát s plným Božím souhlasem, bez rizika poškozených dětí.

Do časů Mojžíšových (o pár tisíc let později) se degenerativní chyby mohly nahromadit v lidské rase do té míry, že Bůh musel sourozenecké (a příbuzenské) sňatky zakázat (Lev. 18-20).¹² Kromě toho byla už na zemi spousta lidí, takže k nim ani nebyl žádný důvod.



Hemochromatoza, srpková anémie, cystická fibróza, vrozená cukrovka a 3000 dalších dědičných nemocí.

Mutace se kumulovaly od Adamova pádu, mají na svědomí mnoho chorob.

Kain a země Nód

Někteří vykládají oddíl v Genesis 4,16-17 tak, že Kain odešel do země Nód a tam si našel manželku. Z toho vyvozují, že na zemi musela existovat ještě jiná lidská rasa, která nepocházela z Adama, a k ní patřila Kainova žena.

„Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu. I poznal Kain svou ženu, ta otěhotněla a porodila Enocha. Tu se dal do stavby města a nazval to město Enoch, podle jména svého syna.“

Z toho, co už bylo řečeno, vyplývá jasně, že všichni lidé, včetně Kainovy ženy, jsou potomky Adamovými. Z tohoto oddílu nijak neplyne, že Kain si našel manželku teprve v Nódu. Kalvín v komentáři k tomuto místu říká:

„Ze souvislosti můžeme soudit, že Kain, když zabil svého bratra, byl už ženatý; jinak by se Mojžíš o jeho svatbě aspoň zmínil.“¹³

Kain byl ženatý už *předtím*, než uprchl do Nódu. Manželku tam nenašel, nýbrž „poznal“ (to je v hebrejštině opis pro pohlavní styk).¹⁴

Objevují se i další námitky: Kain tam postavil „město“, takže tam muselo žít hodně lidí. Hebrejské slovo pro „město“ ovšem zdaleka nemusí znamenat totéž, co pro nás znamená město dnes. Tehdy to znamenalo prostě jen „pev-

né, opevněné místo“ nebo jen „ohrazené tábořiště“. ¹⁵ Stovka lidí byla už na takové „město“ až dost. Nicméně, Adamových potomků mohlo být na zemi v době Ábelovy smrti už docela slušné množství (viz níže).

Koho se Kain obával?

Vyskytl se též názor, že na zemi musely být kromě Adamových a Eviných potomků spousty dalších lidí, jinak by se Kain neměl důvod obávat, že ho někdo kvůli bratrovraždě zabije.

K tomu za prvé: V dobách, kdy ještě neexistovala občanská vláda, jejímž úkolem by bylo dopadnout a potrestat vraha (Gen 9,6), případný mstitel Ábelovy smrti mohl být pouze z okruhu jeho nejbližších příbuzných. Cizinec by se tím sotva vzrušoval. Ti, koho se Kain obával, nemohli patřit k jiné lidské rase.

Za druhé, mezi narozením obou bratrů a Ábelovou smrtí uplynula slušná řádka let. Genesis 4,3 říká:

„Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země.“

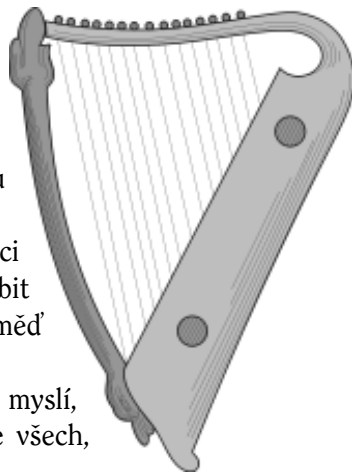
Všimněme si obratu „*po jisté době*“. Víme, že Šét se Adamovi narodil ve 130 letech (Gen 5,3), a Eva v něm viděla „náhradu“ za Ábela (Gen 4,25). Mezi Kainovým narozením a Ábelovou smrtí klidně mohlo uplynout 100 let i víc, mohly tu být už děti jejich dalších sourozenců, ba i vnuci a pravnuci. V době Ábelovy smrti mohlo být Adamových potomků pěkných pár desítek v několika generacích.

Kde se vzala technika?

K tomu, že Kain odešel do Nódu a postavil tam město, mají někteří za nezbytný předpoklad jistou rozvinutou stavební techniku, která tam musela být už předem vyvinuta jinou „rasou“.

My však víme, že Adamovi a Eviní potomci byli docela schopní lidé. Júbal už uměl vyrobit citaru a flétnu (Gen 4,21), Túbal-kain obráběl měď a železo (Gen 4,22).

Díky evoluční indoktrinaci si mnoho lidí myslí, že dnešní generace je ta nejinteligentnější ze všech,



které kdy žily na zemi. Ale jenom to, že máme letadla a počítače, neznamená, že jsme ti nejchytřejší. Dnešní technika je souhrnem dřívějších poznatků. Stojíme na ramenou těch, kdo nás předešli.

Náš mozek je už 6000 let (od Adama) pod kletbou. Ve srovnání s dřívějšími generacemi jsme pořádně zdegenerovaní. Naše inteligence a vynalézavost ani zdaleka nedosahuje úrovně Adamových a Eviných dětí. Bible nám dává poznat záblesky toho, co se jeví jako nesmírná vynalézavost od samého počátku.¹⁶

Závěr

Mnozí křesťané nedokážou odpovědět na otázky o Kainově ženě, protože jsou příliš svázáni dnešním světem (a problémy spojenými s příbuzenskými sňatky), a nechápou jasnou historickou zprávu, kterou nám Bůh zanechal.

Snaží se vysvětlit Genesis z pozice dnešní situace, místo aby usilovali pochopit pravdivou biblickou historii světa a změny, které v něm způsobil hřích. Protože nebudují svůj světový názor na Písmu, ale vnášejí do Bible sekulární myšlení, jsou slepí vůči prostým řešením.

Genesis je Božím zápisem historie, která se dělá před jeho očima. Je slovem toho, který všechno ví a je spolehlivým svědkem minulosti. Jestliže vycházíme v chápání dějin z Genesis, nacházíme tak smysl v otázkách, které by nám jinak zůstaly tajemstvím.

Poznámky

- 1 “Hollywoodská” verze slavného Scopesova případu. Autoři sice tvrdili, že nebyla napsána podle historického procesu, ale záměr budit dojem autentického líčení byl průhledný. Viz Mentonův rozbor níže.
K. Ham, “The Wrong Way Round!” *Creation*, 1996, 18(3):38–41.
D. Menton, “Inherit the Wind: An Historical Analysis,” *Creation*, 1997, 19(1):35–8. Menton dokumentuje hrubé překroucení a protikřesťanskou bigotnost dramatu.
- 2 *Contact*, premiéra 11. července 1997, Robert Zemeckis Film, Warner Bros., podle knižní předlohy *Contact* od Carla Sagana (New York: Pocket Books, 1985).
- 3 American Civil Liberties Union – organizace, která stojí v čele úsilí odstranit všechny zbytky křesťanství z veřejného života v USA.
- 4 *The World’s Most Famous Court Trial, The Tennessee Evolution Case* (doslovný přepis procesu), Bryan College, 1990 (reprint původního vydání), str. 302.
- 5 Sagan, *Contact*.
- 6 tamtéž, str. 19–20.
- 7 Apologetika - z řeckého *apologia* (obrana, obhajoba). Křesťanská apologetika znamená

obhajobu víry v Ježíše Krista a naděje na spasení skrze jeho dílo (1 Petr. 3,15). Vyžaduje důkladnou znalost Písma, včetně učení o stvoření, dědičném hříchu, prokletí, potopě, panském početí, životě a službě Ježíše Nazaretského, ukřižování, vzkříšení, nanebevzetí, druhém příchodu a novém nebi a nové zemi. Zahrnuje logický výklad těchto doktrín jako základu víry a naděje v Ježíši Kristu. Dává argumenty na jejich obranu, i Bible jako celku, před útoky nevěřících.

- 8 V tomto oddílu řecké slovo pro „člověka“ je v singuláru.
- 9 Eva je v jistém smyslu Adamovým „potomkem“, protože byla stvořena z jeho těla, a má s ním tedy biologickou souvislost (Gen 2,21-23).
- 10 Doslovný překlad z hebrejštiny: „měla se stát matkou všech živých“.
- 11 William Whiston, překladatel, *The Complete Works of Josephus* (Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 1981), str. 27.
- 12 Někteří z toho vyvozují, že změna zákonů je důkazem změny Božího smýšlení. Bůh však své smýšlení nezměnil - změnila se situace v důsledku hříchu, a proto bylo nové opatření nevyhnutelné kvůli nám. V Bibli je nám postupně odkrýváno Boží plán záchrany, který byl v Boží mysli od věčnosti. Viz R. Grigg, „Unfolding the Plan,” *Creation*, 1998, 20(3):22-24.
- 13 J. Calvin, *Commentaries on the First Book of Moses Called Genesis* (Grand Rapids, MI: Baker House, 1979), svazek 1, str. 215.
- 14 Dokonce i kdyby Kalvínova domněnka nebyla správná, bylo zde k dispozici spousta času na to, aby početní potomci Adama a Evy přesídlili do okolních krajín a dostali se i do země Nód.
- 15 *Strongova konkordance*: „sídlo, osada, místo střežené hlídkou nebo strážným v nejšířším smyslu (případně i pouhý tábor nebo stanoviště).“
- 16 Viz D. Chittick, *The Puzzle of Ancient Man* (Newberg, OR: Creation Compass, 1997).

Byly zrudy mimozemšťané?

Navštívili naši zemi mimozemšťané? Může existovat život mimo nás? Co jsou UFO a proč je vlády tají?

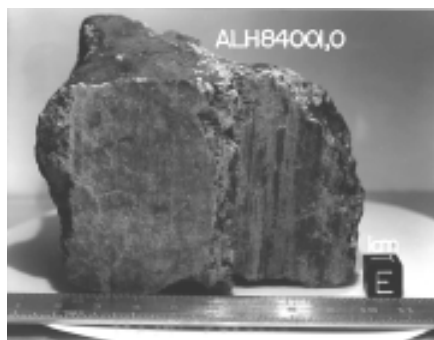
Po desetiletí vyvolávají bajky o létajících talířích a setkáních s mimozemšťany vzrušené dohady o mimozemském životě.¹ Vyskytly se i do mněnky, že „synové Boží“ a zrudy z Genesis 6,4 byli mimozemšťané.

V r. 1996 dostaly tyto dohady impuls z jiné strany. Výzkumníci z NASA oznámili, že našli stopy jednoduchých forem života na meteoritu, pocházejícího údajně z Marsu, nalezeného v Antarktidě.

Mezitím tento „důkaz“ života na „marťanském kameni“ ztratil ve vědecké obci hodně ze své popularity.² Domnělé „nanofosilie“ nebyly patrně ničím jiným než vlákny magnetitu a částicemi druhotně zavlečenými výzkumným procesem.³

Navzdory tomu, tento 2 kg těžký balvan vyvolal nový prudký vzestup „marťanské horečky“. V nejbližších 20 letech plánují Američané, Evropané, Japonci a Rusové okolo dvaceti projektů výzkumu naší sousední planety, která je od nás v největším přiblížení vzdálená nějakých 78 mil. kilometrů.

Víra v mimozemskou inteligenci mezitím roste s téměř náboženským zápalem.



○ tomto meteoritu se neprávem tvrdilo, že obsahuje stopy života na Marsu.

Vlna UFO

Profesor psychiatrie na Harvardské univerzitě, Dr. John E. Mack nedávno vzbudil světovou pozornost sbírkou případů, kdy jeho klienti tvrdili, že byli „uneseni mimozemšťany“.

Byl rovněž promítán film o údajné pitvě mimozemšťana, který se měl zřítit v Novém Mexiku poblíž základny amerického letectva u Roswellu. Neostrý snímek, který většina pozorovatelů zavrhl jako zřejmý a neumělý podvrh, se přesto stal hlavní atrakcí světového kongresu ufologů r. 1995 v Düsselatorfu v Německu.

A pak tu byla ovšem ještě „invaze mimozemšťanů“ ve filmu *Den nezávislosti*, jehož návštěvnost v premiérovém týdnu předčila všechny dosavadní filmy.

Nedávná anketa v Německu odhalila, že 17 procent obyvatelstva věří v návštěvy mimozemských plavidel, zatímco 31 procent věří, že v jiných galaxiích existují inteligentní civilizace.

Co si má myslet křesťan o všech těch historkách s UFO?

Co říká bible?

a) Bible se o návštěvách „mimozemšťanů“ nezmiňuje

Bible, zjevené zapsané Slovo Boží, učí, že život vznikl stvořitelem. I kdyby v jiných galaxiích byly planety podobné naší Zemi, život by na nich mohl existovat pouze tehdy, jestliže ho tam Stvořitel vytvořil. Pokud by to byl udělal, a jestliže nás tyto bytosti jednoho dne měly navštívit, jistě by nás o tom byl neponěchal v nevědomosti.

Bůh nám dal jisté, docela určité, informace ohledně budoucnosti - např. o Ježíšově druhém příchodu, částečně i některé podrobnosti o konci světa. Vesmír se jednoho dne „svine jako papír“ (Iz 34,4, Zj 6,14). Jestli Bůh stvořil nějaké živé bytosti někde jinde, bude to znamenat i jejich zánik. Adamův hřích uvrhl do prokletí všechno tvorstvo, proč by ale nějaká jiná civilizace, nepocházející z Adamova (hříšného) semene, měla sdílet osud tvorů propadlých kletbě, a podílet se i na obnově uskutečněné Kristem, posledním Adamem? Toto vše sotva dává nějaký smysl.⁴

Někteří se domnívají, že zrůdy, nebo „synové Boží“, o nichž se mluví v Genesis 6,2-4, byli mimozemšťané. To je poněkud fantastické rozvinutí obecného náhledu, že „synové Boží“, kteří si brali „dcery lidské“, byli padlí andělé a zrůdy byly zplození těchto svazků.

„Syny Božími“ jsou nepochybně nazýváni andělé u Joba 38,7. Septua-

ginta zde překládá „Boží syny“ jako „Boží anděly“. To nemusí nutně znamenat, že zlí andělé či démoni kopulovali s ženami - Ježíš vyslovil jasně, že andělům jsou sexuální aktivity cizí, alespoň v nebi (Mat 22,30). Zlí andělé ovšem mohli použít těla bezbožných mužů a ovládnout je za účelem zplodění bezbožného lidského pokolení (Gen 6,12).⁵

Existují i jiná možná vysvětlení, kdo jsou „synové Boží“ a zrůdy. Je zajímavé, že slovo *zrůdy* (hebr. *nephilim*) je použito kromě tohoto místa už jen v Numeri 13,33, kde odkazuje na potomky Anákovy, lidi obrovského vzrůstu, ale stále ještě lidi. Kromě toho, „synové Boží“ nejsou výhradně andělé - také Izraelci jsou nazýváni „syny živého Boha“ např. u Ozeáš 1,10 (viz též Žalm 73,15 a 80,17).

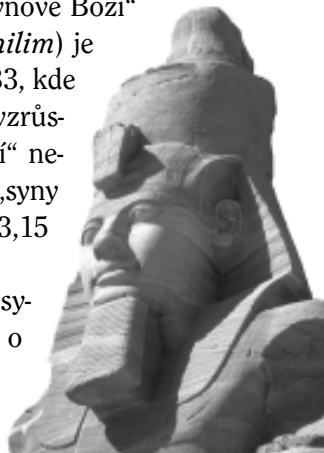
H. C. Leupold a jiní vykladači Bible věří, že „synové Boží“ byli potomci Šéta, zbožné pokolení, o němž čteme podrobněji v předchozí kapitole (Gen 4,25-5,32). Leupold píše: „Kdo byli tito ‚synové Boží‘? Bez nejmenší pochybnosti to byli Šétovci.“⁶ Podle něj Šétovi potomci propadli vzpurnosti a začali si brát „dcery lidské“ bez jakéhokoli výběru, pouze podle zevnějšku, zbožností pohrdli a výsledkem byly zrůdné děti.

Panovníci ve starém Egyptě a Mezopotámii se rovněž prohlašovali za „potomky bohů“, aby zvýšili svou moc a prestiž. Jinou, silně podporovanou domněnkou tedy je, že „synové Boží“ byli despotové, kteří si v honbě za mocí a vlivem brali mnoho manželék. Tak se z nich a z jejich potomků, prostřednictvím tyranie, stávali „mocní mužové“. (Nimrod je v Genesis 10,8 nazván prvním „bohatýrem“.).

b) Účel hvězd

Důvod, proč byly stvořeny hvězdy, je uveden na několika místech Bible, nejen ve známém Žalmu 19., ale zvláště v příběhu stvoření. V Genesis 1,14 čteme: I řekl Bůh: „Budte světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci! Budou na znamení časů, dnů a let.“

Bůh učinil hvězdy pro lidstvo na zemi, ne pro nějakou mimozemskou rasu tam kdesi. Přidejte si k tomu pořadí stvoření (první den země, teprve čtvrtý den hvězdy), a zřetelně vyvstává směr biblického svědectví, že totiž smysl celého stvoření se soustřeďuje na tuto zemi.



V dávných dobách se panovníci často nazývali „bohy“.

Věda

1. Ani jediný kontakt s „mimozemšťany“

R. 1900 vypsalá Francouzská akademie věd cenu 100.000 franků pro toho, komu se jako prvnímu podaří navázat kontakt s mimozemskou civilizací - s výjimkou Marsu, protože pro akademii byla Martfanská civilizace hotovou skutečností!

Od té doby až dodnes nebyla objevena ani jediná stopa po „malých zelených mužíčcích“ ani po jakémkoli jiném životě na planetách probádaných vesmírnými sondami, včetně Marsu.

Přesto je mnoho astronomů přesvědčeno, že jelikož se život zřejmě vyvinul zde na zemi, musel se vyvinout i někde jinde poblíž některé z mnoha hvězd tam nahoře. Po celém světě se prostírá síť teleskopů SETI (Search for Extra Terrestrial Intelligence = pátrání po mimozemské inteligenci, pozn. překl.), systematicky prohledávající oblohu a marně vyhlízející nějaký signál myslících bytostí. Přes všechnu snahu na tisících frekvencí po mnohá léta, nikdy se nepodařilo zachytit nic, co by nasvědčovalo existenci mimozemského myslícího života.

2. Podmínky musejí přesně odpovídat

Život na kterékoli planetě může existovat jen za předpokladu, že jsou splněny jisté přísné podmínky. Planeta musí být např. ve správné vzdálenosti od svého slunce, aby nebyla ani příliš horká ani příliš chladná. Teplota na ní se musí pohybovat ve velmi úzkém rozmezí, aby umožnila existenci kapalné vody.

I kdyby se potvrdila existence planet u jiných hvězd, je velmi nepravděpodobné, že by některá z nich splňovala nutné podmínky života. Kapalná voda sama ještě k životu nestačí, vzdor rozruchu vyvolanému jejím možným výskytem na povrchu Jupiterova měsíce Evropy. (Mezitím se ona kapalina jeví spíš jako kyselina sírová.)



„Takže žádný z vašich výzkumů neprokázal ani stopu inteligence?“

3. Život v žádném případě nevznikne samovolně

Bez tvořivého zásahu vnější inteligence neživé sloučeniny nikdy nevytvorí živou hmotu.⁷ Teorii spontánního zrodu života vyvrátil slavný zakladatel mikrobiologie, Louis Pasteur. Nebytí nepodložených evolučních spekulací, ufologie by sotva měla takový úspěch u dnešní veřejnosti.

4. Obrovské vzdálenosti

I kdybychom předpokládali, že někde jinde ve vesmíru existuje život, návštěvy mimozemšťanů se jeví jako naprosto neproveditelné. Vzdálenosti, které by bylo nutno překonat, jsou nepředstavitelně obrovské.

Nejbližší hvězda, Proxima Centauri (a-Centauri C), je od nás vzdálena 40,7 miliónů kilometrů. Let Apolla k Měsíci trval tři dny. Stejnou rychlostí by cesta k nejbližší hvězdě trvala 870.000 let. Mohlo by se ovšem uvažovat i větší zrychlení, zejména při sondě bez lidské posádky.

Při nepředstavitelné rychlosti obnášející desetinu rychlosti světla by cesta *jedním směrem* stále ještě trvala 43 let. K dosažení takové rychlosti by ovšem bylo potřeba enormní množství energie, zhruba tak měsíční celosvětová spotřeba elektřiny (viz dodatek k této kapitole).

A to ještě není všechno. Každý krychlový kilometr vesmírného prostoru obsahuje kolem 100.000 prachových částic (většinou křemičitany a led) o velikosti průměrně desetiny gramu. Srážka s některou z nich při takové rychlosti by vesmírnou loď spolehlivě zlikvidovala.⁸

Tak co s těmi UFO?

Jak si tedy vysvětlit všechny ty záhadné zjevy UFO a bombastickou reklamu okolo nich? V Německém časopisu *Focus* bylo nedávno vyčísleno, že „zprávy o UFO se z 90% vybarví jako humbuk, jenom 10% se nedá tak snadno odbýt“.⁹

V článku je citováno mínění sociologa Geralda Eberlaina:

„Výzkum ukázal, že lidé, kteří nejsou napojeni na žádnou církev, ale považují se za věřící, jsou obzvláště nakloněni věřit v existenci mimozemských bytostí. Pro ně je ufologie jistou náhražkou náboženství.“¹⁰

Bible jde věci na kořen hlouběji, identifikuje doplňující příčinu a účinek:

Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin,

klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. Proto je Bůh vydává do moci klamu, aby uvěřili lži (2 Tes. 2,9-11).

Bible podává popis skutečnosti, který se týká všeho živého. Živý Bůh se zjevil jako trojjediný - Otec, Syn a Duch svatý. V nebi jsou andělé, mocné stvořené bytosti sloužící lidem na zemi.

Je ještě jiná říše - říše zla a démonů.¹¹ Efezským 2,2 mluví o „vládcích nadzemských mocí“, jejichž království je na zemi.

Satan má celý vlastní repertoár svodů v podobě okultních praktik a množství náboženských obřadů. Je docela možné, že za všemi nevysvětlitelnými úkazy UFO je dílo toho arcipodvodníka.¹² UFO jsou, jak plyne z definice, mlhavé a nevysvětlitelné objekty. Lidé, kteří neznají Krista, se nechají snadno fascinovat nejrůznějšími nevysvětlitelnými jevy. Křesťanům je určeno varování u Mat 24,4: „Hleďte, aby vás někdo nesvedl.“ Co je nejlepším protijedem na svody? Pavel nás napomíná v 2 Tim 2,15, abychom studovali Písmo, abychom mohli „správně zvěstovat slovo pravdy“.

Tajné základny? vládní kamufláž?

Mnozí nadšenci pro UFO rozšiřují fámy o tajných pokusech vlády USA s mimozemšťany atd., což vydatně podpořil i film *Den nezávislosti*. Dává však nějaká kamufláž smysl, když inspirována ateisty jako zesnulý Carl Sagan, vláda utratila milióny dolarů z kapes daňových poplatníků na monitorování signálů z vesmíru ve snaze zachytit stopu mimozemské civilizace? Spousta dalších evolučních humanistů jako Sagan vášnivě věří, že kromě země se inteligentní život musel vyvinout i jinde ve vesmíru, a okamžitě by skočili po jakémkoli hmatatelném důkazu. Uvažte, jak média šlela nad domnělými stopami života na „marťanském šutru“. Představa, že daleko fantastičtější objev by se podařilo utajovat po desetiletí, je naprosto neudržitelná.

Realizovatelnost mezihvězdných cest

Následující výpočty uvádíme pro technicky náročněji založené čtenáře.

1. Aby vesmírná loď dosáhla desetinové rychlosti světla, spotřebuje energii, kterou můžeme se zanedbáním relativity dostatečně přesně spočítat podle vzorce $e = 1/2 mv^2$. Pro velmi malou nepilotovanou sondu o hmotnosti 10 kg to představuje $1/2 \times 10 \text{ kg} \times (3 \times 10^7 \text{ m/s})^2 = 4,5 \times 10^{15} \text{ J}$, čili přibližně

měsíční produkci všech elektráren na světě.

Pro pilotovanou loď o váze několika tun potřebná energie daleko přesahuje roční celosvětovou výrobu elektřiny. Pro plavidlo velikosti celého města jako ve *Dnu nezávislosti* překračuje potřebná energie veškerou naši představitost. A když se má u cíle plavidlo zase zpomalit, spotřebuje téměř stejnou energii na brždění.

Pokud by se vesmírná loď měla urychlit na $c/10$, zbrzdit, a znovu urychlit opakovaně, potřebná energie by byla ještě několikanásobně větší.

Je prakticky vyloučeno, aby si loď vezla s sebou takové zásoby paliva, pokud by nebyla poháněna nějakým motorem na anihilaci hmoty. Pokud by se dosáhlo stoprocentní účinnosti anihilace (maximální získatelná energie je dána vzorcem $E = mc^2$), jedna tuna antihmoty anihilující jednu tunu hmoty by dala $2000 \text{ kg} \times (3 \times 10^8 \text{ m/s})^2$, čili $1,8 \times 10^{20} \text{ J}$. To je maximální možné množství energie, získatelné z dané hmoty paliva. Skutečná vesmírná loď se k takové účinnosti ani zdaleka nepřiblíží.

2. Kinetická energie prachového zrnka o hmotnosti pouhé 0,1 g, které by se srazilo s lodí letící desetinou rychlosti světla, uvolní energii $1/2 mv^2$, čili $1/2 \times 10^{-4} \text{ kg} \times (3 \times 10^7 \text{ m/s})^2 = 4,5 \times 10^{20} \text{ J}$.

Spalovací energie TNT je 4520 kJ/kg, nebo $4,52 \times 10^9 \text{ J/t}$. Takže $4,5 \times 10^{10} \text{ J}$ představuje 9,95 tun TNT.

poznámky

- 1 Podstatná část kapitoly vychází z článku Dr. Wernera Gitta otištěného v *Creation*, 1997, 19(4):46-48.
- 2 J. D. Sarfati, "Life on Mars?" *Creation*, 1996, 19(1):18-20.
J. D. Sarfati, "Life from Mars?" *CEN Technical Journal*, 1996, 10(3):293-296.
Bob Holmes, "Death Knell for Martian Life," *New Scientist*, 1996, 152(2061/2):4.
- 3 viz anon., "Another Blow to Mars "Life" Claim," *Creation*, 1998, 20(2):8.
- 4 Kromě toho, Ježíšova smrt za mimozemšťany nedává smysl, protože Ježíš na sebe vzal lidskou přirozenost a zůstává navždy bohočlověkem a naším Spasitelem. Kdyby byl měl spasit řekněme Vulkány, byl by se musel stát Vulkánem. Celý smysl stvoření je soustředěn na lidskou rasu na zemi, z níž část se stane Kristovou „nevěstou“ na věčnosti. Kristus nebude mít více „nevěst“.
- 5 H.M. Morris, *The Genesis Record* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1976), str. 169.
- 6 H. C. Leupold, *Exposition of Genesis*, Vol. 1 (Ann Arbor, MI: Wartburg Press, 1942), str. 250.
- 7 Některé z nedávných kreacionistických kritik evolučních teorií původu života jsou: S. E. Aw, "The Origin of Life: A Critique of Current Scientific Models," *CEN Technical Journal*, 1996, 10(3):300-314; J. D. Sarfati, "Self-replicating Enzymes," *CEN Technical Journal*, 1997, 11(1):4-6; C.B. Thaxton, W. L. Bradley, and R. L. Olsen, *The Mystery of Life's Origin* (New York: Philosophical Library Inc., 1984).

- 8 To znamená, že je malá pravděpodobnost srážky na jednom kilometru dráhy, ale při obrovských vzdálenostech je srážka téměř jistá. V dodatku je výpočet ničivých účinků takové srážky se zrnkem prachu při uvedených rychlostech.
- 9 Hallo Erdling, "Ufologie," *Focus*, 1995, 45:254.
- 10 Tamtéž, str. 252.
- 11 Satan a jeho zlí andělé jsou padlé stvořené bytosti. Satanova moc je jen dočasná a Bohem omezená.
- 12 William Alnor, odborník na kultury a nositel novinářských cen, studoval úkazy UFO mnoho let. Ve své knize *UFOs in the New Age* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1992) dokumentuje své výzkumy, které vedou k závěru, že některé jevy spojené s UFO mají okultní zdroje.

Byla potopa celosvětová?

Záleží na tom? Říká Bible, že potopa zaplavila celou zemi? Existují i jiné než biblické doklady takové potopy?

Mnoho křesťanů dnes připouští, že potopa líčená v Genesis mohla být jen větší místní záplavou, omezenou snad na území Mezopotámie, ale sotva mohla přikrýt celý zemský povrch. Vrstvy jílu objevené archeology na Středním východě a zcela nedávno nalezené doklady mohutných záplav v Černém moři byly rovněž prohlášeny za důkaz (lokální) biblické potopy.

Místní záplava je lidem přijatelnější, protože akceptovali všeobecně rozšířenou evoluční historii země, která zkameněliny pod našima nohama vykládá jako doklad postupných forem života, jak se střídaly v průběhu věků.

Vědci kdysi chápali zkameněliny, pohřbené v naplavených usazeninách bahna a písku, jako výsledek mohutných záplav. Ti, kdo dnes přijímají evoluční miliardy let postupného ukládání vrstev, nepotřebují si je už vysvětlovat potopou - odtud jejich víra v potopu pouze místní nebo vůbec žádnou. Jako v tom známém bonmotu: „Neviděl bych to, kdybych tomu nevěřil.“

Ti, kdo akceptují evoluční časový rámec s postupným ukládáním zkamenělin, zároveň mimoděk zbavují pád člověka jeho osudných následků. Fossilie, které dosvědčují choroby, utrpení a smrt dlouho před objevením člověka, umisťují časově před hřích Adama a Evy, který teprve přinesl smrt a utrpení na zem. Tím se zároveň podkopává smysl smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Takový scénář zbavuje Boží popis jeho dokončeného stvoření jako „velmi dobrého“ (viz kap. 2).

Někteří kazatelé hlásají, že věří ve „všeobecnou“ nebo „světovou“ potopu, ale ve skutečnosti nevěří, že voda přikryla celou zemi. Obcházejí jasné učení Bible, když navenek budí dojem, že jí věří, ale slovům chytrě podsunu-

jí jiný význam. „Všeobecný“ a „světový“ totiž vztahují jen na svou představu tehdy obydleného světa. Podle ní žili tehdy lidé (řekněme) jen v údolí Mezopotámie, takže k jejich vyhubení stačila potopa, která nemusela nutně přikrýt vodou celou zeměkouli.

Biblické doklady globální potopy

Domněnka, že mohlo jít pouze o místní potopu, je v naprostém rozporu s Biblí, jak ukazují následující body:

Potřeba korábu

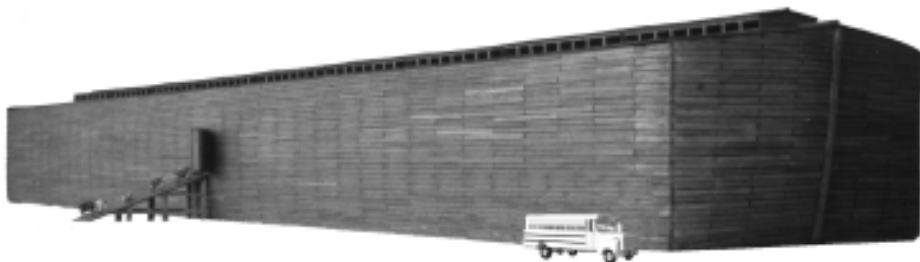
Kdyby šlo pouze o místní povodeň, proč by Noe potřeboval stavět koráb? Bylo by mu stačilo vystoupit na nejbližší horský hřeben a byl by v bezpečí. Kdyby za den urazil pouze 20 kilometrů, za šest měsíců mohl i se svou rodinou být 3600 km daleko. Bůh by ho byl mohl pouze varovat, aby před pohromou utekl, jako varoval Lota v Sodomě.

Velikost korábu

Kdyby šlo o místní zátopu, proč by musel být koráb tak velký, aby pojal všechny druhy tehdy žijících obratlovců? Pokud by šlo pouze o mezopotamskou faunu nebo jen o domácí dobytek, stačilo by plavidlo mnohem menší.¹

Nutnost záchranu na korábu

Kdyby potopa byla pouze místní, proč by Bůh posílal zvířata do korábu, aby se zachránila? I kdyby na celém omezeném území všechna zvířata vyhynula, bylo dost zvířete v nezasazeném okolí, která by úbytek přirozeným množením zase vyplnila. Bůh mohl zvířata také prostě poslat na nezaplavené území.



Velikost archy dává smysl jen v případě, že potopa byla celosvětová.

I ptáci museli do korábu

Kdyby šlo o místní pohromu, proč by museli do korábu i ptáci? Stačilo by jim přece odletět na nejbližší horský hřeben. Ptáci uletí mnoho kilometrů za jediný den.

Soud zahrnul všechny

Kdyby šlo o místní potopu, lidí, kteří nežili na postiženém území, by se nijak nedotkla. Unikli by Božímu odsouzení hříchu. Rozum se vzpírá uvěřit, že za celá staletí od stvoření se nikdo nepřestěhoval do jiného kraje, nebo že by se lidé žijící na okraji území postiženého potopou raději utopili, než by se přesunuli kousek výš. Ježíš byl přesvědčen, že kromě lidí v korábu potopu nikdo nepřežil (Mat. 24,37-39).

Ti, kdo věří v lokální potopu, obvykle také tvrdí, že svět je velmi starý a lidstvo na něm žilo už desítky tisíc let před potopou. Pokud by měli pravdu, je nemyslitelné, že by všechno živé zůstalo soustředěno jen v mezopotamském údolí a že by stále přibývajícím obyvatelstvem nikdy nepřekročilo jeho hranice.

Potopa byla obrazem budoucího soudu

Jak to myslel Kristus když přirovnával budoucí soud nad světem k soudu nad „všemi“ lidmi (Mat. 24,37-39) za dnů Noeho? V 2. Petrově 3 je budoucí soud ohněm přirovnáván k někdejšímu soudu ve vodách potopy. Jenom částečný soud za dnů Noeho by znamenal částečný budoucí soud.

Vody stály nad horami

Kdyby šlo o lokální záplavu, jak by mohly vody vystoupit patnáct loket nad vrcholky hor (Gen 7,20)? Voda vyplní vždycky nejdříve nejnižší místa. Nemůže se zvednout nad místní hory a zbytek světa nechat nedotčený.²

Trvání potopy

Noe a spol. byli v korábu rok a deset dnů (Gen 7,11; 8,14) - na nějakou místní potopu až příliš dlouho. Více než sedm měsíců trvalo, než se objevily vrcholky hor. Sotva by se kolébali na vlnách takovou dobu při místní záplavě, aniž by spatřili suchou zemi.

Boží slib porušen?

Kdyby bylo šlo o místní potopu, pak by Bůh musel opakovaně porušit svůj slib, že už nikdy takovou potopu na zem nepošle. Obrovských místních



záplav bylo v poslední době mnoho: v Bangladéši bylo např. zaplaveno 80% území.

Všichni lidé jsou potomky Noeho

Rodokmeny Adama (Gen 4,17-26; 5,1-31) a Noeho (Gen 10,1-32) jsou výlučné - podle nich všichni předpotopní lidé jsou potomky Adamovými a všichni lidé po potopě pocházejí z rodu Noeho. Protože se všichni usadili v Babylónu, místo aby „naplnili zemi“ podle Božího příkazu (Gen 9,1), Bůh zmátl jejich jazyky a donutil je tak rozptýlit se (Gen 11,1-9).

Existuje pádný doklad, že všechny národy na zemi pocházejí od Noeho, u všech se totiž zachovala tradice o potopě: v Severní i Jižní Americe, v Austrálii, na Nové Guineji, v Japonsku, v Číně, Indii, na Středním Východě, v Evropě i v Africe. Stovky takových příběhů byly shromážděny.³ Podání z oblastí nejbližších Babylónu se nejvíce blíží biblickému líčení - např. epos o Gilgamešovi.

Hebrejská terminologie v Genesis 6-9⁴

- *“Země”* (hebr. *erec*) je ve vyprávění o potopě v Genesis 6-9, stejně jako v Genesis 1 užitá 46-krát. Výslovné spojení s velkým obrazem stvoření, zvláště v Genesis 6,6-7, jasně zahrnuje univerzální potopu. Kromě toho, Boží rozsudek je vysloven nejen nad vším *tvorstvem*, ale nad *zemí* :

Bůh řekl Noemu: „Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem, neboť země je plná lidského násilí. Zahladím je i *se zemí*.“ (Gen 6,13)

- *“na celé zemi”* (Gen 7,3; 8,9) očividně koresponduje se stejným obratem v příběhu stvoření, kde Adamovi a Evě je dána za potravu každá bylina

na celé zemi (Gen 1,29). Toto Boží prohlášení jim dává neomezený mandát - jejich panstvím je celá země. Stejného obratu užívá Bůh při rozptýlení lidu od Babylónské věže (Gen 11,8-9) - ze souvislosti je zřejmé, že se jedná o celý zemský povrch. Nikde jinde v Genesis se tento obrat nevyskytuje.

- *“celý zemský povrch”* je v líčení potopy uveden celkem pětkrát, se zřejmým vztahem k univerzální souvislosti stvoření (Gen 2,6), opět zdůrazňuje celosvětový rozsah potopy.

- *“všechno tvorstvo”* (hebr. *kol-basar*) se v příběhu potopy vyskytuje 12krát, jinak už nikde v celé knize Genesis. Bůh řekl, že zničí „všechno tvorstvo“ mimo těch, kdo jsou v arše (Gen 6,13 a 17),⁵ a také to učinil (Gen 7,21-22). V kontextu potopy „všechno tvorstvo“ zřejmě zahrnuje všechny suchozemské dýchající tvory včetně člověka - viz Gen 7,21-23. „Všechno tvorstvo“ nemohlo být omezeno jen na mezopotamskou nížinu.

- *“všechno živé”* (hebr. *kol-chaj*) se opět vyskytuje jak v příběhu potopy (Gen 6,19; 8,1; 8,9), tak v příběhu stvoření (Gen 1,28). V příběhu stvoření je obrat použit v souvislosti s panováním Adama a Evy nad živočichy. Bůh řekl (Gen 7,4), že zničí „všechno živé“, co učinil, a to se i stalo - přežil pouze Noe a ti, kdo s ním byli v arše (Gen 7,23).

- *“pod nebesy”* (Gen 7,19) nebo „pod celým nebem“ se ve Starém zákoně vyskytuje mimo příběh potopy šestkrát, vždy ve všeobsahujícím významu (Dt 2,25; 4,19; Jób 28,24; 37,3; 41,3). Např.: „Pod celým nebem všechno je mé“, říká Bůh v Jóbovi 41,3.

- *“všechny prameny obrovské propastné tůně”* se vyskytují třikrát v příběhu potopy (Gen 7,11 a 8,22) a v Přísloví 8,28. „Propastná tůň“ (hebr. *thom*) odkazuje zpět ke stvoření (Gen 1,2), kde se vztahuje k oceánu pokrývajícímu celý svět předtím, než byla stvořena pevnina. A nebyly to jen „prameny obrovské propastné tůně“, ale „všechny prameny obrovské propastné tůně“, které se provalily.

- Pro potopu nebo záplavu existuje zvláštní hebrejské slovo *mabul*. Ve všech 13 případech, kde je použito, označuje potopu, kterou zažil Noe. Kromě Genesis se vyskytuje pouze v Žalmu 29,10, kde odkazuje na všezahrnující svrchovanost Boha, trůnícího nad potopou. Také Nový zákon má pro potopu speciální výraz, *cataclysmos*.

Boží nařízení v Genesis 9 a Genesis 1

V Genesis 9,1 dává Bůh člověku stejný příkaz jako v Genesis 1,28: „Ploďte a množte se a naplňte zemi.“ Svěřuje člověku také vládu nad „vší zemskou

zvěří“ (Gen 9,2, srv. 1,28) a dostává pokyny, co smí a co nesmí jíst (Gen 9,4-5), podobně jako v Gen 1,29-30. Nařízení v Genesis 1 jsou všeobecně platná a trvají i po potopě. Jestliže Adam a jeho potomstvo měli panovat nad celou zemí, platí to i pro Noeho a jeho potomky. Jestli „země“ v Gen 9,1 znamená celý svět, jak se všichni shodneme, pak neznamená nic menšího ani v souvislosti s potopou v Gen 8,13!

Globální potopa v Novém zákoně

Novozákonní oddíly hovoří o potopě v univerzálním smyslu: „přišla potopa a zachvátila *všecky*“ (Mat. 24,39); „přišla potopa a zahubila všechny“ (Luk. 17,27); „Ani starý svět (řecky *cosmos*) neušetřil, nýbrž zachoval jen Noéma, kazatele spravedlnosti, spolu se sedmi jinými, když uvedl potopu na svět bezbožných“ (2 Pet. 2:5); „koráb, v němž bylo z vody zachráněno *jenom* osm lidí“ (1 Pet. 3:20); Noe „svou vírou vynesl soud nad *světem*“ (Žid. 11,7); „Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul“ (2 Petr. 3,6). Všechna tato místa předpokládají globální potopu, ne jen nějakou místní událost.

Námítky proti celosvětové potopě

1. „Všichni“ nemusí vždycky znamenat doslova „všechny“.⁶

Podle některých neznamená slovo „všichni“ v každém případě „absolutně každý“ (např. Marek 1,5), takže v líčení potopy nemuselo nutně jít o potopu celosvětovou, i když se tam užívá slovo „všichni“.

Význam slova však vždycky vyplývá ze souvislosti. Ze souvislosti je zřejmé, že „celý svět“ v Luk. 2,1 kupříkladu znamenal celou Římskou říši, nikoliv každý čtvereční centimetr celého zemského povrchu.

Význam slov „všichni, celý“ v Genesis 6-9 musíme chápat v jejich souvislosti, nelze ho mechanicky přenášet z jiných míst.

Slovo „všechno“ (všichni, celý, hebr. *kol*) se vyskytuje 72-krát v 85 verších Genesis 6-9, to je 21% všech výskytů v 50 kapitolách celé knihy Genesis.

V Genesis 7,19 čteme, že vody „přikryly *všechny* (hebr. *kol*) vysoké hory, které jsou pod nebesy“. Na místě „nebes“ je v originále výraz „celé (hebr. *kol*) nebe“. Hebrejské *kol* je zde použito dvakrát, aby byla vyloučena jakákoli pochybnost, že jde opravdu o *všechny* hory. Doslovně by překlad se zachováním hebrejského důrazu zněl „všechny vysoké hory pod *celým* nebem“. Leupold ve svém směrodatném komentáři ke knize Genesis říká: „Tento text sprovozuje ze světa jakoukoli pochybnost o celosvětovém rozměru potopy.“⁷

2. Zeměpisná topografie před potopou a po ní je stejná.

Protože v popisu rajske zahrady Eden je zmíněn Eufrat i Tigris, řeky existující pod stejnými jmény dodnes, usuzují někteří, že potopa nijak nezměnila tvářnost zemského povrchu, a tudíž musela být záležitostí vysloveně místní.⁸

Mezi popisovanou zahradou Eden a dnešním světem však existují významné rozdíly. Ze zahrady Eden vytékala řeka, která se dělila do čtyř toků (Gen 2,10-14), z nichž dva se jmenovaly Eufrat a Tigris. Před potopou měly tyto řeky společný pramen, což je proti dnešku velký rozdíl. Další dvě řeky byly Gichón a Píšon. Píšon po potopě nenacházíme a Gichón se užívá pro potok pramenící blízko Jeruzaléma v časech Davidových, Šalomounových a Ezechiášových.⁹

Svět po potopě už není stejný jako před potopou. Dnešní Eufrat a Tigris mohou být docela jiné řeky než ty předpotopní, podobně jako Liverpool nebo Newcastle se dají najít v Austrálii, a Cambridge nebo Oxford v USA, ačkoli původně jsou to města v Anglii. Útvary post-potopního světa dostávaly jména blížká těm, kdo potopu přežili.

3. Geologické nálezy nenasvědčují celosvětové potopě

Jaké doklady bychom očekávali o globální vodní katastrofě, která zahubila zvěř, ptáky a všechno, co nebylo v arše? Po celém světě, v jedné vrstvě za druhou, nacházíme v horninách miliardy pozůstatků pohřbených v naplaveném bahně a písku. Jejich zachovalost často napovídá rychlému zaplavení a fosilizaci, přesně jak bychom očekávali u takové potopy.

Je více než dost důkazů, že vrstvy usazenin byly naplaveny v krátkém čase, jedna za druhou, bez nějakých větších prodlev. Zachovalost zvířecích stop, čeřin, dokonce stop dešťových kapek, svědčí o náhlém překrytí těchto otisků, které umožnilo jejich zachování. Zkameněliny, které prostupují několika vrstvami, dokazují jejich rychlé usazení. Nepatrná eroze, zvířecí nory a kořeny prostupující několika vrstvami ukazují, že usazování probíhalo v krátkém časovém rozmezí. Důkladné deformace tlustých vrstev usazenin bez jakýchkoli puklin ukazují, že vrstvy musely být měkké a tvárné. Hráze (stěny) a píšťaly (sloupy) z pískovce, které prostupují mnoha spodnějsími vrstvami, dokazují, že tyto spodní vrstvy musely být ještě měkké a obsahovaly mnoho vody. To, že pískovec byl vytlačen vzhůru puklinami v nadloží a vyplnil je v podobě klastických žil a sloupů, opět ukazuje na rychlé usazení mnoha vrstev.

Celosvětové rozšíření mnoha geologických útvarů a hornin opět zapadá do obrazu celosvětové potopy. Morrisonova formace je vrstva usazené horniny, která sahá od Texasu až do Kanady, jasně vyvrací dosud velmi populární přesvědčení, že „současnost je klíčem k minulosti“ - žádný ze soudobých přírodních procesů nedokáže vysvětlit tak obrovskou rozlohu sedimentárních vrstev. Ve skutečnosti pouze Boží zjevení o potopě je klíčem k pochopení dnešních geologických nálezů.

Omezený výskyt geologických nekonformit (obrácené pořadí usazených vrstev, různý úhel jejich sklonu a pod.) rovněž souhlasí se skutečností globální potopy. Takových dokladů by se dalo jmenovat ještě mnoho.¹⁶

Problém není v dokladech potopy, ale v přístupu pozorovatele. Jeden geolog dosvědčuje, jak byl k důkazům potopy slepý, dokud se jako křesťan z Bible nepřesvědčil, že potopa musela být celosvětovou katastrofou. Teď ty důkazy vidí všude - opět jeden příklad „kdybych tomu nevěřil, tak bych to neviděl“. Bible mluví o lidech, jejichž myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě (Řím. 1,18nn) a o lidech duchovně slepých, takže nevidí to, co je naprosto zřejmé (Skutky 28,25-27).

- ☐ *Hřbitovy zkamenělin po celém světě - obr. 4 v příloze*
- ☐ *Uchování čeřinek - obr. 5 v příloze*
- ☐ *Zohýbané sedimentární vrstvy - obr. 6 v příloze*

Závěr

Učení o *celosvětové, globální potopě* je v Bibli naprosto jednoznačné. Důvody pro jiné pojetí přicházejí výlučně z mimobiblické platformy. Zůstávali v rámci Písma, zjišťujeme, že hmatatelné doklady v horninách a zkamenělinách dokonale zapadají do toho, co říká Bible.

Navíc, pochopení reality Božího soudu vodami potopy v minulosti by nás mělo varovat před neméně vážnou realitou soudu budoucího - soudu ohněm - a vést nás k tomu, abychom se na tento soud včas připravili (2 Petr. 3,3-13). Ti, kdo nejsou „v Kristu“, propadnou Božímu hněvu (Jan 3,36).

Poznámky

- 1 Viz kap. 13.
- 2 Mount Everest má na vrcholu mořské zkameněliny. Na zemi je dostatek vody, aby její povrch mohl být přikryt vodní vrstvou o tloušťce 2,67 km, kdyby se všechny nerovnosti povrchu včetně mořských prohlubní vyrovnaly. To není dost na dnešní Mount Everest, ale ukazuje to, že předpotopní hory mohly být docela vysoké, a přesto se ocitnout pod hladinou. V kapitole 11 pojednáme o různých možnostech, jak k tomu mohlo dojít.
- 3 J. G. Frazer: *Folklore in the Old Testament: Studies in Comparative Religion, Vol. 1* (London: Macmillan, 1918), str. 105–361.
- 4 R. M. Davidson: "Biblical Evidence for the Universality of the Genesis Flood," *Origins*, 1995, 22(2):58–73.
- 5 Některé překlady chybně překládají "všechno tvorstvo" v Genesis 6:13 jako "všechny lidi". Genesis 7,21 nás nenechává na pochybách, že „všechno tvorstvo“ nelze zužovat jen na lidi.
- 6 Podrobně viz M. Kruger: "Genesis 6–9: Does "All" Always Mean All?" *CEN Technical Journal*, 1996, 10(2):214–218.
- 7 H. C. Leupold, 1942. *Exposition of Genesis* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1942), sv. 1, str. 301–302.
- 8 Např. D. A. Young: *Creation and the Flood: An Alternative to Flood Geology and Theistic Evolution* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1977), str. 210. Žel, od sepsání této knihy, kde učinil ústupky Bibli svou obhajobou „progresivně kreačního“ stanoviska, se Dr. Young postupně víc a víc přiklání k plnokrevné teistické evoluci.
- 9 Pramen Gichónu uvedený v 1 Král 1,33 a 2 Par 32,30 a 33,14 nemá nic společného s dnešními toky Eufrat a Tigris, ani se čtyřmi toky vytékajícími z Edenu.
- 10 John D. Morris: *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, 1994). Austin, S. (Ed.), 1994. *Grand Canyon: Monument to Catastrophe*, Institute for Creation Research, Santee, CA.

Jak je to s pohybem kontinentů?

Došlo opravdu k oddělení kontinentů? Jak to souvisí s biblickým pohledem na historii? Mohlo by to mít něco společného s potopou z knihy Genesis?

Před rokem 1960 byla většina geologů přesvědčena, že kontinenty jsou nehybnou masou. Pouze hrstka z nich propagovala myšlenku, že se kontinenty pohybovaly (tzv. kontinentální drift). Byli však většinou obviňováni, že se oddávají pseudovědeckým fantaziím. Dnes je situace opačná - teorie tektonických desek spolu s pohybem kontinentů je převládajícím názorem. Zajímavé je, že to byl kreacionista Antonio Snider, kdo v roce 1859 jako první vyslovil domněnku o horizontálním pohybu kontinentů, a to během biblické potopy.¹ Na jeho uvažování měl vliv 9. a 10. verš z první kapitoly knihy Genesis. Zde najdeme výpověď o tom, jak se vody shromáždily na jedno místo. To předpokládá, že zde původně byla jednodílná pevnina.

Geologové navrhli několik směrů, kde hledat důkazy o tom, že kontinenty tvořily jeden celek a poté se oddělily:

- Kontinenty se k sobě přesně hodí (bereme-li v úvahu kontinentální šelf).
- Vzájemný vztah či podobnost fosilních typů napříč oceánskými pánvemi.
- Rovnoběžně s trhlinami na středooceánském dně prochází pravidelné střídání magnetické polarity (na průřezu toto střídání vypadá jako pruhy na zebře) a to se nachází ve vulkanické hornině zformované podél trhlin. To předpokládá, že se oceánské dno tvořilo podél těchto trhlin.
- Seismická pozorování ukazují, že desky někdejšího oceánského dna se nyní nacházejí uvnitř zemské pevniny.

Současná teorie, která spojuje roztahování oceánského dna s pohybem kontinentů, je známa jako “teorie tektonických desek”.²

Teorie tektonických desek

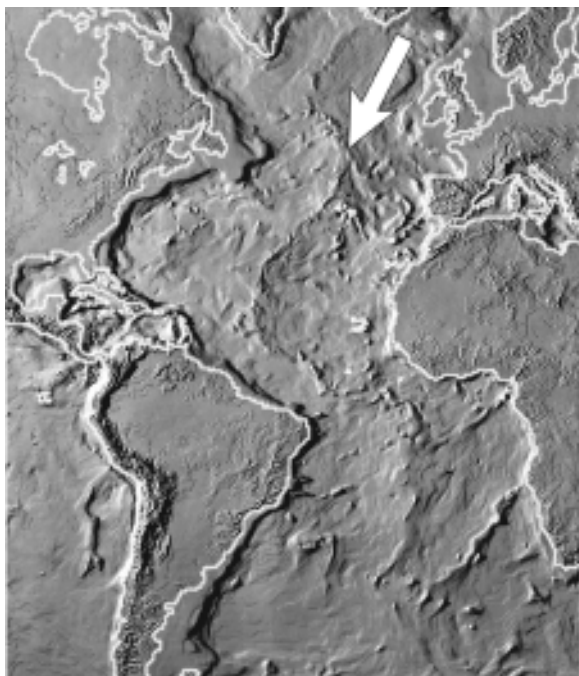
Podstata této teorie může být vyjádřena následovně.³ Zemský povrch je jakousi mozaikou z pevných desek, které se vůči sobě navzájem pohybují. Na hranách těchto desek se objevují deformace způsobené třemi typy horizontálních pohybů: extense (roztahování, trhání), transformační zlomy (vodorovné posuny podél linie zlomu) a stlačování, většinou překrýváním (jedna deska se zasouvá pod druhou).

Extense se projevuje tahem mořského dna směrem od trhlin nebo se objevují pukliny nové.

Transformační zlomy se objevují tam, kde jedna deska vodorovně klouže podél druhé (např. zlom San Andreas v Kalifornii).

Deformace způsobené kompresí vznikají, když se deska zasouvá pod jinou (např. Pacifická deska pod Japonskou nebo Kokosová pod Jihoamerickou) nebo tam, kde se dvě

kontinentální desky střetávají a vytvářejí horský hřeben (Indicko-australská deska naráží na Evropskou, a tak formují Himalájské pohoří). Sopky se často vyskytují v oblasti subdukcí.



Středoatlantický hřeben jasně viditelný na snímku ze satelitu.

Rozšiřování mořského dna

Jedním z argumentů podporujících teorii tektonických desek je rozšiřování mořského dna. V oceánské pánvi podél středooceánských hřebenů (např. Středoatlantický hřeben a Východopacifická vyvýšenina) pozorování ukazují,

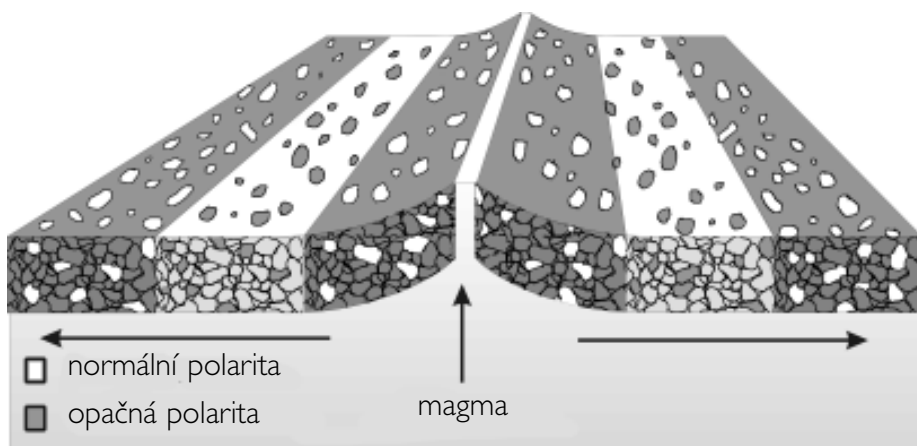
že se desky oddalují. Roztavený materiál ze zemského pláště⁴ se dostává do trhlin mezi deskami a po ochlazení tvoří novou kůru pod hladinou oceánu. Nejnovější kůra se objevuje na vrcholu hřebene, odkud vytlačuje starší horniny. Na celém světě za rok vyře odhadem 20 krychlových kilometrů žhavého magmatu, který tvoří novou oceánskou kůru.⁵

V průběhu ochlazování získávají některé z minerálů v kamenech magnetickou orientaci z magnetického pole země a zaznamenají tak jeho současný směr. Doklady nasvědčují (ukazují), že magnetické pole země změnilo v minulosti mnohokrát svou polaritu. Jak rozšiřování mořského dna pokračuje, tyto změny se v něm zapisují jako na magnetofonovou pásku.

Pravidelné pruhy “magnetických anomálií” po obou stranách středoocéánského hřebene byly zaznamenány v mnoha oblastech.⁶

Pomalý a postupný proces?

I když zebrovité pruhy byly potvrzeny, vrtly do čediče v blízkosti hřebene ukázaly, že takto uspořádané pruhy (zaznamenané posouváním magnetometru nad hřebenem) se ve vzorcích z vrtů nepotvrzují. Změny magnetické polarity v materiálu z vrtů tvoří nepravidelná hnízda zcela nezávisle na hloubce.⁷ To nasvědčuje rychlému formování čediče spolu s rychlými změnami v magnetickém poli, a ne pomalé a postupné utváření, jak to chápou uniformisté (zastánci pomalého a postupného procesu, *pozn. překl.*).



Magnetické pásy v sopečné hornině na mořském dně podél středoocéánského hřebene dokládají velmi rychlé procesy, žádné miliony let.

Hnízda odlišné polarity v páscech jsou důkazem rychlého utváření horniny.

Fyzik Dr. Russell Humphreys předpověděl, že důkazy rychlých změn polarity se najdou ve výronech dosti tenkých, aby se stačily ochladit za několik týdnů.⁸ Předpokládal, že k tak rychlým změnám mohlo dojít během biblické potopy. Takový důkaz rychlých změn magnetické polarity byl později nalezen uznávanými badateli Coem a Prévotem.⁹ Jejich pozdější práce¹⁰ tyto nálezy potvrdila a ukázala, že změny polarity byly „nečekaně rychlé“.

Biblický pohled

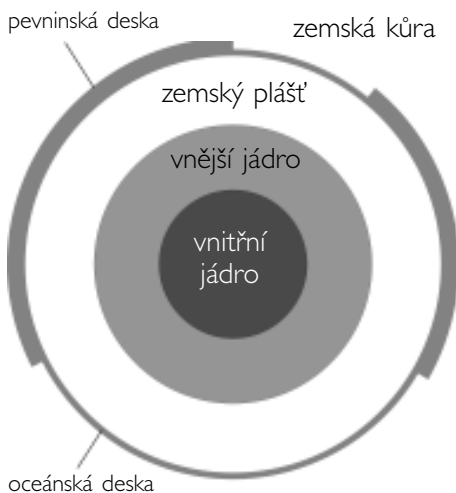
Důkazy naznačují, že se kontinenty v minulosti oddělily. Dnešní rychlost kontinentálního driftu se odhaduje v rozmezí 2 - 15 cm za rok. Můžeme z toho však usuzovat, že stejně tomu bylo i v dávných dobách? Je současnost opravdu klíčem k minulosti, jak to naprosto vážně tvrdí uniformisté? Na základě takovéto extrapolace bychom došli k závěrům, že se oceánské pánve či hřebenby hor formovaly asi 100 miliónů let.

Bible nehovoří výslovně o pohybu kontinentů a tektonických deskách, ale jestliže tvořily kontinenty jeden celek, jak to předpokládá 1. Mojžíšova 1,9 - 10, a nyní jsou oddělené, jak by tento údaj mohl souhlasit s biblickým pohledem na geologii, který počítá vývoj na tisíce a ne miliony let¹¹?

Dr. John Baumgardner pracující v Národní laboratoři v Los Alamos (USA, Nové Mexiko) použil superpočítač k simulaci procesů, které se odehrály v zemském plášti. Simulace ukázala, že k pohybu tektonických desek mohlo dojít velmi rychle a samovolně.¹² Toto pojetí je známo jako “prudký pohyb tektonických desek” (angl. *catastrophic plate tectonics*). V době, kdy píšu tuto knihu, je Baumgardner - kreacionistický vědec - známý jako tvůrce nejlepšího 3D počítačového modelu tektonických desek.¹³

Prudký pohyb tektonických desek

Model navržený Baumgardnerem předpokládá, že na začátku, ještě před potopou, tu byl jakýsi „superkontinent“ (Nahromadte se vody... a ukaž se souš, Gen 1,9) a kompaktní mořské dno o vysoké hustotě. Celý proces začíná chladným a hustým oceánským dnem, které postupně klesá do měkčího a řidšího zemského pláště pod sebou. Třením při pohybu klesajícího dna vzniká teplo (zejména na okrajích), které změkčuje okolní materiál pláště. Tím se snižuje jeho soudržnost vůči klesání oceánského dna.¹⁴ Okraje klesají rychleji a stahují s sebou mořské dno na způsob pásového dopravníku. Rychlejší pohyb způsobí větší tření a teplo v blízkosti pláště. To dále snižuje jeho



Současná struktura Země

soudržnost, a tak se oceánské dno pohybuje ještě rychleji. Tento proces se cyklicky zrychluje. Ve finále tato pokračující termální nestabilita působí sesuv mořského dna několik metrů za sekundu. Tento model se nazývá „prudkou subdukci (podsouváním)“.

Klesání oceánské dna přemísťuje materiál zemského pláště. Tím začíná pohyb velkých plátů (tzv. šupin) v celém plášti. Zatímco na některých místech deska oceánské dna poklesla a zasunula se pod okraje předpotopního superkontinentu, jinde byla zemská kůra tak napínána, že došlo k roztržení jak předpotopního kontinentu, tak mořského dna.

Natahované oblasti zemské kůry se táhnou podél prasklin v oceánském dně až 6 000 mil od místa, kde se tyto trhliny vyskytují. Žhavý materiál zemského pláště je pohybem klesajících desek vytlačován vzhůru a vylévá se na povrch podél rozšířených zón. Na oceánském dně vyvolává žhavé magma vypařování značného množství mořské vody a vytváří tak gejzíry přehřáté páry podél zón (možné “prameny obrovské propastné tůně”, Gen 7,11; 8,2). Pára se v atmosféře ochladila a její kondenzace vyvolala intenzivní celoplanetární déšť (“a nebeské propusti se otevřely”, Gen 7,11). To by mohlo být vysvětlením deště trvajících 40 dní a 40 nocí (Gen 7,12).

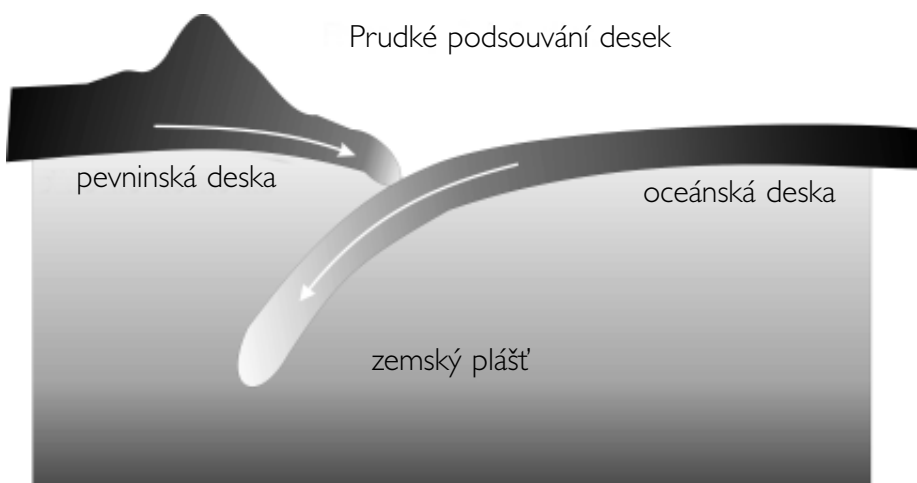
Baumgardnerův model světové potopy v důsledku katastrofické deskové tektoniky vysvětluje daleko lépe známé geologické údaje než tradiční model uvažující řádově v miliónech let. Například: rychlý pokles předpotopního oceánské dna do zemského pláště vedl ke vzniku nového mořského dna, které je výrazně teplejší (zejména ve svrchních 90 km pod povrchem), a to nejen podél tahových trhlin, ale všude. S vyšší teplotou má oceánské dno nižší hustotu, a proto se zvedá o 1.000 - 2.000 m výše než před tím. Z toho vyplývá dramatické zvýšení mořské hladiny v celosvětovém měřítku.

Zvýšená hladina oceánů zatopila povrch kontinentu a vytvořila rozsáhlé oblasti sedimentů dokonce i na jeho vyvýšeninách, které byly dosud vysoko nad hladinou moře. Velký Kaňon Colorada v USA poskytuje pohled na usa-

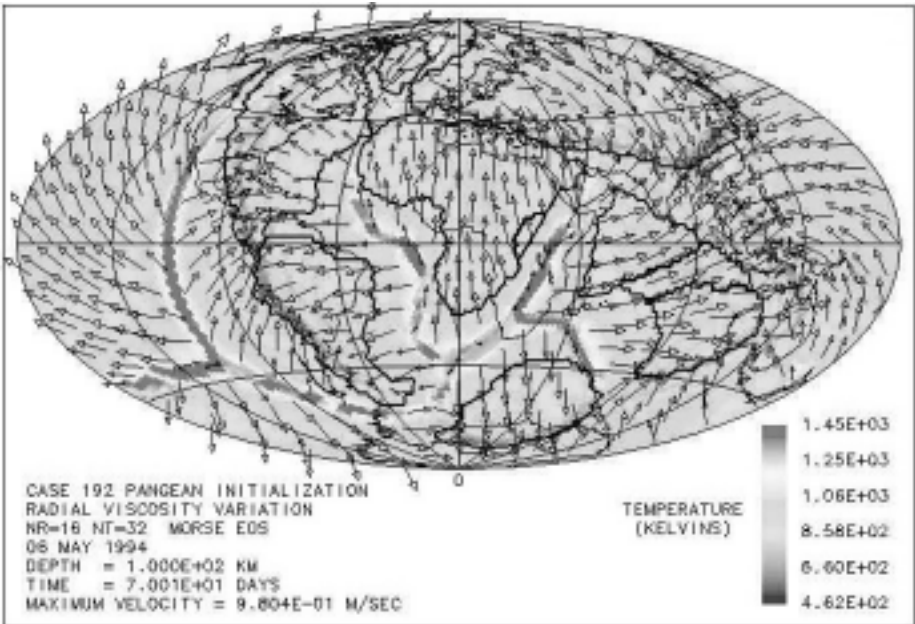
zeniny, jež se často táhnou v souvislých vrstvách na rozloze více než 900 km jako obrovský patrový dort.¹⁶ Uniformistická („pomalá a postupná“) desková tektonika nedokáže vysvětlit tak silnou vrstvu pevninských usazenin na tak obrovské rozloze.

Rychlý pokles chladnějšího předpotopního oceánského dna do zemského pláště měl za následek zvýšenou cirkulaci viskózní kamenité hmoty v plášti (plastický, nikoli však tekutý materiál). Tento plášťový tok (proudění hmoty uvnitř pláště) prudce změnil teploty na rozhraní pláště a kůry. Plášť v blízkosti kůry se proti sousední kůře výrazně ochladil a teplotní ztráty kůry se tak podstatně zvýšily. Tento model ukazuje, že za rychlejšího prostupu tepla zemskou kůrou dochází v ní i k rychlejším změnám magnetické polarity. Ty se zaznamenávají do zemského povrchu v tzv. magnetických pásích,¹⁷ jsou však chaotické a shlukovité, a to jak do stran, tak do hloubky, jak to potvrzují vrty,¹⁸ dokonce i podle uniformistických vědců citovaných výše.

Tento model vysvětluje, jak se mohly desky pohybovat kolem pláště a klesat poměrně rychle (v rozmezí měsíců). Také předpovídá, že pohyby zjištělné mezi deskami dnes budou nepatrné nebo dokonce žádné. Když totiž celé předpotopní oceánské dno kleslo, pohyb se téměř zastavil. Na základě toho můžeme předpokládat, že dnes budou trhliny v okolí subdukčních zón vyplněny neporušenými usazeninami z dob potopy a po ní. A přesně to také pozorování potvrzují.



Pohyb desek zemské kůry během „prudkého podsouvání“



Jeden z Baumgardnerových počítačových snímků, znázorňující pohyb desek.

Baumgardnerova simulace zemského pláště byla nezávisle opakována a tak potvrzena i dalšími.¹⁹ Z Baumgardnerova modelu dále vyplývá, že díky prudké termální subdukcí chladného oceánského dna se krustální pláty objevily poměrně nedávno, v průběhu potopy (před cca 5.000 lety). Pak nemohly mít dost času, aby byly plně vstřebány okolním pláštěm. Pozůstatky těchto plátů nad hranicí mezi pláštěm (do něhož klesaly) a kůrou bychom tedy měli nacházet ještě dnes. A skutečně - pozůstatky takových neasimilovaných, relativně chladných plátů byly seismickými výzkumy potvrzeny.²⁰

Předkládaný model také vysvětluje, kam se ztratila voda po potopě. Žalm 104 (verše 6 a 7) popisuje, jak opadly vody, které stály nad horami. Nejpřirozenější překlad 8. verše by byl „hory vystoupily, údolí klesla“.²¹ Naznačuje to, že převládajícím tektonickým pohybem v závěru potopy byl pohyb vertikální, zatímco v průběhu trhání kůry převládaly síly horizontální.

Kolize desek vyzdvihla pohoří. Současně se nové oceánské dno ochlazovalo, a tím se zvyšovala jeho hustota. Dno tedy klesalo a mohlo tak přijmout ustupující vody z potopy. To může být důležité, neboť pohoří Araratu, na

němž spočinula archa stopadesátý den potopy, je v tektonicky aktivní oblasti. Zde se dokonce mají stýkat tři pevninské desky.²²

Jestliže pohyby probíhající v současnosti (v měřítku několika centimetrů za rok) prodloužíme zpět do minulosti dle metody uniformistů, pak jejich konvenční model deskové tektoniky nevysvětluje skoro nic. Například: i kdyby šlo až o 10 cm za rok, je otázkou, zda by střet Indicko-australské desky s Euroasijskou stačil k vyzdvižení Himálají. Naproti tomu Baumgardnerův model v souvislosti s potopu vysvětluje, jak desky mohly překonat odpor viskózního materiálu zemského pláště v poměrně krátkém čase díky krátkodobým obrovským silám, a jak stejně náhle došlo ke zpomalení pohybu až na dnešní hodnoty.

Odtržení kontinentů je řešením jinak nevysvětlitelných geologických záhad. Například vysvětluje překvapivou podobnost mezi vrstvami usazenin na severovýchodě USA a stejnými vrstvami ve Velké Británii. Shodné jsou též usazeniny na některých místech Austrálie se sedimenty v jižní Africe, v Indii či Antarktidě. Také vysvětluje absenci těchto vrstev v mezilehlé severoatlantické pánvi.

Závěr

Počáteční pochybnosti vůči deskové tektonice se postupně vytratily, neboť výše popsaná koncepce skutečně mnohé vysvětluje. Tentýž model jako příčina světové potopy navíc vysvětluje i celosvětově rozšířené doklady masivních záplav a katastrofických geologických procesů na pevnině. Další zpracování tohoto modelu může pomoci vysvětlit uspořádání a rozložení fosilií, které se uchovaly v souvislosti s biblickou potopou (viz kap. 15).

Bible sice mlčí ohledně tektonických desek, ale mnoho kreacionistů věří, že toto pojetí může pomoci vysvětlit historii Země. Někteří jsou však ještě opatrní. Tyto myšlenky jsou poměrně nové a radikální a čeká nás ještě mnoho práce, než budou dopracovány všechny detaily. Může dojít i k významným úpravám tohoto modelu, které poskytnou ještě lepší vysvětlení. Může se též stát, že další objevy povedou ke zjištění, že model je nutno opustit. To je normální vědecký vývoj. Vědecké modely se objevují a zase zanikají, “ale slovo Hospodinovo trvá navěky” (1 Petr 1,25).

Poznámky

1 A. Snider, *Le Création et ses Mystères Devoilés* (Paris: Franck and Dentu, 1859).

2 Někteří geologové jsou stále ještě skeptičtí ohledně některých aspektů této teorie.

3 D. R. Gish, D. H. Rohrer, editors: *Up with Creation!* “Continental Drift, Plate Tectonics, and

- the Bible," S.E. Nevins [S.A. Austin] (San Diego, CA: Creation-Life Publishers, 1978), str. 173-180. Viz též *Longman Illustrated Dictionary of Geology* (Essex, UK: Longman Group, 1982), str. 137-172.
- 4 Pásmo uvnitř Země, které se rozpíná mezi zemskou kůrou a jádrem do hloubky cca 1.200 km.
 - 5 J. Cann: "Subtle Minds and Mid-ocean Ridges," *Nature*, 1998, 393:625,627.
 - 6 A. Cox, editor: *Plate Tectonics and Geomagnetic Reversals* (San Francisco, CA: W.H. Freeman and Co., 1973), str. 138-220.
 - 7 J. M. Hall, P. T. Robinson: "Deep Crustal Drilling in the North Atlantic Ocean," *Science*, 1979, 204:573-586.
 - 8 D. R. Humphreys: "Reversals of the Earth's Magnetic Field During the Genesis Flood," *Proc. First ICC*, Pittsburgh, PA, 1986, 2:113-126.
 - 9 R. S. Coe, M. Prévot: "Evidence Suggesting Extremely Rapid Field Variation During a Geomagnetic Reversal," *Earth and Planetary Science Letters*, 1989, 92:292-298. Podrobněji viz A. A. Snelling: " 'Fossil' Magnetism Reveals Rapid Reversals of the Earth's Magnetic Field," *Creation*, 1991, 13(3):46-50.
 - 10 R. S. Coe, M. Prévot, P. Camps: "New Evidence for Extraordinary Rapid Change of the Geomagnetic Field During a Reversal," *Nature*, 1995, 374:687-692. Komentář viz A. A. Snelling: "The 'Principle of Least Astonishment!'" *CEN Technical Journal*, 1995, 9(2):138-139.
 - 11 Někteří se domnívají, že se kontinenty (s ložisky fosilií naplavených a usazených během potopy) oddělily a ustálily do své nynější podoby například v době stavby babylonské věže. Genesis 10,25 totiž říká, že "země byla rozčleněna" za dnů Pelega. Ale hebrejský výraz "země" může též odkazovat na lid (národ) rozdělený kvůli stavbě věže. Toto "rozčlenění" země by se muselo odehrát ve velmi krátkém čase, a tak by došlo k produkci tepelné energie. Ta by se nemohla ztratit bez toho, že by to výrazně poznamenalo zemský povrch. Tak by vznikla celosvětová katastrofa se stejně ničivým efektem, jaký měla potopa za dnů Noeho.
 - 12 J. R. Baumgardner: "Numerical Simulation of the Large-scale Tectonic Changes Accompanying the Flood," *Proc. First ICC*, 1986, 2:17-30.
J. R. Baumgardner: "3D Finite Element Simulation of the Global Tectonic Changes Accompanying Noah's Flood," *Proc. Second ICC*, 1990, 2:35-45.
J. R. Baumgardner: "Computer Modeling of the Large-scale Tectonics Associated with the Genesis Flood," *Proc. Third ICC*, 1994, str. 49-62.
J. Beard: "How a Supercontinent Went to Pieces," *New Scientist*, January 16, 1993, 137:19.
J. R. Baumgardner: "Runaway Subduction As the Driving Mechanism for the Genesis Flood," *Proc. Third ICC*, Pittsburgh, PA, 1994, str. 63-75.
 - 13 Beard: "How a Supercontinent Went to Pieces."
 - 14 Baumgardner: "Runaway Subduction As the Driving Mechanism for the Genesis Flood."
 - 15 S. A. Austin, J. R. Baumgardner, D. R. Humphreys, A. A. Snelling, L. Vardiman, K.P. Wise: "Catastrophic Plate Tectonics: A Global Flood Model of Earth History," *Proc. Third ICC*, Pittsburgh, PA, 1994, str. 609-621.
 - 16 S. A. Austin, editor: *Grand Canyon: Monument to Catastrophe* (Santee, CA: Institute for Creation Research, 1994).
 - 17 D. R. Humphreys: "Has the Earth's Magnetic Field Ever Flipped?" *Creation Research Society Quarterly*, 1988, 25(3):130-137.
 - 18 Hall, Robinson: "Deep Crustal Drilling in the North Atlantic Ocean."

- 19 S. A. Weinstein: "Catastrophic Overturn of the Earth's Mantle Driven by Multiple Phase Changes and Internal Heat Generation," *Geophysical Research Letters*, 1993, 20:101-104.
P. J. Tackley, D. J. Stevenson, G. A. Glatzmaier, G. Schubert: "Effects of an Endothermic Phase Transition at 670 km Depth on Spherical Mantle Convection," *Nature*, 1993, 361: 699-704.
L. Moresi, V. Solomatov: "Mantle Convection with a Brittle Lithosphere: Thoughts on the Global Tectonic Styles of the Earth and Venus," *Geophysical Journal International*, 1998, 133:669-682.
- 20 S. P. Grand: "Mantle Shear Structure Beneath the Americas and Surrounding Oceans," *Journal of Geophysical Research*, 1994, 99:11591-11621.
J. E. Vidale: "A Snapshot of Whole Mantle Flow," *Nature*, 1994, 370:16-17.
S. Vogel: "Anti-matters," *Earth: The Science of Our Planet*, srpent 1995, str. 43-49.
- 21 Mnoho anglických překladů po vzoru King's James Version (KJV) pokládá "vody" ze 6. verše za podmět ke slovesu "klesly" ve verši 8. Podle lingvisty Dr. Charlese Taylora je správnější překlad "údolí klesla". Septuaginta (LXX) - řecký překlad pořízený 250 let před Kristem, Lutherův německý překlad (datovaný před KJV) i francouzský a italský překlad jsou s ním v této věci za jedno. Anglické překlady, které to vyjadřují stejně, jsou ASV, RSV a NASB. Viz C.V. Taylor: "Did the Mountains Really Rise According to Psalm 104:8?" *CEN Technical Journal*, 1998, 12(3):312-313.
- 22 J. F. Dewey, W. C. Pitman, W. B. F. Ryan, J. Bonnin: "Plate Tectonics and the Evolution of the Alpine System," *Geological Society of America Bulletin*, 1973, 84:3137-3180.

Biblická potopa - co všechna ta voda?

Odkud se všechna voda vzala? Existoval nějaký vodní závoj okolo Země? Mohl být i Mount Everest zaplaven vodou? Kam voda po potopě zmizela? Mohlo se to všechno vůbec stát?

Když Bible vypráví o celosvětové potopě za dnů Noeho, podává nám informaci jak o tom, odkud se voda vzala, tak o tom, kam zmizela. Vodní zdroje jsou zmíněny v Genesis 7,11 jako “prameny obrovské propastné tůně a nebeské propusti”.

Prameny obrovské propastné tůně

Prameny obrovské propastné tůně jsou zmíněny na první místě, tedy před nebeskými propustmi. Z toho vyplývá, že je poměrně důležité, jak šly jednotlivé události za sebou.

Co to jsou ony prameny obrovské propastné tůně? Toto spojení je v Bibli použito pouze v Genesis 7,11. Prameny propastné tůně najdeme v Genesis 8,2, kde jde evidentně o totéž; a v Příslovích 8,28, kde přesný význam neznáme. “Velké propastné tůně” jsou použity třikrát: Izajáš 51,10 odkazuje na oceán; Amos 7,4, který mluví o Božím ohni, který pozře obrovskou propastnou tůň, pravděpodobně jde opět o oceán; a v Žalmu 36,6, kde je tento pojem použit jako metafora pro hloubku Boží spravedlnosti a milosrdenství. Propastné tůně můžeme najít častěji, a zpravidla se vztahují na oceán (např. Gen 1,2; Jób 38,30; 41,32; Ž 42,71; 104,6; Iz 51,10; 63,13; Ez 26,19; Jonáš 2,3), ale někdy též na podzemní zřídla (Ez 31,4.15). Hebrejské slovo *ma,jan* překládané jako pramen může dále znamenat zřídlo či studnu.¹

Prameny obrovské propastné tůně jsou tedy pravděpodobně mořské či podzemní zdroje vody. V souvislosti s biblickou potopou můžeme vzít v úvahu obojí.

Jestliže prameny obrovské propastné tůně byly největším zdrojem vody, pak musely obsahovat skutečně obrovské množství vody. Někteří se domnívají, že když se třetího dne stvoření objevila souš na Hospodinův příkaz, část vod, které před tím pokrývaly zemi, zmizela pod zemským povrchem.²

Genesis 7,11 říká, že v den, kdy potopa začala, prameny se provalily. Musely se však provalit skrze něco - nejspíš zemský povrch nebo mořské dno. Vody, který byly v jakémsi “zajetí”, vytryskly s katastrofálními následky.

Mezi zkamenělinami se našlo mnoho vulkanické horniny, a sice ve vrstvách, které nejspíše vznikly v době potopy. Je tedy možné, že prameny obrovské propastné tůně měly souvislost také se sérií sopečných výbuchů - voda tak tryskala z povrchu pod obrovským tlakem. Je zajímavé, že 70% toho, co ze současných sopek vychází, tvoří právě voda, nejčastěji v podobě páry.

Austin a kolektiv ve svém modelu prudkého pohybu tektonických desek (viz kap. 11) předpokládají, že se mořské dno na počátku potopy zvedlo až o 2 000 metrů, a sice v důsledku zvýšené teploty způsobené zrychlenými tektonickými pohyby.³ To by vylilo mořské vody na pevninu a vyvolalo masivní záplavy. Tento model by výstižně popisoval to, jak se prameny obrovské propastné tůně provalily.

Nebeské propusti

Jako další zdroj vody pro potopu zmiňuje Bible nebeské propusti. Genesis říká, že pršelo nepřetržitě čtyřicet dní a nocí.

Genesis 2,5 nám sděluje, že před stvořením člověka země neznala déšť. Někteří se dokonce domnívají, že na zemi nebyl déšť až do potopy. To ale z Bible nijak nevyplývá, proto nesmíme být v tomto případě příliš dogmatictí.⁴

Objevily se argumenty, že když Bůh použil duhu jako znamení smlouvy s Noem (Gen 9,12-17), pak to znamená, že tu před smlouvou žádná duha nebyla, tudíž ani žádné mraky či déšť. Ale i kdyby se duha před potopou vyskytovala, nebylo by to poprvé, kdy Bůh použil něco jako “nové” znamení smlouvy (např. víno a chléb při večeři Páně).

Jen těžko si před potopou můžeme představit koloběh vody bez mraků a deště. Slunce svítilo, takže se i v té době muselo vypařovat značné množ-



Při takové katastrofě, jako byla potopa, se dá očekávat zvýšená sopečná aktivita.

ství vody, která z páry opět kondenzovala v kapalinu. Kapičky vody se shlukují v mraky a z nich padají v podobě deště.

Výraz “nebeské propusti” je v souvislosti s potopou zmíněn dvakrát (Gen 7,11 a 8,2). V celém Starém zákoně jej najdeme už jen třikrát: dvakrát v 2. Královské 7,2 a 19 (zde se mluví o zázračném Božím zásahu v podobě deště) a jednou u Malachiáše, kde je řeč o vylití Božího požehnání na jeho lid. Nebeské propusti v Genesis jasně ukazují na neobvyklý charakter deště při potopě. Není to výraz používaný pro běžný déšť.

Jak je to s “vodami nad klenbou”?

Genesis 1,6-8 popisuje, jak Bůh druhý den stvoření oddělil vody na zemi a nad zemí tím, že mezi nimi učinil klenbu (oblohu, nebesa, hebrejsky *raki'a*, což znamená prostor).⁵ Z toho mnozí usuzují, že onen prostor znamená atmosféru, protože ho Bůh přidělil ptákům. Domnívají se tedy, že tímto prostorem je atmosféra, kde létají ptáci. To by znamenalo, že vody nad klenbou se nacházejí nad atmosférou.

Dvacátý verš 1. kapitoly Genesis, který mluví o létavcích, však doslova



říká: “Létavci létejte nad zemí *pod* nebeskou klenbou”.⁶ To přinejmenším připouští možnost, že „prostor“ zahrnuje i vyšší atmosférické vrstvy.

Dr. Russell Humphrey usuzuje, že jelikož podle Gen 1,17 Bůh umístil slunce, měsíc a hvězdy „na nebeskou klenbu“, musí klenba zahrnovat i mezihvězdný prostor a vody nad klenbou (Gen 1,7) musí být až za hvězdami, někde na hranicích vesmíru.⁷

Předložky (v, pod, nad atp.) jsou v hebrejštině poměrně flexibilní, podobně jako v našem jazyce. O ponorce můžeme říct, že je jak *pod* mořem, tak *v* moři. Podobně vody mohou být *nad* klenbou či *uvnitř* klenby. Musíme tedy být opatrní, abychom tyto výrazy neomezili na jediný význam.

Kde tedy byly ony “vody nad klenbou”? Někteří tvrdí, že byly prostě v mracích. Jiní se domnívají, že měly podobu jakéhosi mlžného oparu okolo Země.

Mlžný “baldachýn”

Dr. Joseph Dillow se podrobně zabýval možností mlžného oparu či závoje okolo Země v době před potopou.⁸ V jisté modifikaci “teorie vodního oparu” předkládá dr. Larry Vardiman názor, že vody nad klenbou mohly být shromážděny v podobě malých částic ledu rozložených okolo Země v rovníkových prstencích - podobně jako prstence Saturna.⁹

Genesis 7,11 zmiňuje nebeské propusti, které se otevřely. To můžeme interpretovat jako nestabilitu těchto částic oparu, což způsobilo déšť. Vulkanická činnost spojená s provalením pramenů hlubokých propastných tůní vyvrhovala do ovzduší množství sopečného prachu. Jeho částičky působily v parním obalu planety jako kondenzační jádra a tak vyvolaly déšť.

Dillow, Vardiman a další se domnívají, že tento “závoj vodní páry” v době před potopou působil skleníkový efekt. Na celé zeměkouli tak bylo subtropické podnebí, a to i na pólech, které jsou dnes pokryty ledem. Na celém zemském povrchu díky tomu rostla bujná vegetace. Nálezy uhlí na Antarktidě dokazují, že i zde něco rostlo, přestože dnes na pólech žádnou vegetaci nenajdeme. Zdejší podnebí tedy muselo být kdysi podstatně teplejší, což se s jejich teorií dobře shoduje.¹⁰

Vodní “závoj” mohl mít vliv i na proudění světových větrů. Hory nebyly před potopou nejspíš tak vysoké jakou jsou dnes. V současnosti hraje výška hor a systém proudění větrů významnou roli v koloběhu vody, jehož součástí jsou deště na pevnině. Před potopou však mohly být tyto faktory odlišné, tudíž bylo jiné i podnebí.

Kdo se zajímá o problematiku hlouběji, tomu doporučujeme práce Dillowa a Vardimana.

Hlavní problém teorie “baldachýnu”

Vardiman¹¹ si uvědomoval, v čem je potíž s teorií vodního baldachýnu. I v tom nejlepší model vycházejí teploty zemského povrchu nepřijatelně vysoké.

Rush a Vardiman hledali řešení,¹² ale zjistili, že by museli radikálně snížit množství vody v mlžném oparu ze srážkového ekvivalentu 1200 cm na pouhých 50 cm. Další simulace ukázaly, že by se v tomto oparu udrželo maximálně 200 cm vody, i kdybychom předpokládaly ty nejpříznivější hodnoty všech ovlivňujících faktorů.¹³ Z takto redukováného oparu by nemohlo pršet čtyřicet dní a nocí, jak tomu bylo na začátku potopy.

Mnoho kreacionistů dnes myšlenku vodního “závoje” opouští,¹⁴ případně už nevidí potřebu takového modelu, jestliže se dá najít jiný rozumný mechanismus, který vyvolal takový déšť.¹⁵ Podle teorie prudké deskové tektoniky (viz kap. 11)¹⁶ by mohla vulkanická aktivita spolu s protržením předpotopního oceánského dna vyvolat řadu gejzírů (vytvořily by jakousi zeď) přehřáté páry, které by způsobily silný celoplanetární déšť.

Ať už byly zdroje vod jakékoli, výraz “nebeské propusti”, jak jej nacházíme v Písmu, je výstižným popisem globální průtrže mračen.

*Mlžný opar obsahující více než 2 metry srážek
by vedl k nesnesitelným teplotám zemského povrchu.
Nemohl být tedy dostatečně vydatným zdrojem pro potopu.*

Kam všechna Ta voda zmizela?

Celý povrch Země pokrývaly vody potopy (viz kap. 10). Tehdejší svět byl zcela zničen vodou, která se vylila na Boží příkaz (Gen 1,9; 2 Petr 3,5-6). Ale kam ta voda zmizela po potopě?

V Písmu najdeme několik pasáží, které ztotožňují vody potopy s dnešním oceánem (Am 9,6 a Jób 38,8-11). Jestli jsou vody z potopy stále zde, proč nejsou velehory zaplavené, jak tomu bylo za dnů Noeho? Žalm 104 nabízí odpověď. Poté co vody zaplavily zemi (verš 6), Bůh jim pohrozil a ony se daly na útěk (v. 7); hory vystoupily a údolí klesla (v. 8) a Bůh ustanovil hranice, které vody už nepřekročí (v. 9).¹⁷ Jsou to stále stejné vody!

Izajáš říká totéž: Vody potopy již nikdy nepřikryjí zemi (Iz 54,9). Bible nás nenechává na pochybách, že Bůh změnil topografii Země. Nové pevniny nesou nová pohoří, která povstala z vod, jež obklopovaly zemi, narušovaly její povrch a měnily její tvář. Když se vytvořily prostorné a hluboké oceánské pánve, mohly pojmout vodu z potopy, a tak se ukázala souš.



Na dokonale rovné zemi bez hor a prohlubní by voda utvořila vrstvu o hloubce 2,7 km.

Proto jsou dnešní oceány tak hluboké a proto ční hory do takové výše. Jestliže vody pokrývaly celou zemi, nezničily pouze tvář pevniny, ale ovlivni-

ly též horninu oceánského dna. Předpokládáme tedy, že tehdejší oceán měl hloubku okolo 2,7 kilometrů. Pamatujme na to, že současný povrch Země je ze 70% pokryt vodou. Z toho dost jasně vyplývá, že vody ze dnů Noeho dnes najdeme v oceánu.

Jakým mechanismem?

Model náhlého pohybu kontinentů (kap. 11) určuje i mechanismus, jak se ke konci potopy prohloubila moře a vystoupily hory.

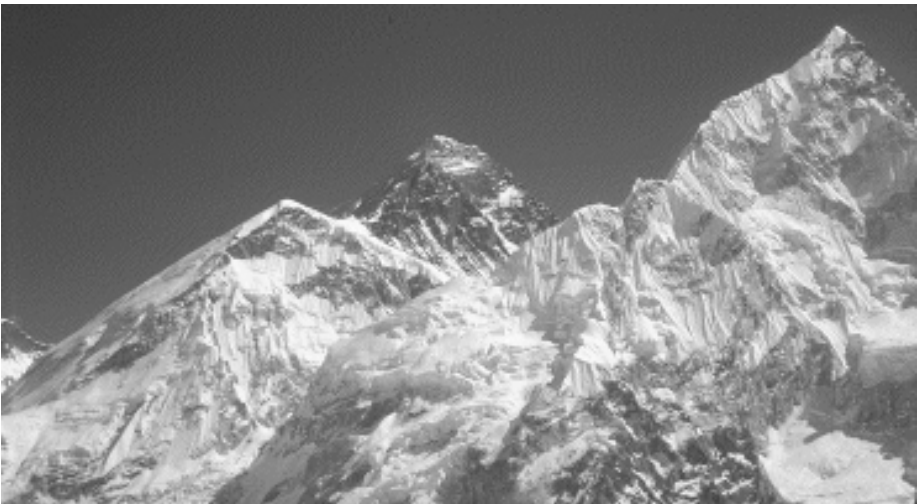
Když se nové oceánské dno ochladilo, zhoustlo a pokleslo. Tak se zabránilo novým záplavám. Pohyb vody směrem z pevniny do oceánu zatížil mořské dno a odlehčil kontinentu. Následkem toho dno ještě více pokleslo a zemský povrch se vydul vzhůru.¹⁸ Díky prohloubení oceánských pánví a vyzdvižení kontinentů stekla další voda do moře.

Také náraz tektonických desek mohl vyzdvihnout pohoří, zvláště ke konci potopy.

Mohly vody zaplavit Mount Everest?

Mount Everest je vysoký přes 8 kilometrů. Jak mohly vody “přikrýt všechny vysoké hory, které jsou pod nebesy” (Gn 7,19b)?

V Bibli je řeč pouze o “vysokých kopcích”. Hory se začaly tvořit teprve



I na nejvyšších horách najdeme zkameněliny mořských živočichů.

Kata Tjuta ve střední Austrálii je tvořena sedimenty, které musely být naplaveny v krátké době.



koncem potopy a *po ní* následkem střetu tektonických desek a jejich tlaku. Toto tvrzení podporuje fakt, že i nejvyšší části Mount Everestu jsou tvořeny horninami ze sedimentů naplavených vodou.

Díky tomu, že hory byly vyzdviženy z vod potopy a údolí poklesla, mohla voda rychleji odtékat z pevninského povrchu. Zhroucení přirozených hrází, které držely vodu na pevnině, také muselo způsobit katastrofální záplavy. Jejich následkem byly mohutné eroze, dodnes zanechaly nesmazatelné stopy v zemském povrchu.

Není těžké si představit rychlé vyhloubení obrovských vodních koryt, jako je např. Velký Kaňon v USA. Současný tvar Uluru (Ayers Rock), pískovcového bloku ve střední Austrálii, je výsledkem eroze po předchozím vyzdvižení a naklonění původně vodorovných ložisek naplaveného písku. Pískovec Uluru, bohatý na živec, sem musel být připlaven rychle a poměrně nedávno. Přemístění písku na dlouhou vzdálenost by ohladilo a vytřídilo jednotlivá zrnka. V Uluru však nacházíme písková zrnka ostrohranná a netříděná. Kdyby se usazovala pomalu v jezerním podloží vysušovaném slunečními paprsky během dlouhých věků (tuto báchorku předkládá turistům informační tabule uprostřed australské rezervace, kde Uluru leží), živec by se dávno rozpadl na jíl.¹⁹ Podobně je tomu i s nedalekým masivem Kata Tjuta, který se skládá z netříděné směsi velkých kamenů, písku a bahna. Tento materiál musel být přemístěn a usazen velmi rychle.

Eroze způsobená ustupující potopou vytvořila daleko širší údolí, než by dokázaly vyhloubit řeky, které jimi dnes protékají. Proud vody, který je vy-

mlel, musel být daleko mohutnější než dnešní toky. To by odpovídalo obrovskému objemu vod, které stékaly z vynořující se pevniny na závěr Noeho potopy do rychle klesajících, nově připravených, hlubokých oceánských pánví.

Naše chápání příčin a průběhu potopy se neustále vyvíjí. Nápady přicházejí a odcházejí, ale fakta o potopě zůstávají. Genesis o ní podává jasné svědectví a Ježíš i apoštolové ji potvrzují. Na celém světě nacházíme též mnoho geologických důkazů o celosvětové vodní katastrofě.

Poznámky:

- 1 *Strongova konkordance*
- 2 Důkazy nacházíme v zemi, kde je stále uloženo značné množství vody v krystalických mřížkách minerálů, kam se nejspíš dostala kvůli obrovskému tlaku. Viz L. Bergeron: "Deep waters", *New Scientist*, 1997, 155(2097):22-26: "V přechodovém pásmu máte uložená moře a moře vody. Je nacucané jako houba."
- 3 S. A. Austin, J.R. Baumgardner, D. R. Humphreys, A. A. Snelling, L. Vardiman, K. P. Wise: "Catastrophic Plate Tectonics: A Global Flood Model of Earth History," *Proc. Third ICC*, 1994, str. 609-621.
- 4 Někteří tvrdí, že se lidé před potopou posmívali Noeho počínání proto, že nikdy neviděli déšť. Ale i dnešní lidé zažili mnoho dešťů a mnoho záplav, a přesto by se většina z nich vysmála celosvětové potopě. Gen 2,5 říká, že ještě nepršelo. Nikde však není řečeno, že by od té doby až do potopy nezapršelo vůbec.
- 5 Skeptici znevažující Bibli tvrdí, že *raki'a* popisuje pevnou klenbu a že starověci Izraelci věřili, že Země je plochá placcka přikrytá kupolovým poklopem. Něco podobného není obsaženo ani v Bibli, ani v pojmu *raki'a*. Viz J. P. Holding, "Is the *Raqiya*" ("Firmament") a Solid Dome?" Equivocal language in the cosmology of Genesis 1 and the Old Testament: a response to Paul H. Seely, *CEN Technical Journal*, 1999, 13(2):44-51.
- 6 H. C. Leupold, *Exposition of Genesis*, Vol. 1 (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1942), str. 78.
- 7 D. R. Humphreys: "A Biblical Basis for Creationist Cosmology," *Proc. Third ICC*, Pittsburgh, PA, 1994, str. 255-266).
To nám může pomoci vysvětlit reliktní mikrovlnné záření, které pozorujeme ve vesmíru. Viz kap. 5.
- 8 J. C. Dillow: *The Waters Above* (Chicago, IL: Moody Press, 1981).
- 9 L. Vardiman: "The Sky Has Fallen," *Proc. First ICC*, 1986, 1:113-119.
- 10 Výskyt teplomilných rostlin v polárních oblastech může vysvětlit i pohyb tektonických desek (viz kap. 11).
- 11 Vardiman: "The Sky Has Fallen," str. 116, 119.
- 12 D. E. Rush, L.Vardiman: "Pre-flood Vapor Canopy Radiative Temperature Profiles," *Proc. Second ICC*, Pittsburgh, PA, 1990, 2:231-245.
- 13 L. Vardiman, K. Bousset: "Sensitivity Studies on Vapor Canopy Temperature Profiles," *Proc. Fourth ICC*, 1998, str. 607-618.
- 14 Zdá se, že Žalm 148,8 mluví proti teorii jakéhosi vodního „závoje“. Byl napsán po potopě a pokazuje na to, že „vody nad klenbou“ stále ještě existují. Nemůže jít tedy o vodní páry, které zkondenzovaly a vyvolaly potopu. Calvin, Leupold, Keil a Delitzsch všichni pokládali „vody nad klenbou“ za obyčejné mraky.

- 15 Zřejmě nikdy zcela nepochopíme, jak potopa nastala, ale to nic nemění na faktu, že nastala.
- 16 Austin et al.: *Catastrophic Plate Tectonics*. . .
- 17 Nejpřirozenější překlad Žalmu 104,8 je: „... vystoupila horstva, klesla údolí ...“ Viz C.V. Taylor: “Did the Mountains Really Rise According to Psalm 104:8?” *CEN Technical Journal*, 1998, 12(3), str. 155.
- 18 Vychází se z *izostatického* geologického principu, podle něžž kry „plují“ na hmotě zemského pláště. Dno oceánu je tvořeno hustšími horninami než pevninské kry, takže oceánské pánve jsou do zemského pláště ponořeny hlouběji než hory a kontinenty, jejichž hustota je menší.
- 19 A. A. Snelling: “Uluru and Kata Tjuta: Testimony to the Flood,” *Creation*, 1998, 20(2):36-40.

Jak se mohla zvířata vejít do archy?

Jaká zvířata vzal Noe do archy? Kam uskladnil všechny zásoby? Byla archa dost velká? Jak se řešil problém s exkrementy?

Mnoho skeptiků prosazuje tvrzení, že v Bibli musí být chyby, protože není možné, aby archa pobrala všechny druhy zvířat. To přesvědčilo i některé křesťany, aby popírali biblickou potopu, nebo uvěřili, že šlo pouze o lokální potopu týkající se nesrovnatelně menšího počtu zvířat.

Takoví pochybovači o věci obvykle moc nepřemýšlejí. Oproti tomu klasická kreacionistická kniha „The Genesis Flood“¹ obsahuje detailní analýzy až do roku 1961. Obsáhlejší a novější odbornou studii této a mnoha dalších souvisejících otázek najdeme v knize Johna Woodmorappeho „Noah´s Ark: A Feasibility Study“.² Tato kapitola je založena na materiálech z výše zmiňovaných knih a navíc obsahuje na nich nezávislé úvahy. Leží před námi dvě otázky:

- Kolik druhů zvířat měl Noe vzít do archy?
- Byla archa dostatečně velká, aby pobrala druhy, které měl Noe vzít s sebou?

Kolik druhů zvířat měl Noe vzít do archy?

Příslušné biblické oddíly:

A ze všeho, co je živé, ze všeho tvorstva uveďte vždy po páru do archy, aby s tebou zůstali naživu; samec a samice to budou. Z roz-

manitých druhů ptactva a z rozmanitých druhů zvířat a ze všech zeměplazů rozmanitých druhů, z každého po páru vejdou k tobě, aby se zachovali při životě. (Genesis 6,19-20).

Ze všech zvířat čistých vezmeš s sebou po sedmi párech, samce se samicí, ale ze zvířat, která nejsou čistá, jen po páru, samce se samicí. Také z nebeského ptactva po sedmi párech, samce a samicí, aby zůstalo naživu potomstvo na celé zemi. (Genesis 7,2-3)

V hebrejském originálu slovo překládané jako zvíře v těchto oddílech je *bhema* a většinou se vztahuje na suchozemské obratlovce. Slovo pro zeměplazy je *remes* a má v Písmu mnoho různých významů; zde pravděpodobně odkazuje na plazy.³ Noe nemusel brát do archy mořské tvory,⁴ protože jim nehrozilo, že by během potopy vyhnuli. Nicméně - zvířená voda nesoucí usazeniny způsobila i mezi vodními zvířaty katastrofu, jak je vidět z fosilních nálezů. Mnoho mořských druhů pravděpodobně díky potopě vyhnulo. Jestliže se Bůh ve své moudrosti rozhodl nechránit mořská stvoření, tak to nebyla Noeho věc.

Noe nemusel brát s sebou ani rostliny - mnoho jich mohlo přežít v podobě semen a ty ostatní mohly přežít na plovoucích chomáčích vegetace, jaké dnes můžeme vidět po silnějších bouřích. Mnoho druhů hmyzu a další bezobratlí byli natolik malí, že mohli na těchto chomáčích přežít také. Podle Gen 7,22 potopa zničila všechna pozemská zvířata, která dýchala *nozdrami*, kromě těch na arše. Hmyz nedýchá nozdrami, ale drobnými póry (tracheami), jež se nacházejí v jejich vnějším skeletu.

Čistá zvířata: Biblické komentáře se rozcházejí v to, co znamená hebrejský výraz „sedm“ či „sedm párů“ každého druhu čistých zvířat. Woodmorappe přejímá druhý význam, aby přesvědčil co nejvíce pochybovačů. Ale větší zvířat nebyla čistá a byla reprezentována pouze dvěma zástupci od každého druhu. Termín „čistá zvířata“ není v Písmu nijak definován až do Mojžíšova zákona. Ale Mojžíš byl nejen pisatelem, nýbrž i redaktorem Genesis. Jestliže se řídíme principem „Písmo vykládat Písmem“, definice Mojžíšova zákona může být použita i do Noeho situace. Ve skutečnosti seznam z Leviticus 11 a Deuteronomium 14 uvádí pouze malé množství „čistých“ suchozemských zvířat.

Co je to „druh“?

Bůh stvořil množství různých typů zvířat, které mohou mít pouze určité množství variací.⁵ Potomci každého tohoto typu, kromě člověka, mohou být



Zebra, osel, kůň - nejspíš jeden biblický druh.

dnes zastoupeni širší skupinou než tím, co nazýváme *druhem*. V mnoha případech tyto druhy pocházející z konkrétního původního typu spadají do skupiny, kterou

dnes moderní taxonomisté (biologové, kteří zařazují živé tvory) označují jako *rod* (*genus*, v plurálu *genera*).

Jedna z běžných definicí označuje druhem skupinu organismů, které se spolu kříží, plodí potomky a nepáří se s jinými druhy. Nicméně u většiny takzvaných druhů určitého rodu či „rodiny“ nebylo vyzkoušeno, s kým se mohou pářit a s kým nikoli. U vyhynulých druhů to už ani není možné. Ve skutečnosti jsou známy případy křížení nejen mezi takzvanými druhy, ale i mezi rody, takže živočišný typ může v některých případech zahrnovat celou čeleď. Když ztotožníme typ, resp. druh s rodem, je to opět ve shodě s Písmem, které mluví o druhu i v případě, kdy Izraelci to mohli snadno rozlišit, aniž by museli zkoušet, zda se jim zvířata mezi sebou spáří, či nikoli.

Například koně, zebry a osli jsou pravděpodobně potomky jednoho (koním podobného) typu, vzhledem k tomu, že se mohli mezi sebou křížit, přestože následní kříženci byli většinou neplodní. Psi, vlci, kojoti a šakalové pocházejí pravděpodobně z typu podobného psu. Všechny rozdílné druhy domestikovaného dobytka (které patří mezi čistá zvířata) jsou potomky nedávno vyhynulého tura divokého,⁶ na palubě archy bylo maximálně sedm, případně čtrnáct kusů domestikovaného dobytka. Turové mohli být sami potomky určitého druhu dobytka, z něhož pochází také bizoni či vodní buvoli. Víme, že tygři a lvi mohou plodit křížence, takže je možné, že také pocházejí z jednoho druhu.

Woodmorappe zaznamenal okolo 8000 rodů, včetně vyhynulých. Na archu se tedy nalodilo okolo 16 000 jednotlivých zvířat. U vyhynulých druhů mají někteří paleontologové sklony každému novému nálezu dát nové rodové jméno. Těch si ovšem mohou vymyslet bezpočet, takže počet vyhynulých rodů je nejspíš dost přehnaný.

Vezměme v úvahu sauropody, obrovské býložravce jako *Brachiosaurus*, *Diplodocus*, *Apatosaurus* atd. Obvykle se uvádí 87 rodů výše zmiňova-

ných sauropodů, ale pouze 12 z nich je doloženo spolehlivě, a dalších 12 „poměrně spolehlivě“.⁷

☞ *Bůh přivedl do archy všechny druhy živočichů..., obr. 7 v příloze*

Dinosauři?

Skoro nezbytně musí padnout otázka „Jak se všichni ti obrovští dinosauři mohli vejít do archy?“ Za prvé, ze 668 předpokládaných druhů dinosaurů pouze 106 dosahovalo v dospělosti hmotnosti přes 10 tun. Největší zvířata byla na arše zastoupena „náctiletými“ nebo ještě mladšími kusy. Může nás to překvapit, ale průměrná velikost zvířat na arše nepřesahovala velikost malé krysy. Vycházíme z nejnovějších Woodmorappeho tabulek. Podle něj pouze 11% zvířat bylo větších než ovce.



Vejce i těch největších dinosaurů byla sotva větší než míč, takže jejich mláďata byla docela malá.

Bakterie?

Další otázkou, kladenou ateisty a teistickými evolucionisty, je „Jak mohly bakterie přežít potopu?“ To je zásadní otázka - předpokládá, že bakterie byly specializované a infekční stejně jako jsou dnes, a tak všichni „cestující“ na arše museli trpět všemi nemocemi, které se na zemi vyskytují dnes. Ale bakterie byly v minulosti patrně zdatnější. Svou schopnost přežít v různých hostitelích nebo nezávisle na hostiteli mohly ztratit teprve nedávno. Ve skuteč-

nosti i dnes mnoho bakterií přežívá v hmyzích tělech a mrtvolkách, případně ve vysušeném či zmrzlém stavu. Mohou též přežívat v hostiteli, aniž by vyvolaly nějakou chorobu. Pozdější degenerace hostitelů způsobila, že bakterie vyvolaly nemoc, i když předtím žily v hostiteli (např. ve střevěch) a nemoc se neobjevila. Tato ztráta odolnosti souvisí s celkovou degenerací života po pádu.⁸

Byla archa dost velká, aby pobrala všechny druhy, které měl Noe vzít s sebou?

Archa měla podle Genesis 6,15 rozměr 300 x 50 x 30 loket, což je 137 x 23 x 13,7 metrů. Její objem tedy činil 43 200 metrů krychlových. Pro lepší názornost: Tento objem odpovídá 522 dobytčím vagónům, z nichž každý pojme 240 ovcí.

Jestliže byla zvířata držena v klecích o průměrné velikosti (některé byly větší, jiné menší) 50 x 50 x 30 centimetrů, výsledek je 75 000 krychlových centimetrů. Přitom 16 000 zvířat by vystačilo s prostorem velkým 1 200 metrů krychlových či 14,4 vagónů. I kdyby byl na arše ještě milion druhů hmyzu, nebyl by to žádný problém, protože ty by zabraly velmi málo místa. Kdyby byl každý pár hmyzu držen v kleci o straně 10 cm (tedy s objemem 1 000 cm³), hmyz by celkem zabíral prostor pouhých 1 000 m³ čili 12 vagónů. Stále tedy zůstává dostatek místa pro 5 vlaků o 99 vagónech s potravou, Noeho rodinou, zvířaty a dostatkem vzduchu. Nicméně, význam slov *bhema* ani *remes* nezahrnuje hmyz. Noe tedy nejspíš tyto „pasážéry“ na palubu brát nemusel.

Výpočty ukazují, že celkový prostor byl dostatečný. Vidíme, že na arše bylo dost místa pro zvířata, zbylo dost prostoru na zásoby potravy, byl tam dostatek místa pro pohyb atp. Bylo možné naskládat klece na sebe, potravu na ně či do jejich blízkosti (takové opatření bylo kvůli úspoře místa nutné). Ty zabraly většinu prostoru archy, ale i tak zbylo dost místa pro cirkulaci vzduchu. Mluvíme o nouzové situaci, ne o luxusním ubytování. Na arše bylo dost místa k pohybu, a jeho potřeba uváděná pochybovači je silně přehnaná.

I kdybychom uvažovali variantu, že klece nebyly na sobě, aby se ušetřila podlahová plocha, stále nevzniká žádný problém. Woodmorappe ukazuje, že - podle standardně doporučeného prostoru pro zvířata - by všem zvířatům na arše stačila méně než polovina prostoru třípodlažní archy. Takové uspořádání umožňuje, aby maximum potravy a vody bylo uloženo na vrchu klecí v blízkosti zvířat.

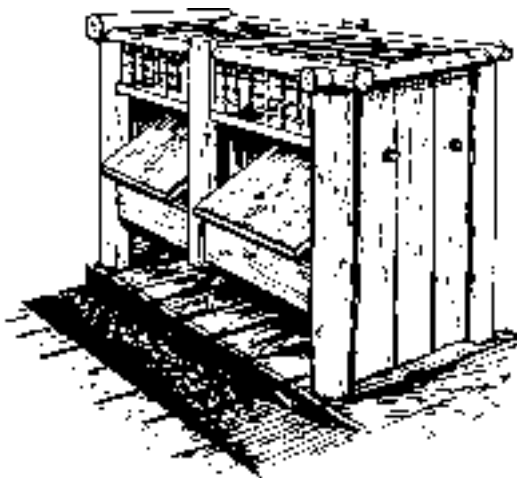
Potřeba potravy

Potrava na arše byla většinou slisovaná, sušená a koncentrovaná. Noe nejspíš krmil dobytek zrním a také senem kvůli vláknině. Woodmorappe spočítal, že zásoby potravy zabraly pouze 15% celkového prostoru archy. Pitná voda zaujímalala méně než 10 procent prostoru. Místo pro vodu mohlo být ještě menší, vezmeme-li v úvahu využitelnost dešťové vody.

A co exkrementy?

Jak se mohla Noeho rodina zbavit odpadu po tolika zvířatech, který se objevoval každý den? Práce spojená s odklizením mohla být minimalizována několika způsoby. Jednou z možností byly nakloněné podlahy klecí, takže hnůj se dal snadno spláchnout (vody bylo kolem dost). Exkrementy se mohly kompostovat za pomoci červů. Tak bylo zároveň postaráno o potravu pro tyto tvory, např. pro žížaly.

Hluboká podestýlka někdy vydrží bez výměny až rok. Absorpční materiály (např. piliny, hobliny z měkkého dřeva, a zejména mech rašeliník) snižují vlhkost a zabraňují zápachu.



Roštové podlahy klecí a šikmé podlahy pod nimi usnadňovaly jejich čištění.

Hibernace

Prostor, zásoby krmiva atp. by byly dostatečné, i kdyby zvířata měla normální cyklus - ve dne bdít, v noci spát. Ale veškeré požadavky na potravu, prostor aj. byly pravděpodobně silně zredukovány díky hibernaci (zpomalení tělesných funkcí snížením teploty) některých zvířat. Pravda, Bible tuto možnost nezmiňuje, to ale nemusí nic znamenat. Někteří kreacionisté předpokládají, že Bůh stvořil, nebo zvýšil, „hibernační“ instinkt během pobytu na arše. Tento názor bychom ale neměli brát jako dogma.

Závěr

Ukázali jsme si, že Bibli lze důvěřovat i ve věcech, které se dají vědecky přezkoumat - jako je Noeho archa. Mnoho křesťanů věří, že Bible je důvěryhodná pouze v otázkách víry a morálky, ne však v oblasti vědy. Měli bychom však vzít v úvahu, že sám Ježíš řekl Nikodémovi:

Jestliže nevěříte, když jsem vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? (J 3,12)

Jestliže se Bible mylí v takových oblastech jako je geografie, historie nebo věda, proč bychom jí měli věřit v takových otázkách jako Boží přirozenost či život po smrti, které si nemůžeme ověřit žádným empirickým pozorováním? Křesťané by měli být “připraveni dát odpověď každému, kdo by je vyslyšel o naději, kterou mají” (1 Petr 3,15), když skeptici tvrdí, že je Bible v rozporu se známými vědeckými fakty.

Když nevěřící nepoznají, že Bible je důvěryhodná ve všech věcech - i v těch, které patří do oblasti vědy, budou přehlížet biblická varování o budoucích soudech.

Poznámky

- 1 J. C. Whitcomb and H.M. Morris, *The Genesis Flood* (Phillipsburg, NJ: Presbyterian and Reformed Publishing Co., 1961).
- 2 J. Woodmorappe, *Noah's Ark: A Feasibility Study* (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1997). Woodmorappe věnoval sedm let práce této vědecké, systematické odpovědi na všechny argumenty proti arše, na domnělé rozpory v biblickém líčení a jiné závažné otázky. Nic takového dosud nikdo nenapsal - přesvědčivou obhajobu biblických zpráv o arše.
- 3 A. J. Jones: “How Many Animals on the Ark?” *Creation Research Society Quarterly*, 1973, 10(2):16-18.
- 4 Je nejvyšší čas, aby jistí ateističtí skeptikové prokázali určitou myšlenkovou poctivost a přečetli si Bibli. Pak by si přestali vyprávět vtipy o velrybách přeskakujících lodní lávky a o rybích nádržích v arše.
- 5 Evolucionisté rádi rozšiřují blud, že variace uvnitř druhů jsou důkazem vývoje člověka z neživé hmoty. Uváděné příklady, např. odolnost bakterií vůči antibiotikům, jsou skutečně příkladem *přírodního výběru*. To však *není* evoluce. Evoluce by musela vytvořit nové genetické informace, což je nemožné v rámci přirozeného procesu jako jsou mutace či přírodní výběr. Viz kap. 1.
- 6 C. Wieland: “Re-creating the Extinct Aurochs?” *Creation*, 1992, 14(2):25-28.
- 7 D. B. Wieshampel et al.: *The Dinosauria*, “Sauropoda,” by J. S. McIntosh (Berkeley, CA: University of California Press, 1992), str. 345.
- 8 C. Wieland, “Diseases on the Ark,” *CEN Technical Journal*, 1994, 8(1):16-18. Viry se často stávají nakažlivějšími díky náhodným mutacím, působícím změny v jejich proteinových pouzdrech. Tyto „zamaskují“ jejich povahu před bílými krvinkami, nedochází tím však k celkovému zvýšení informačního obsahu - nelze tedy hovořit o evoluci.
- 9 Woodmorappe, *Noah's Ark: A Feasibility Study*.

Jak mohly ryby přežít potopu?

Jak mohly mořské ryby přežít v mořské vodě zředěné vodou sladkou? Jak mohly sladkovodní druhy přežít ve slané vodě? A jak mohly přežít rostliny?

Jestliže byla celá země pokrytá vodami potopy, zákonitě se musela smísit sladká se slanou vodou. Mnoho dnešních druhů ryb je specializovaných na slanou či sladkou vodu. Nemohou přežít ve vodě s úplně jinou slaností, než má jejich obvyklé prostředí. Jak tedy mohly přežít potopu?

Všimněte si, že Bible říká, že na arše byli pouze tvorové pohybující se na zemi (myšleno na souši) - zvířata dýchající vzduch a ptactvo (Gen 7,14-15; 21-23).

Nevíme, jak slané bylo moře před potopou. Potopa začala tím, že se provalily prameny obrovských propastných tůní (Gen 7,11). Ať už byly prameny propastných tůní cokoli (viz kap. 9), potopa musela být spojena s mohutnými pohyby země způsobenými vahou samotné vody. Tyto pohyby vyvolaly silnou vulkanickou aktivitu.

Sopky vyvrhovaly obrovské množství páry a podmořská láva tvoří horkou vodu a páru, jež rozpouštějí minerály a zvyšují jejich koncentraci v oceánu. Další sůl byla do moří splavena erozí, když voda po potopě stékala z pevniny. Jinými slovy - můžeme předpokládat, že oceán po potopě byl slanější, než oceán předpotopní.

Jak se vyrovnávají ryby s prostředím odlišné slanosti? Ryby ve sladké vodě mají tendenci vodu absorbovat, protože sůl jejich tělních tekutin vodu přitahuje (osmóza). Ryby ve slané vodě mají naopak sklon vodu z těla ztrácet, protože okolní voda má větší koncentraci solí než jejich tělní tekutiny.

Mnoho současných mořských živočichů, zejména druhy žijící v ústí řek a přílivových tůních, má schopnost přežít velké výkyvy slanosti. Např. hvěz-

dice snese trvalé snížení slanosti mořské vody o 16-18% . Vilejší vydrží snížení koncentrace až na 1/10 obvyklé slanosti.

Existují stěhovavé druhy ryb, které migrují mezi slanou a sladkou vodou. Např. losos, okoun nebo atlantský jeseter se tře ve sladkých vodách a dospívá v moři. Úhoři se rozmnožují ve slané vodě a rostou ve sladkých tocích a jezerech. Mnoho současných druhů ryb se může přizpůsobit jak slané, tak sladké vodě.

Existují důkazy specializace druhů ryb, ke které došlo po potopě. Např. atlantský jeseter je druh migrující mezi slanou a sladkou vodou, ale sibiřský jeseter (odlišný druh stejného biologického rodu) žije pouze ve sladkých vodách.

Mnoho rybích tříd¹ má sladkovodní i mořské zástupce. Jsou to např. kostlín, máčka skvrnitá, jeseter, sled, losos/pstruh/štika, sumec, hrouzek, koljuška, ropušnice, platýz. To nasvědčuje, že schopnost snášet velké rozdíly slanosti měly i ryby za časů potopy. Specializace – díky přírodnímu výběru – mohla od té doby způsobit ztrátu této schopnosti u mnoha druhů (viz kap. 1).

Kříženec sladkovodního pstruha a stěhovavého lososa, který byl objeven ve Skotsku, naznačuje, že rozdíly mezi potočními a mořskými druhy mohou být zcela nepatrné. Rozdíly ve fyziologii jsou podle všeho spíše kvantitativní než druhové.

Ledviny sladkovodních druhů vylučují přebytečnou vodu (moč má nízkou koncentraci soli). U mořských druhů se vylučuje přebytečná sůl (moč má vysokou koncentraci soli). Mořští žraloci mají vyšší koncentraci močoviny v krvi, aby si uchovali dostatek vody ve sláném prostředí. Sladkovodní žraloci mají naopak nižší koncentraci močoviny v krvi, aby vodu nehromadili. Když piloun migruje ze slané vody do sladké, zvyšuje vylučování moči až dvacetinásobně a koncentrace močoviny v krvi klesá na méně než 1/3.

Velká veřejná akvária využívají schopnosti ryb přizpůsobit se vodě s jinou slaností než má jejich přirozené prostředí, a ukazují sladkovodní i mořské



Úhoři, podobně jako řada mořských živočichů, mohou střídat slanou a sladkou vodu.



Sladkovodní pstruh se může křížit s (mořským) lososem.

druhy společně. Ryby se mohou adaptovat, jestliže se koncentrace soli mění dostatečně pomalu.

Vidíme, že se mnoho současných druhů může v průběhu života přizpůsobit jak slané, tak sladké vodě.

Vodní savci dýchající vzduch – jako velryby či delfíni – měli větší šanci přežít potopu než mnohé ryby. Nejsou totiž závislí na čisté vodě jako zdroji kyslíku.

Mnoho mořských tvorů zahynulo během potopy následkem zkalené vody, změnám teploty atp. Fosil-

ní nálezy svědčí o hromadné zkáze mořského života. Až 95% nálezů zkamenělin tvoří právě mořští živočichové. Někteří z nich, jako trilobiti či ichthyosauři, pravděpodobně během potopy vyhnuli. To se shoduje s biblickými záznamy: Potopa začala tím, že se provalily prameny obrovské propastné tůně (propastná tůň nejspíš znamená oceán; potopa tedy začala v oceánu).

Existuje také možnost, že se v některých částech oceánu vytvořily jakési stabilní vrstvy slané nebo sladké vody. Sladká voda může ležet na vrstvě slané vody delší dobu. Víry mohly být ve vyšších zeměpisných šířkách natolik malé, že se vrstvy nepromíchaly, a tak mohly sladkovodní i mořské ryby přežít právě v těchto oblastech.

Jak přežily rostliny?

Mnoho semen pozemských druhů rostlin přežije namočení do slané vody o různých koncentracích i delší čas. Slaná voda blokuje u některých druhů vyklíčení, takže mnoho semen přežilo ve slané vodě dokonce lépe. Další rostliny mohly přežít na plovoucích formacích vegetace nebo na pemze ze sopečné činnosti. Mnoho rostlinných druhů má schopnost vegetativního rozmnožování.

Mnoho rostlin mohlo přežít díky tomu, že měly původně sloužit jako potrava na arše, nebo byly do archy uskladněny s potravou. Velké množství semen je vybaveno k tomu, aby se zachytila na zvířecí srst. Některá semena se tedy mohla dostat na archu tímto způsobem. Další mohla přežít v žaludku plovoucích zachovalých mršin býložravců.

Holubice přinesla Noemu olivovou ratolest (Gen 8,11). To ukazuje, že se rostlinný život obnovil ještě před tím, než Noe spolu s „posádkou“ opustil archu.

Závěr

Nabízí se mnoho jednoduchých a věrohodných vysvětlení, jak mohly sladkovodní i mořské ryby přežít potopu. Neexistuje žádný důvod k pochybnostem, že Bible popisuje potopu jinak, než jak se ve skutečnosti odehrála.

Poznámky

- 1 Třída je jednou z hlavních taxonomických jednotek ryb. Mezi rybami najdeme mnoho důkazů pro křížení mezi jednotlivými třídami - např. mezi pstruhy a lososy. Z toho můžeme usuzovat, že zoologická „třída“ je totožná s biblickým „druhem“.
- 2 B. Charron: “Escape to Sterility for Designer Fish” *New Scientist*, 1995, 146(1979):22.
- 3 Našel se obrovský počet zkamenělin mořských živočichů. Kdyby vznikaly miliony let, jak zarytě tvrdí evolucionisté, pak by se musely najít i „přechodové“ fosilie, které by dokazovaly, že docházelo k postupné změně od jednoho druhu k jinému. Je však evidentní, že takové fosilie chybí. Zkameněliny druhů jako jsou medúzy, hvězdice a mlži byly nalezeny v blízkosti dna s vrstvou fosilií mnohobuněčných organismů. A dodnes je můžeme takto společně nacházet, v zásadě nezměněné.
- 4 G. F. Howe: “Seed Germination, Sea Water, and Plant Survival in the Great Flood”, *Creation Research Quarterly*, 1968, 5:105-112. Ironií je, že podobně i Charles Darwin dokázal, že semena mohla přežít po několik měsíců namočená do slané vody.

Kde jsou lidské zkameněliny?

Jak to, že se lidské fosilie nenašly například spolu s trilobity? Jestliže lidé a dinosauri žili ve stejné době, jak to, že jejich zkameněliny nebyly nalezeny pohromadě? Jak mohla potopa ovlivnit uspořádání zkamenělin?

Bible nám říká (Gen 1), že člověk „přišel“ na svět šestý den stvoření. Tedy ve stejný den, kdy byla stvořena suchozemská zvířata (včetně dinosaurů), a den poté, co byli stvořeni ptáci a mořští tvorové.

Evolucionisté tvrdí, že pořadí zkamenělin (např. trilobiti v hlubokých vrstvách, lidské fosilie spíše v horních) je dáno tím, jak se jednotlivé druhy na zemi objevovaly a zase mizely. Počítají s procesem trvajícím mnoho milionů let. Z tohoto úhlu pohledu představuje každá vrstva horniny obrovské časové období.

Kreacionisté oproti tomu věří, že většina zkamenělin získala své místo v hornině v průběhu celosvětové potopy, o níž podává svědectví Genesis v 6. - 9. kapitole (viz kap. 10). Kreacionisté tedy věří, že za pořadí zkamenělin může potopa a následné místní katastrofy, které „pohřbily“ flóru a faunu. Pochybovači se ale ptají: Jak to, že se lidské fosilie nenašly například s dinosaury?

Představují jednotlivé vrstvy hornin dlouhé věky?

Existuje řada důkazů, že tomu tak není. Například: velká pískovcová formace Coconino ve Velkém Kañonu je silná 100 metrů a zaujímá plochu 250 000 km². Rozsáhlé zbrzdění hornin nasvědčuje tomu, že celá tato formace ležela v hluboké, rychle tekoucí vodě. Také u dalších vrstev můžeme

vidět, že byly usazeny rychle. Nepozorujeme však žádný náznak výrazných časových prodlev mezi ukládáním jednotlivých vrstev. Celý profil Velkého Kaňonu se ohýbá v místě zvaném Kaibabská antiklinála. Přesto, že je ohyb v některých místech opravdu extrémní, masiv se neláme ani nepraská. Kdyby vrstvy vznikaly 300 milionů let, jak předpokládají evolucionisté, musela by hornina být tvárná po celou tu dobu, aby tak velké ohnutí vydržela bez poškození.¹ Logičtější ale je, že vrstvy byly uloženy a ohnuty rychle - a to během biblické potopy.

Nabízíme další důkazy o tom, že neexistovala obrovská časová období vývoje, ale že se vrstvy usazovaly rychle (je jich však mnohem více):

- zkameněliny procházejí několika vrstvami - například kmeny stromů procházejí skrz vrstvy, o nichž se tvrdí, že vznikaly miliony let (běžně v uhelných slojích). Kdyby tomu tak skutečně bylo, horní části kmene by musely odehnít. To se však nestalo. Vrstvy tedy musely vzniknout rychle po sobě;
- jemné povrchové stopy, které můžeme vidět na kamenech spodních vrstev (např. různá zvrásnění či otisky chodidel), ukazují, že k překrytí další vrstvou muselo dojít velmi brzy;
- mezi vrstvami hornin nenajdeme zkamenělou zeminu (půdu); i to svědčí o tom, že časové prodlevy nemohly být velké;
- v hornině ani mezi jednotlivými vrstvami nenajdeme známky eroze (kdyby byla vrstva po delší dobu vystavena vlivu vody a větru, musely se zákonitě vytvořit stružky a rýhy);
- nacházíme pouze omezený počet nekonformit. I když tato místa (zřetelné přestávky v usazování) svědčí o časových mezerách, jde o vždy o odchylky místní a sporadické, takže můžeme usuzovat, že i časové prodlevy byly omezené a trvaly krátce;
- klastické (úlomkovité) žíly a tunely - objevují se tam, kde se směs písku a vody snaží protlačit výše položenými vrstvami. Předpokládá se, že vrstva písku je o miliony let starší, než vrstvy nad ní. Je tedy zvláštní, že písek neměl čas ztuhnout;
- ...a řada dalších.²

Také o Uluru (Ayers Rock) ve střední Austrálii se tvrdí, že vznikal pomalu v průběhu mnoha milionů let. Struktura skály ale ukazuje na to, že se formovala velmi rychle a před nedávnem.³

Dalším oříškem pro ty, kdo počítají vývoj Země na stovky milionů let, je existence tzv. „živých zkamenělin“. Mořské hvězdice, medúzy, mlži, plži a hlavonožci, které známe jako fosilie staré 530 milionů let - alespoň podle evolucionistů -, jsou stejní jako tvorové žijící dnes. Německý vědec dr. Joachim Scheven má sbírku čítající přes pět set exemplářů takovýchto „živých zkamenělin“. Navíc - některé z těchto fosilií chybějí v mezilehlých vrstvách, údajně představujících miliony let vývoje Země. To opět nasvědčuje, že žádné takové časové mezery ve skutečnosti nebyly.

☐ *Usazováním dvou geologických formací - viz obr. 8 v příloze*

Důkazy, že lidé a dinosauři žili ve stejné době

Evolucionisté věří, že lidé žili 65 i více milionů let po dinosaurech. Mnoho důkazů však svědčí o opaku:

- Mnoho historických záznamů o žijících zvířatech, která byla známá jako „draci“, velmi dobře popisuje tvory námi nazývané „dinosauři“ - např. *triceratops*, *stegosaurus*, *tyrannosaurus a ankylosourus*. Videofilm „*The Great Dinosaur Mystery*“ (Velká dinosauří záhada) popisuje některé z nich.⁴ Při čtení čtyřicáté kapitoly knihy Jób narazíme na výraz *behemot*. Tento tvor připomíná některého z velkých dinosaurů jako byl například *apatosaurus* či *brachiosaurus*.
- Nemineralizované („nezkamenělé“) kosti dinosaurů.⁵ Jak by mohly být takovéto kosti staré 65 či více milionů let? Některé navíc obsahují krvinky. Museli bychom mít opravdu hodně bujnou fantazii, abychom uvěřili, že jsou starší několika tisíců let.
- Horniny se zkamenělinami dinosaurů často obsahují velmi málo rostlinných fosilií (jako příklad uveďme Morrisonovu formaci v Severní Americe). To jen potvrzuje myšlenku, že vrstvy nevznikaly miliony let. Kdyby tomu tak bylo, čím by se dinosauři živili? Jeden *apatosaurus* potřeboval ke svému životu přes tři tuny vegetace denně. Přesto ve vrstvách s pozůstatky dinosaurů nenacházíme výraznější známky vegetace. Jinak řečeno - nacházíme pozůstatky dinosaurů, ne však pozůstatky nějakého ekosystému či „věku dinosaurů“.

Zkameněliny vybočující z řady

Mnoho zkamenělin a lidských výtvorů bylo nalezeno v „nesprávné“ vrstvě.⁶ Leží například ve vrstvách, které podle evolucionistů představují období,

vodní flóra a fauna



Plující vodní živočichové

Pobřežní/říční fauna a flóra
Plující mořské rostlinyMalí savci, dinosauři,
obojživelníci a nížinné lesy

Velcí savci, ptáci a horské lesy



suchozemská flóra a fauna

začátek, voda stoupá ... voda přikryla zemi ...

vody ustupují ...

po potopě

Pravděpodobné fáze potopy

kdy dotyčný živočich vůbec nežil nebo lidský výtvar nemohl vzniknout. Existuje mnoho příkladů; některé byly publikovány v seriózních odborných časopisech, ještě než se evolucionistický světový názor stal dogmatem. Tyto příklady však v současných evolucionistických časopisech nenajdeme, patrně proto, že se do evolucionistického pohledu na svět nehodí. Nositel Nobelovy ceny sir Fred Hoyle řekl:

„Dnešní věda je v zajetí světónázorů. Každá cesta je zablokována mylným přesvědčením a pokoušeli se publikovat v odborném časopise cokoli odporujícího dnešnímu světovému názoru, šéfredaktor vaši práci smete se stolu.“⁷

Kniha *Forbidden Archeology* (Zapovězená archeologie) od Crema a Thompsona obsahuje seznam některých lidských výtvarů, které se našly na „nesprávném místě“.⁸ Crema a Thompson píšou svou knihu z pozic pozápadnělého hinduismu, aby ukázali, že člověk tu musel být od dávnověku, jak to požadují věky cyklického přetělování podle hinduistické

Zkameněliny jsou uloženy v pořadí, jaké bychom očekávali od globální potopy.

víry (pravým hinduistům může být takové zdůvodňování ukradené, neboť pro ně je materiální svět pouhou představou⁹). Cremovi a Thompsonovi nezáleží na milionech let, jen na tom, zda tu byl člověk. Shodnout se s nimi můžeme v tom, že člověk tu byl prakticky od počátku, nikoli však v těch milionech let. Cremo a Thompson pracovali opravdu důkladně - jejich práce měla 914 stran.

Lidské zkameněliny se také našly, celé stovky, ale převážně ve vrstvách pocházejících podle většiny kreacionistů z období po potopě (např. pohřbené v jeskyních z popotopní „doby ledové“, viz kap. 16). Přesto se - minimálně v jednom případě - našly lidské kosti ve „starší“ vrstvě.¹⁰ Naneštěstí nedostačující dokumentace spojená s jejich přemístěním znemožňuje vyloučení případného pohřbu do hlubší vrstvy, i když tomu nic nenasměňuje.

Při zkoumání, zda to, co bylo nalezeno v téže vrstvě, také skutečně žilo ve stejné době, hledají paleontologové na zkamenělinách poškození, které by se dalo pokládat za stopu umělého přemístění a mohlo tak zpochybnit společný život nebo zánik. Po hříchu se k tomuto vysvětlení („umělý zásah“ nebo „prolínání vrstev“) utíkají prakticky vždy, když narazí na nález, který do své vrstvy podle jejich názoru nepatří.

Existuje nějaké obecné pravidlo?

Přestože jednotlivé vrstvy nereprezentují různá časová období historie Země, jak si často lidé myslí, můžeme vysledovat určité principy. Například nepohyblivé organismy sídlící na mořském dně velice často nacházíme ve spodnějších vrstvách, a to vždy víc organismů pohromadě. Naopak - fosilie suchozemských obratlovců se vyskytují v horních vrstvách. Zvažme následující faktory:

Fosilie obratlovců se vyskytují velmi zřídka ve srovnání se zkamenělinami bezobratlých mořských živočichů (nemajících páteř). Obrovské množství nalezených zkamenělin tvoří právě bezobratlé mořské organismy a rostlinný materiál ve formě uhlí či ropy. Jak už bylo řečeno, zkameněliny obratlovců se vyskytují vzácně; lidské fosilie ještě vzácněji.¹¹

Řekněme, že v době potopy bylo na Zemi deset milionů lidí.¹² Kdyby se jejich těla zachovala a byla pravidelně uložena do 700 milionů kilometrů krychlových horniny (což je objem vrstev obsahujících zkameněliny), připadl by jeden člověk na 70 krychlových kilometrů horniny. Bude tedy poměrně nesnadné najít vůbec nějakou lidskou fosilii.

Celosvětová potopa začala tím, že se provalily prameny obrovské pro-

pastně tůně. Je logické, že nejprve byly „pohřbeny“ mořské organismy sídlící na mořském dně (mnohé z nich byly nepohyblivé nebo byly pohyblivé pouze částečně). Navíc se vyskytovaly ve velkém množství a byly dosti odolné (např. korýši).¹³ Když se vody vylily, aby zatopily zemi, suchozemská zvířata „pohřbily“ jako poslední.¹⁴ Když byly přívalem zatlačeny do horniny vodní rostliny, následovala vegetace rostoucí v bažinách a poslední přišly na řadu rostliny suchozemské.

Suchozemští tvorové se mohli pohybovat (zvláště ptáci), takže prchali do výše položených oblastí. Díky tomu je voda dostihla mnohem později. Lidé se do poslední chvíle mohli držet vorů nebo klád. Po smrti se jejich těla nadmula a plula na hladině. Brzy se stala potravou pro ryby. Proto se pozůstatky lidí téměř nezachovaly a lidské fosilie z dob potopy jsou velmi vzácné.

Pohyblivější a inteligentnější zvířata přežila nejdéle a byla pohřbena poslední, proto jejich pozůstatky byly více vystaveny erozi ustupujícími vodami potopy a jejím následkům. Byly proto prakticky téměř všechny zničeny. Rozdíl v inteligenci by mohl vysvětlit skutečnost, že dnes nacházíme fosilie dinosaurů v jiných vrstvách než zkameněliny např. dobytka.¹⁵

Jiným činitelem je třídící účinek vody. Uhelné ložisko v Yallournu v Austrálii obsahuje skoro půl metru tlustou vrstvu tvořenou z 50% pylem. Jediný způsob, jak se pyl mohl nahromadit v takové vrstvě, je naplavení vodou při katastrofě obrovských rozměrů, která spláchla rostliny z rozsáhlé oblasti a uložila je na dno Yalournské pánve.

Když procházíme jednotlivé geologické vrstvy, můžeme vypožorovat zajímavé pravidlo - směrem vzhůru velikost fosilií roste (škeble v nižších vrstvách jsou menší než škeble nad nimi). Proč by se organismy vyvíjely směrem k větším a větším? Dnes žijící formy živočichů, které známe také ze zkamenělin, jsou menší než jejich zkamenělí předci. I zde se nabízí vysvětlení, že by mohlo jít o třídící účinek vody.¹⁶

Doporučujeme Woodmorappův elaborát, který se zevrubně zabývá fosilními nálezy hlavonožců (do této skupiny živočichů patří například chobotnice a kalmaři) a tím, jak zapadají do představy stvoření a potopy.¹⁷

Existují faktory, které by mohly vysvětlit principy vypožorované ve fosilních nálezech, včetně absence lidských fosilií v horninách z doby potopy. Většina nálezů zkamenělin nepředstavuje historii života na zemi, ale spíše pořadí ukládání pozůstatků během potopy. Od globální potopy bychom jistě očekávali jisté systematické uložení zkamenělin, i když nikoli naprosto důsledné. A to je přesně to, co dnes v geologických vrstvách nacházíme.

S rekonstrukcí dějinných událostí jsou vždycky problémy - zejména s těmi, které se ničím nepodobají současnosti. Takovou událostí je i potopa.¹⁸ Je pro nás obtížné představit si přesné pořadí událostí při potopě, jak voda vymílala a poté ukládala různé materiály, z nichž vznikaly zkameněliny. Je docela možné, že v budoucnu nějaký průbojný kreacionistický vědec přijde s modelem potopy, který plně vysvětlí nálezy zkamenělin a pořadí jednotlivých vrstev hornin.

Z tohoto hlediska stojí za zmínku Woodmorappův model TAB (Tectonically Associated Biological).¹⁹ Dr. Tasman Walker navrhl model potopy, který rovněž přijatelně vysvětluje mnohá výše zmiňovaná fakta.²⁰ Model prudkého pohybu tektonických desek doktorů Austina a Baumgardnera (s kolektivem) také není nezajímavý z hlediska rozložení zkamenělin (viz kap. 11). Pracuje se na dalších modelech, které mohou vysvětlit dosavadní nálezy.²¹

Nelze pochybovat, že evolucionistický pohled na historii Země je chybný a že nálezy v horninách a zkamenělinách (včetně uložení lidských fosilií) dávají mnohem lepší smysl ve světle biblického svědectví - o stvoření, pádu člověka a potopě.

Když Bůh vyslovil svůj soud nad světem, řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země (Gen 6,7). Není nedostatek předpotopních lidských fosilií také naplněním tohoto soudu?!

Poznámky:

- 1 S. A. Austin: *Grand Canyon: Monument to Catastrophe* (San Diego, CA: Institute for Creation Research, 1994).
- J. Morris: *The Young Earth* (Colorado Springs, CO: Creation-Life Publishers Inc., 1994).
- 2 Morris, *The Young Earth*.
Raging Waters, video z produkce Keziah Videos, 1998.
- 3 A. Snelling: „Uluru and Kata Tjuta,” *Creation*, 1998, 20(2):36-40.
- 4 Eden Films/Films for Christ. Viz také kap. 19.
- 5 C. Wieland: „Dinosaur Bones: How Old Are They Really?“ *Creation*, 1999, 21(1):54-55, a odkazy v této knize.
- 6 Například: G. F. Howe, E. L. Williams, G. T. Matzko, W. E. Lammerts: “Creation Research Society Studies on Precambrian Pollen, Part III: A Pollen Analysis of Hakatai Shale and Other Grand Canyon Rocks,” *Creation Research Society Quarterly*, 1988, 24(4):173-182.
- 7 J. Horgan: “Profile: Fred Hoyle,” *Scientific American*, 1995, 272(3):24-25.
- 8 M. A. Cremo, R. L. Thompson: *Forbidden Archeology*. (San Diego, CA: Bhaktivedanta Institute, 1993), str. 797-814.
- 9 To je jeden z důvodů, proč se věda rozvíjí pouze v národech s biblickou, respektive křesťanskou tradicí.
- 10 Dvě lidské kostry se našly v měděných dolech v Moabu (Utah, USA) v Dakota Sandstone (dakotská pískovcová skála), o níž se předpokládalo, že pochází z éry dinosaurů. C. L.

- Burdick: "Discovery of Human Skeletons in Cretaceous Formation (Moab, Utah)," *Creation Research Society Quarterly*, 1973, 10(2):109-10.
- 11 Morris: *The Young Earth*.
 - 12 J. Woodmorappe: "A Diluviological Treatise on the Stratigraphic Separation of Fossils," *Creation Research Society Quarterly*, 1983, 20(4):133-185.
 - 13 Vyskytují se i zachovalé otisky „měkkých“ tvorů jako jsou medúzy. To dokazuje rychlost usazování.
 - 14 Bible říká, že potopa začala v obrovské propastné tůni (tím je myšleno moře).
 - 15 Mnoho kreacionistů považuje zkameněliny velkých savců za post-potopní (např. nálezy v John Day County, Oregon, USA).
 - 16 Ačkoli velké kameny mají tendenci klesat na dno, velcí koryši například mají celkově menší hustotu než malí koryši, takže se mohou v usazovacích procesech uložit později.
 - 17 J. Woodmorappe: "The Cephalopods in the Creation and the Universal Deluge," *Creation Research Society Quarterly*, 1978, 15(2):94-112.
 - 18 Geologové ze sekulární sféry nesprávně předpokládají, že celá historie Země procházela stejnými procesy, jaké vidíme v přírodě dnes. To je učení uniformismu, které hraje prim v geologii posledních dvou století. Brání se přijmout důkazy o biblické potopě. Říkají: Jestliže dnes nevidíme žádnou celosvětovou potopu, nemohlo se nic takového odehrát ani v minulosti. Důkazy ukazující na potopu se snaží vysvětlit pomocí jevů, které jsou pozorovatelné v přítomnosti. Ve 2. listu Petrově (3,3-7) čteme prorocství, které ukazuje, jak mylné je pojetí těchto geologů, kteří odmítají zázrak stvoření a biblickou potopu.
 - 19 Woodmorappe: "A Diluviological Treatise. . . ."
 - 20 T. Walker: "A Biblical Geologic Model," *Proc. Third ICC*, 1994, str. 581-92.
 - 21 Michael Oard, osobní kontakt.

Jak to bylo s dobou ledovou?

Kolik dob ledových v historii proběhlo? Jak dlouho trvaly? Najdeme v Písmu zmínky o době ledové? Kolik procent zemského povrchu pokrýval led? Jak je to s mamuty zamrzlými v ledu? Jaký měla doba ledová vliv na člověka?

Jediné, co lze mít za prokázané, je to, že doba ledová opravdu existovala. Její pozůstatky můžeme vidět dodnes, a to na ledovcích a údolích ve tvaru „U“. Evolucionisté tvrdí, že doba ledová začala před dvěma miliony let a skončila před jedenácti tisíci lety. Byla přerušována poměrně teplými dobami meziledovými, které trvaly přibližně desetinu času doby ledové. Naproti tomu řada kreacionistů věří, že doba ledová začala brzy po potopě a trvala méně než tisíc let. Jak si později ještě ukážeme, biblická potopa poskytuje dobré základy pro pochopení toho, jak nastala doba ledová. Evolucionisté hledají vysvětlení pro dobu ledovou obtížně.¹ Podle jejich názoru bylo dob ledových několik, a to každých dvacet až třicet miliónů let.

Dřívější doby ledové?

Evolucionisté, pro které „přítomnost je klíčem k minulosti“,² tvrdí, že existují doklady pro ještě dřívější doby ledové. Domnělé podobnosti mezi příslušnými geologickými systémy a pozůstatky doby ledové jsou však pouze zdánlivé.³

V současnosti ledovce obrušují skály, kolem nichž stékají, a vytvářejí nánosy jemného i hrubého materiálu navzájem promíseného. Tento netříděný materiál se nazývá *till*, po zpevnění vytvoří horninu zvanou *tillit*. Balvany zamrzlé v ledu vyrývají do stěn ledovcového koryta rýhy. V létě, když dochá-



Polární liška

zí k tání, z ledovce se uvolňuje kamenná „moučka“, kterou voda odnáší do ledovcových jezer. Zde se usazují a vytvářejí střídavé vrstvy jemného a hrubého materiálu, zvané *varvy*. Z čela ledovce se do takového jezera odlamují kusy ledu. Jak postupně na hladině tají, odpadávají z nich zamrzlé kameny do jemného materiálu sedimentované vrstvy na dně jezera, kde je můžeme nalézt.

Geologové tvrdí, že stejný úkaz se našel ve starodávných vrstvách hornin, což podle nich dokazuje, že v průběhu geologické historie bylo několik dob ledových. Mnoho důkazů naznačuje, že geologická pozorování byla jen chybně interpretována.³

- Tillity nižších vrstev hornin se vyskytují v silných vrstvách na malé ploše a jsou vesměs mořského původu, kdežto tillity dnešních ledovců jsou tenké, plošně rozsáhlé a kontinentální.
- V blízkosti tillitů se vyskytují vápence a dolomity - uhličitaný, které se dnes tvoří v horké vodě, a ne ve studené.

- Největší balvany ve staré morénové hlíně jsou mnohem menší než balvany, které se ukládají do horniny z dnešních ledovců.
- Podmořské proudy mohou zanechávat podobné usazeniny, rýhování kořyt a roztroušené balvany jako v tillitech. Takové proudy bychom jistě očekávali za Noeho potopy.
- Zvířené proudy mohly uložit tenké vrstvičky ky (varvy) v sedimentech velmi rychle.⁴ Lambert a Hsu doložili nálezy z jednoho švýcarského jezera, že se takové šupinovitě sedimenty skutečně tvoří vířivými vodními proudy.⁵ Na jediném místě se zde vytvořilo pět dvojvrstev za jediný rok. Osm metrů silná zvrstvená usazenina na Hoře svaté Heleny (Washington, USA) obsahuje mnoho tenkých varvových vrstviček, které se vytvořily ani ne za den (12. červen 1980).⁶ Pokusy s proudící vodou v nádržích ukázaly, jak rychle se mohou vytvořit laminace z proudu nesoucího dva materiály různé zrnitosti.⁷
- Tak zvané „vtroušené kameny“ nemohly zapadnout do dávných varvitů, protože to by zřetelně narušilo strukturu vrstev, což prakticky nikde nepozorujeme. Podle nálezů se zdá, že tyto kameny byly uloženy společně s okolními sedimenty činností vířivých proudů přenášejících tuny hornin - přesně jak bychom to očekávali při globální potopě. Jinak řečeno: tyto páskované sedimenty nevznikly opakovaným každoročním ukládáním v ledovcových jezerech.

Velikost ledové plochy

Vliv doby ledové pocítujeme dodnes. Vidíme jej zejména na obrovském ledovém příkrovu v Antarktidě a Grónsku, alpských ledovcích, ledových pláních a usazeninách. Protože jsou důsledky doby ledové patrné na současném zemském povrchu, je zřejmé, že nastala až po potopě.

Během doby ledové se led rozšířil přes Grónsko a Severní Ameriku (na jih až po severní část USA) a v severní Evropě ze Skandinávie do Německa a Anglie (viz mapu).

V severoamerické Skalnaté hory, evropské Alpy a další pohoří trvale zůstávají pod ledovou pokrývkou. Velké kotlinové ledovce sestupují téměř do podhůří.

Na jižní polokouli pokrývá led většinu území Antarktidy. Ledová pokrývka zahaluje vrcholky Nového Zélandu, Tasmánie, část jihovýchodní Austrálie jižní Chile. Ledovce dodnes zůstávají na velehorách Nového Zélandu a v Andách, ale ledovcový charakter terénu si zachovaly i Sněžné hory v Novém Jižním Walesu a Tasmánie jako památku na činnost ledu.

Téměř všechny učebnice uváděly, že doba ledová zahrnovala minimálně



Přibližný rozsah zalednění na vrcholu doby ledové

čtyři cykly rozšiřování a ústupu ledu, s poměrně teplými „dobami meziledovými“. V usilovném hledání jakéhosi cyklického schématu počet dob ledových a meziledových v průběhu geologických dvou milionů let vyskočil až na dvacítku. Přesto můžeme doklady několika dob ledových (např. hustá jílová půda, dávnověké říční terasy a jiné jevy) daleko přijatelněji vyložit jako výslednici různých střídavých fází *jediné* doby ledové, která nastala po potopě.⁹

Doba ledová a lidské osídlení

Je důležité si uvědomit, že led nikdy nepokryl více než třetinu zemského povrchu, a to ani v době svého největšího rozšíření. Ve stejné době, kdy vyšší zeměpisné šířky byly zaledněny, v nižších se toto období patrně vyznačovalo vyššími dešťovými srážkami. Takové srážky v rovníkových oblastech zajišťovaly dostatečnou závlahu i dnešním pouštním oblastem jako Sahara, Gobi či Arabská poušť. Archeologické vykopávky poskytly hojné důkazy o bujné vegetaci, lidském osídlení a složitém zavlažovacím zařízení v těchto dnes již pustých oblastech.

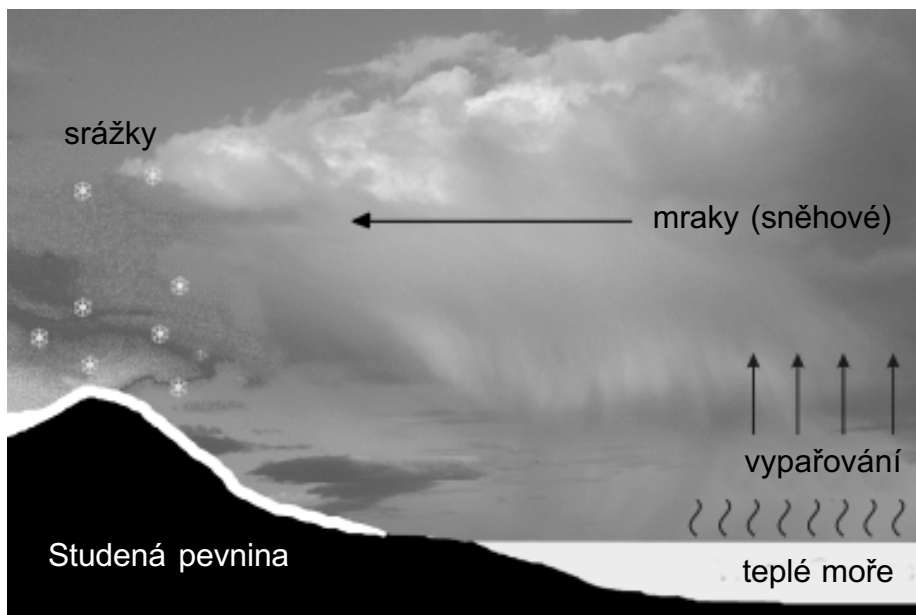
Dále existují důkazy o tom, že v blízkosti ledovcových ploch západní Evropy žila celou dobu ledovou lidská společenství (např. neandrtálci). Mnoho antropologů se shoduje, že se mezi těmito nekultivovanými lidmi vyskytovaly nemoci jako křivice či artritida - tedy nemoci způsobené tehdejšími tem-

ným, chladným a vlhkým podnebím té oblasti. Nedostatečný sluneční svit, potřebné k syntéze vitamínu D nezbytného pro zdravý vývoj kostí, a nedostatek vhodné potravy byly příčinou křivice.¹⁰

Nebereme-li v úvahu velice diskutabilní metody určování stáří (viz kap. 4), nemáme proč pochybovat, že neandrtálci mohli žít ve stejné době jako třeba Egypťané, Babyloňané a další rozvinuté civilizace, které v poklidu sídlily v nižších zeměpisných šířkách. Pro dobu ledovou je přijatelnějších sedm set let než dva miliony.

Biblická potopa - impuls pro dobu ledovou

Aby mohla nastat doba ledová a led se začal na pevnině rozšiřovat, musel být oceán ve středních a vyšších zeměpisných šířkách teplý a pevnina naopak studená - zvláště v létě.¹¹ Z teplého oceánu se vypařovalo značné množství vody, která se přesouvala nad pevninu. Kombinace horkých par se studeným zemským povrchem vyvolala spíše sněžení než déšť. Chladný kontinent chránil sníh před rozmrznutím i v letních měsících. Tak se sníh rychle hromadil.



Důsledkem potopy byly teplé oceány a chladné kontinenty, které vedly k době ledové.



Lední medvěd
je druh
medvěda
přizpůsobený
chladnému
podnebí.

Evolucionistická teorie pomalého a postupného usazování hornin¹² nedokáže dobu ledovou vysvětlit. Předpoklady o dlouhotrvajících geologických obdobích zahrnují pomalé ochlazování země. To by ale nevyvolalo dobu ledovou. Kdyby se oceán ochlazoval postupně spolu s pevninou, po čase by sice všechno bylo zmrzlé, ale chladný oceán by se přestal vypařovat. Tak by byl nedostatek nového sněhu a nikdy by se nevytvořil masivní ledový příkrov.¹³ Výsledkem by byla ledová poušť, nikoli doba ledová.

Celosvětová potopa, jak o ní hovoří Bible, připravila jednoduchý mechanismus pro vznik doby ledové. Můžeme se právem domnívat, že vody oceánu na konci potopy byly teplé. Voda se ohřívala díky podmořské vulkanické aktivitě a do oceánu se navíc vylily horké podzemní prameny. Oard a Vardiman dokázali teplotu oceánských vod odečíst z izotopů kyslíku ve schránkách drobných mořských živočichů nazývaných dírkonožci.¹⁴ Na základě těchto údajů dokazují, že oceán se musel oteplít právě před dobou ledovou.

Velké množství vulkanických plynů a aerosolů ze zbytkových erupcí na konci potopy a po ní mohlo odrazit sluneční záření zpět do vesmíru. To snížilo teplotu pevniny, a zvlášť v letním období se zde citelně ochladilo.¹⁵ Prach a aerosoly se pomalu usazovaly, ale pokračující sopečná aktivita jejich „zásoby“ doplňovala ještě stovky let po potopě. Tato tvrzení jsou podepřena zjištěním značného množství vulkanických hornin v pleistocénních usazeních, které vznikaly patrně brzy po potopě.

Vardiman ukázal s využitím základních znalostí proudění v atmosféře, že po potopě teplý oceán spolu s velkým ochlazením na pólech způsobily intenzivní vzdušné proudění.¹⁶ Rozsáhlý systém polárních hurikánů zasahoval značnou část Arktidy. Vardiman se domnívá, že toto mohlo trvat až pět set let, než zalednění dosáhlo maxima (viz níže). Taková cirkulace dopravila do vyšších zeměpisných šířek obrovská kvanta sněhu, který pevninu rychle pokrýval ledovým příkrovem. Když se ke konci doby ledové dostatečně ochladila i moře, led se rozšířil až na oceán.

Jak dlouho trvala doba ledová?

Meteorolog Michael Oard odhaduje, že trvalo pouze sedm set let, než se polární oceán ochladil z teploty 30 °C (průměrná teplota vody na konci potopy) na dnešní 4 °C.¹⁷ Období oněch sedmi set let představuje délku trvání doby ledové. Led se začal hromadit krátce po potopě. Během pěti set let následujících po potopě se voda oceánu ochladila na 10 °C. Tak se snížilo vypařování a ubylo srážkových mraků. Také atmosféra se už vyčistila od sopečného prachu. Sluneční záření opět pronikalo až k zemskému povrchu a rychle rozpouštělo ledový krunyř. Doba ledová tedy dosáhla svého maxima pět set let po potopě.

Je zajímavé, že určitá místa v knize Jób patrně odkazují na dobu ledovou (Jób 37,9-10; 38,22-23. 29-30). Jób mohl žít někdy na konci doby ledové. (Sídlil v zemi Úsově, který byl potomkem Šémovým [Gen 10,23]. Na základě toho většina konzervativních biblických vykladačů souhlasí s myšlenkou, že Jób žil v době patriarchů někdy okolo roku 2000 př. Kr.) Bůh hovoří s Jóbem z větrné smršťe a říká: „Z čího lůna vyšel led? Kdo rodí nebeské jíní? Vody tuhnou na kámen, zamrzá hladina propastné tůně.“ (Jób 38,29-30).

Takovéto otázky předpokládají, že Jób věděl, o čem Bůh mluví - ať už z vlastní zkušenosti, nebo z historických záznamů. To se mohlo týkat klimatické účinků doby ledové; účinků, které dnes nejsou na Středním Východě patrné.

Vrty do ledové kůry na Antarktidě a v Grónsku zdánlivě potvrdily obvyklé odhady trvání doby ledové, když se ukázalo, že ledový plášť se skládá z několika tisíců tzv. ročních vrstev. Vrstvy jsou v nejvyšších částech ledové kůry skutečně jasně viditelné. Ale pouze vypadají jako vzorky sněhu, který by se měl ukládat každý rok od konce doby ledové a to předpokládané tisíce let. Čím dále do hloubky, tím jsou méně zřetelné a jejich vznik lze připsat stejně dobře jednotlivým sněhovým bouřím.

Vardiman ukázal, že výsledky záznamů mohou podpořit evolucionistickou teorii pouze v případě, když uvěříme tomu, že jedna vrstva odpovídá jednomu roku.¹⁹ Daleko více tato data odpovídají kreacionistickému modelu, který tvrdí, že tloušťka ledu zesilovala díky proudění hurikánů v průběhu poměrně krátké doby pěti set let po potopě. Pak můžeme přítomnosti různých izotopů kyslíku rozumět tak, že nepředstavují různé roky, ale spíše jednotlivé bouře z různých směrů. Ty přinášely vodu odpařenou z oceánů o různé teplotě.

Záhada zmrzlých mamutů

Pozůstatky stovek tisíců huňatých mamutů se našly v severní Evropě, na Sibiři a Aljašce. Mnoho let existoval lukrativní obchod s mamutími kly. Na Sibiři a Aljašce muselo žít minimálně milion mamutů.²⁰ Nalezené mrtvoly ukazovaly na to, že zvířata byla velmi dobře živena. Jak by ale na zmrzlých sibiřských pláních mohlo vyrůst dostatek potravy pro mamuty? Víme také, že tu žili srstnatí nosorožci, bizoni, koně, pižmoni a velká stáda antilop. I kdyby se zde tato zvířata zdržovala pouze v létě, ani tak by tu neměla dost potravy.

Navíc - co by takoví nosorožci, bizoni či koně pili v mrazivé zimě? Tato zvířata potřebují obrovská kvanta kapalné vody.

Evolucionisté - se svým „modelem milionů let“ a mnoha dobami ledovými - věří, že nyní je proti minulosti na Sibiři a Aljašce poměrně teplo.²¹ Současné teploty přisuzují i době, kdy tam žili mamuti. Jak by však mohla tak velká populace zvířat žít v této oblasti?

Odhaduje se, že může existovat ještě takových padesát tisíc zvířecích mrtvol či jejich částí.²² Velká většina vykazuje známky pokročilého rozkladu před tím, než těla byla pohřbena a zmrzla, ale asi půl tuctu mrtvol bylo nalezeno zcela neporušených.



V žaludku některých zachovalých mrtvol byla nalezena pouze částečně strávená potrava. Na základě toho někteří vědci usuzují, že musel udeřit výjimečně krutý mráz, který byl schopen uchovat obsah zvířecích žaludků. Na druhou stranu - nestrávená potrava byla nalezena v žaludku mastodonta, který nebyl ani zmrzlý ani zkamenělý (Ohio, USA). Před tím, než byly mamutí pozůstatky pohřbeny, byly v různém stupni rozkladu. Z toho vyplývá, že nešlo o nějaký náhlý místní mráz. Přesto ochlazení muselo přijít poměrně rychle, vzhledem k stupni zachovalosti.



Pížmoň východní, z čeledi turovitých, je přizpůsoben chladu.

Některé rostlinné druhy identifikované v žaludku slavného berezovského mamuta rostou v současnosti pouze v teplém podnebí. Takovýto doklad ukazuje na trvalou a rychlou změnu podnebí na Sibiři či Aljašce. Mamuti zde mohli žít, protože tamější podnebí bylo mnohem teplejší a s intenzivnějšími srážkami než je tomu dnes. To, že se mamutí pozůstatky našly i na jihu (např. Mexiko), dokazuje, že mamuti byli přizpůsobeni nejen ledovému prostředí.

Jeskynní malby znázorňující mamuty byly zjevně nakresleny lidmi žijícími po potopě.²³ Dále, protože mamutí pozůstatky jsou zamrzlé v bahně, v říčních naplaveninách a v deltách vytvořených povodněmi, a sice na sedimentárních horninách, musela zvířata zmrznout někdy v době ledové, která nastala po potopě. Mamuti museli být pohřbeni v bahně, písku a zmrazeni dost rychle, aby se zachovali až do současnosti.²⁴

Pohřbení a zmrznutí mamutů není vysvětlitelné uniformistickou či evolucionistickou teorií s jejím pomalým a postupným nástupem doby ledové a jejím podobně pomalým odezníváním počítaným na tisíce let. Zatímco pro evolucionisty jsou mamuti velkou záhadou, v biblickém rámci lze tuto záhadu snadno vysvětlit.

Oard se domnívá, že se mamutí mrtvoly ocitly pod zemí a zmrzly spíše ke konci doby ledové, která nastala po potopě.²⁵ Je významné, že se mamutí pozůstatky jsou zvláště hojné na pobřežích a ostrovech Severního moře. Nejčastěji se nacházejí pod nejnižnější hranicí ledového příkrovu.

Oard předpokládá, že když se pevninský led rozpouštěl a podnebí se

začalo trvale měnit, došlo k několika lokálním záplavám, když se protrhly ledové hráze a uvolnily celá jezera ledové vody. Nejméně jeden takový případ je dokumentován ze Sibíře.²⁶ Takové záplavy mohly pohřbit mamuty.

Arktický oceán by na konci doby ledové, i když jeho teplota byla pod bodem mrazu, mohl být dost teplý, aby jeho slaná voda nezamrzla. Náhlý příliv sladké vody však na mořské hladině velmi rychle vytvořil ledový příkrov, který zamezil vypařování. To mohlo způsobit nástup chladného a suchého počasí na Sibíři a na Aljašce s poklesem teploty o 30 °C během jednoho týdne. Tento model vysvětluje náhlý vznik mrazivého počasí v dané oblasti a nenadálý zánik mamutů. Těž nám pomáhá lépe porozumět, kde se vzalo takové množství do ledu zamrzlých mamutích mrtvol.

Díky poměrně teplému Severnímu moři mohla být pobřežní území obyvatelná a úrodná, přestože se vnitrozemí pokrývalo ledem. Oard se domnívá, že mamuti byli zvyklí během doby ledové migrovat do pobřežních oblastí Severního moře. Když však oceán zamrzl, mamuti vyrazili špatným směrem - do ještě větší zimy. U některých nalezených mamutů lze určit, že příčinou smrti bylo udušení či utonutí. Ze Severní Ameriky jsou známé případy udušení skotu při prudkém ochlazení.²⁷ Potopa a následné tání ledu v asijských velehorách mohly zahubit a pohřbit mnoho mamutů.

Je vidět, že biblický model dovede vysvětlit obrovské množství mamutích mrtvol, které se zachovaly při pobřeží Arktického ledového oceánu.

Katastrofální následky

Když skončila potopa, zvířata z archy měla několik století na to, aby se rozmnožila. Náhle však přišla doba ledová a nastaly trvalé změny klimatu. Mnoho zvířat se nedokázalo s nastalou situací vyrovnat a začala vymírat. Některá, např. mamuti, nepřežila katastrofy spojené s drastickými klimatickými změnami.

Když led začal ustupovat a opět se změnil poměr srážek, mnoho oblastí - do té doby dobře zavlažovaných - se proměnilo v pouště. Následkem toho umírala další zvířata. Katastrofální potopa následovaná pohromami menších rozměrů (zalednění, sopečná činnost, vysychání půdy) drasticky změnila tvář Země a podepsala se i na jejích obyvatelích. Tyto změny jsou pozorovatelné dodnes.

Poznámky

- 1 Anon.: "Great Science Mysteries," *U.S. News and World Report*, August 18, 1997.
- 2 Apoštol Petr prorokoval, že se v posledních dnech objeví posměvači, kteří budou tvrdit, že „všecko zůstává tak, jak to bylo od počátku...“ (2 Petr 3,3-7)
- 3 M. J. Oard: *Ancient Ice Ages or Gigantic Submarine Landslides?* (Chino Valley, AZ: Creation Research Society Books, 1997).
M. Molén: "Diamictites: Ice-ages or Gravity Flows?" *Proc. Second ICC*, 1990, 2:177-190.
M. J. Oard: *An Ice Age Caused by the Genesis Flood*, Technical Monograph (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1990), str. 135-149.
- 4 Tyto kalné proudy jsou tvořeny hustším materiálem těžkých vodních sedimentů, které se rychle a prudce valí pod vodou.
- 5 A. Lambert, K. J. Hsu: "Non-annual Cycles of Varve-like Sedimentation in Wallensee, Switzerland," *Sedimentology*, 1979, 26:453-461.
- 6 S. A. Austin: "Mount St. Helens and Catastrophism," *Proc. First ICC*, Pittsburgh, PA, 1986, 1:3-9.
- 7 P. Y. Julien, Y. Q. Lan, Y. Raslan: "Experimental Mechanics of Sand Stratification," *CEN Technical Journal*, 1998, 12(2):218-221.
- 8 Sedimentované horniny, které zkameněly.
- 9 Oard: *An Ice Age Caused by the Genesis Flood*, p. 149-166.
- 10 F. Ivanhoe: "Was Virchow Right about Neandertal?" *Nature*, 1970, 227:577-579.
- 11 Oard: *An Ice Age Caused by the Genesis Flood*.
M. J. Oard: "A Rapid Post-flood Ice Age," *Creation Research Society Quarterly*, 1979, 16(1):29-37.
M. J. Oard, "An Ice Age within the Biblical Time Frame," *Proc. First ICC*, Pittsburgh, PA, 1986, 2:157-166.
C. Wieland, "Tackling the Big Freeze," *Creation*, 1997, 19(1):42-43.
- 12 Oard: *An Ice Age Caused by the Genesis Flood*, str. 1-22.
- 13 K vypařování je potřeba značné množství tepelné energie. Čím je teplota vody nižší, tím méně se může vypařovat a naopak.
- 14 L. Vardiman: *Ice Cores and the Age of the Earth*, technical monograph (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1993).
L. Vardiman: "A Conceptual Transition Model of the Atmospheric Global Circulation Following the Genesis Flood," *Proc. Third ICC*, Pittsburgh, PA, 1994, str. 569-579.
L. Vardiman: "An Analytical Young-earth Flow Model of Ice Sheet Formation During the 'Ice Age,'" *Proc. Third ICC*, Pittsburgh, PA, 1994, str. 561-568.
- 15 Oard: *An Ice Age Caused by the Genesis Flood*, str. 33-38.
- 16 Vardiman: "A Conceptual Transition Model of the Atmospheric. . . .
Vardiman: "An Analytical Young-earth Flow Model. . . .
- 17 Oard: *An Ice Age Caused by the Genesis Flood*, str. 109-119.
- 18 Vardiman: *Ice Cores and the Age of the Earth*.
Vardiman: "A Conceptual Transition Model of the Atmospheric. . . .
Vardiman: "An Analytical Young-earth Flow Model. . . .
- 19 Koncentrace izotopů kyslíku obsaženého ve sněhu se mění podle teploty oceánu, z něhož se voda původně vypařila.
- 20 Oard, *An Ice Age Caused by the Genesis Flood*, str. 88.
- 21 Evolucionisté tvrdí, že dnes žijeme v jedné takové teplé době „meziledové“.
- 22 Oard, *An Ice Age Caused by the Genesis Flood*, str. 129.

- 23 Sloni velice podobní mamutům byli objeveni v Nepálu. Někteří z toho usuzují, že mamuti nevyhynuli úplně, jak se obecně předpokládá. Viz C. Wieland: “ ‘Lost world’ Animals - Found!” *Creation*, 1997, 19(1):10-13.
- 24 Oard, *An Ice Age Caused by the Genesis Flood*, str. 86-91, 128-133.
- 25 Wieland „Tackling the Big Freeze“ (Mechanismus velkého mrazu)
To znamená, že bylo k dispozici zhruba 700 let k obnovení fauny na zemi po potopě včetně mamutů. To je víc než dost, aby se na Zemi objevilo mnoho milionů zvířat. Se zdrženlivým odhadem zdvojnásobení populace každých sedmnáct let dostaneme z každého páru živočichů z archy za pět set let více než *miliardu* zvířat.
- 26 V.R. Baker, G. Benito, A.N. Rudoy: “Paleohydrology of Late Pleistocene Superflooding, Altay Mountains, Siberia,” *Science*, 1993, 259:348-350.
- 27 Alveolární buňky, které absorbují vzdušný kyslík v plicích, byly poškozeny extrémním chladem. To způsobilo smrt udušením. V Kanadě se vyskytly případy zadušení sportovních běžců při teplotách kolem $-20\text{ }^{\circ}\text{C}$.

Jak se zvířata dostala do Austrálie?

Jak se zvířata z odlehlých zemí dostala na archu? Když bylo po potopě, skákali klokani celou cestu až do Austrálie? Co žraly cestou koaly?

Na začátku si znovu připomeňme, že Boží slovo nám pomocí nejsrozumitelnějších výrazů skutečně odhaluje, že celý svět byl zaplaven mohutnou vodní katastrofou - biblickou potopou. Všichni suchozemští tvorové dýchající vzduch, kteří nebyli na arše, zahynuli. Svět se vylidnil. Přežili jen lidé, kteří se zachránili v arše (viz kap. 10).

Jak se zvířata dostala do archy?

Pochybovači posměšně líčí Noeho, jak cestuje do zemí vzdálených od Středního východu, aby shromáždil zvířata jako jsou klokani a koaly z Austrálie nebo kiwi z Nového Zélandu. Bible však uvádí, že zvířata přišla k Noemovi. Nestojí tam, že by Noe musel zvířata shánět (Gen 6,20). Bůh podle všeho způsobil, že zvířata přišla sama. Bible neříká, jak se to stalo.

Nevíme ani, jak vypadala země před potopou. Pokud ji tvořil pouze jediný kontinent (viz níže v této kapitole), potom je otázka příchodu zvířat z odlehlých zemí irelevantní.

Rozmístění zvířat po potopě

Naše možnosti pochopit, jak a proč se odehrály některé události, jsou značně omezené. Nemáme o nich totiž zaznamenány žádné podrobnosti a nedají se experimentálně zopakovat.

Potíže při vysvětlování podrobností jednotlivých události pramení z na-

šeho omezeného poznání. Nemůžeme se vrátit zpět ve stroji času, abychom si ověřili, co a jak se stalo. Naše myšlenkové rekonstrukce toho, jaký byl svět po potopě, budou mít nevyhnutelné nedostatky. Proto i schéma stěhování post-potopních zvířat přináší určité problémy a jsou výzvou pro badatele ke hledání modelu biblického stvoření. Existují však různé zdroje záchytných bodů, které naznačují odpovědi na otázky.

Vodítko ze současnosti

Když v roce 1883 vybuchla sopka Krakatoa, zbytek ostrova zůstal pustý na několik let, ale časem došlo k znovuosídlení překvapivě rozmanitou faunou, zahrnující nejen hmyz a červy, ale i ptáky, ještěrky, hady, a dokonce i několik savců. Nikdo by neočekával, že tak překvapivá paleta tvorů překoná oceán, ale evidentně se to stalo. Ačkoli se jedná převážně o menší tvory než o jakých zde chceme uvažovat, je to dostatečná ilustrace naší omezené představivosti.

Mosty mezi kontinenty

Evolucionisté připouštějí, že lidé a zvířata kdysi mohli volně překročit Beringovu úžinu, která odděluje Asii a Ameriku.¹ Dříve než se rozšířil názor o pohybu kontinentů, evolucionisté byli odkázáni výhradně na snížení hladiny oceánu v průběhu doby ledové (kdy voda byla uvězněna v ledu) a vytvoření mezikontinentálních mostů, umožňujících přejít suchou nohou např. z Evropy do Austrálie.

Existence hlubokých oceánských rozloh podél trasy do Austrálie do této představy ještě zapadá. Evoluční geologové věří, že došlo k mohutným tektonickým pohybům, spojeným s vrásněním mořského dna, v době ledové. Např. o částech Kalifornie se soudí, že byly vyzdviženy o tisíce metrů z mořského dna, a sice v pozdní etapě doby ledové nazývané *pleistocén*. Kreační geologové většinou považují pleistocénní usazeniny za post-potopní - tedy z období, kdy docházelo k těmto velkým migracím.

Stejným způsobem a zhruba ve stejné době jiné oblasti souší - zejména části těchto mostů mezi kontinenty - poklesly tak, že se potopily.²

Velmi rozšířená, ale mylná je domněnka, že vačnatci se nacházejí jen v Austrálii, a proto se tam museli vyvinout. Nicméně dnešní vačnatci, vačice, žijí také v Severní a Jižní Americe, a fosilní vačnatci byli nalezeni na všech kontinentech. Podobně se věřilo, že vejcorodý savec je unikátem Austrálie, ale objev zkamenělých zubů *ptakopyska* v roce 1991 v Jižní Americe vědec-

kou veřejnost přímo omráčil.³ Protože evolucionisté zastávají názor, že všechny organismy pocházejí ze společného předka, migrace mezi Austrálií a jinými oblastmi musí být připuštěna všemi vědci, ať evolucionisty nebo kreacionisty.

Kreacionisté zpravidla věří, že po potopě byla jen jedna doba ledová, a to jako důsledek potopy (viz kap. 16). Poklesnuvší hladina moře v té době umožnila zvířatům migraci přes mosty mezi kontinenty na celá staletí. Někteří kreacionisté se domnívají, že prakontinent se rozpadl po potopě (viz kap. 11), za dnů Pelega. To by opět znamenalo několik století, kdy se zvířata mohla rozptýlit, aniž byly nezbytné mezikontinentální mosty. Ale rozpad kontinentu v době Pelega (biblická postava, např. 1 Pa 1,19.25; *pozn. překl.*) není v kreacionistických kruzích přijímán bezvýhradně.

Skákali klokani celou cestu do Austrálie?

Jak se zvířatům podařilo překonat dlouhou cestu z oblasti Araratu? Ačkoli byly zaznamenány zprávy o tom, jak jednotlivá zvířata podnikla cestu dlouhou stovky kilometrů, taková schopnost není zcela nezbytná. První australští kolonisté vypustili velmi malý počet králíků. Divocí králíci dnes žijí i v opačné části tohoto rozlehlého kontinentu (prakticky všude). Znamená to, že každý jednotlivý králík musel překonat celou Austrálii? Samozřejmě ne. Kreacionisté jsou někdy posměšně dotazováni: „Skákali klokani celou cestu do Austrálie?“ Jak vidíme na příkladu králíků, tato otázka je poněkud hloupá.

Populace zvířat se mohla přesouvat během celých staletí relativně pomalu, v průběhu mnoha generací. Mimochodem, opačná otázka (také obvyklá) týkající se dvou klokanů skákajících celou cestu z Austrálie až do archy, se dá zodpovědět stejně snadno. Kontinenty, jak je známe dnes, s vrstvami usazeniny z potopy, nejsou totožné s kontinentem nebo kontinenty z časů předpotopních.

Nemáme také žádné informace o tom, jak byla zvířata rozmístěna před potopou. Klokani (a platí to i pro jiné tvory) nemohli být na nějaké izolované části pevninského masivu. Genesis 1,9 naznačuje, že existoval jen jediný pevninský masiv. („Nahromadte se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!“) Klokani se mohli klidně pást jen co by kamenem od archy dohodil, zatímco ji Noe stavěl.

Mohla by vzniknout otázka: Jestliže migrace zvířat do Austrálie trvala tak dlouho (pravděpodobně též přes Indonésii), proč se na jejich trase nenašly jejich fosilie?



Fosilizace je jev, který předpokládá náhlé „pohřbení“ (jako při potopě). Tím se zabrání rozkladu. Lvi žili v Izraeli ještě celkem nedávno. Nenajdeme tam sice jejich zkameněliny, ale to nám nebrání věřit mnoha jiným historickým dokladům o jejich přítomnosti. Miliony bizonů kdy si táhly Spojenými státy, a nezbyly po nich prakticky žádné zkameněliny. Proč bychom měli být překvapeni, že malá populace, migrující pravděpodobně kvůli nátlaku konkurence nebo predátorů, a žijící v určité oblasti na nejvyš několik generací, nezanechala žádné fosilie?

Jedinečné organismy

Další otázka zní, proč se jistá zvířata (a rostliny) nacházejí výlučně na určitých místech. Proč se druh X nachází jen na Madagaskaru a druh Y jen na Seychelách? Ti, kdo se na to ptají, často věří, že druh Y se vždy nacházel jen v dané oblasti a nikdy jinam nemigroval. Ačkoli je to možné, není to nezbytně jediná možnost. Všechno, co lze ze současných endemitů vyvodit, je jen to, že jejich biotop je jediný, kde *do dnes přežily*.

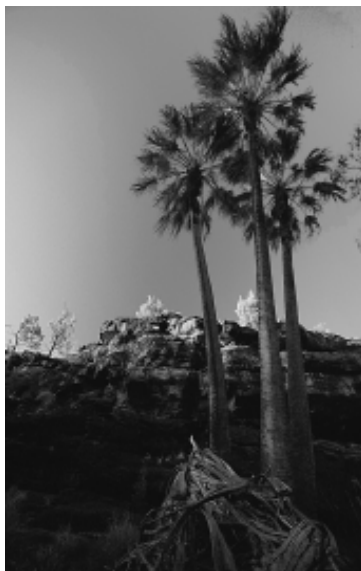
Předkové současných klokanů mohli založit dceřiné populace v několika částech světa, většina z nich však postupně vyhynula. Tito vačnatci možná přežili v Austrálii jen díky tomu, že se tam stěhovali před savci s placentou (nepředkládáme nic jiného než nahodilý směr migrace), a následně byli od ostatních savců izolováni, a tak ochráněni před konkurencí a predátory.

Palm Valley v centru Austrálie je domovem unikátního druhu palem *Livingstonia mariae*. Nenajdete je nikde jinde na světě. Znamená to nutně, že semena tohoto druhu se hojně vyskytují jen na tomto malém místě? Vůbec ne! Nynější modely post-potopního klimatu naznačují, že země je mnohem sušší než ve staletích těsně po potopě. Sami evolucionisté souhlasí, že ještě nedávno (podle evolucionistických měřítek) byla Sahara bujná a zelená a

střední Austrálie měla vlhké a tropické podnebí. Podle všeho palma *Livingstonia mariae* mohla být rozšířena téměř po celé Austrálii. Možná dokonce i na jiných místech, která jsou dnes suchá (např. části Afriky).

Tyto palmy v Palm Valley přežily, protože to místo bylo ušetřeno vysychání, které ovlivnilo značnou část australského kontinentu. Všude jinde vyhynuly.

Mimochodem, toto schéma změny vegetace v závislosti na změně podnebí bychom neměli ztrácet ze zřetele při úvahách o postpotopní migraci zvířat - obzvláště s ohledem na běžné námitky a karikatury. Například, jak se mohli tvorové, vázaní na prostředí deštných pralesů, přelahočit tisíce mil vyprahlou pouští až tam, kde dnes žijí? Odpověď zní: Vždycky tam poušť nebyla!



Palmy *Livingstonia* v Palmovém údolí, střední Austrálie



Specializace koaly na listy blahovičnicku je patrně důsledkem získané závislosti.

Mláďata lze navyknout na jinou rostlinnou potravu.

Koala a jiné specializované druhy

Některé problémy mají složitější řešení. Např. některá zvířata potřebují speciální podmínky nebo velmi speciální potravu. Patří k nim panda obrovská z Číny a australská koala. Samozřejmě nevíme, jestli bambusové výhonky nebo modré listy eukalyptu⁴ tehdy nerostly podél jejich případné migrační trasy. Vlastně to mohlo mít vliv na jejich směr.

Ale na druhou stranu, existuje i jiná možnost. Potřeba specifických nebo jedinečných podmínek pro přežití může být důsledkem specializace, postupné změny v nějaké populaci. Tedy, může vyplývat z úbytku v genetické informaci, ze ztenčování genofon-

du nebo degenerativních mutací. Dobrým příkladem je mnoho moderních plemen psů vybíraných člověkem (přírodní podmínky mohou působit podobně), kteří jsou mnohem méně odolní než jejich „bastardi“ předci. Např. bernardýn je nositelem mutačního defektu zvaného hyperaktivní thyroïd, který ho nutí žít ve studeném prostředí, aby se vyhnul přehřátí.

To by mohlo znamenat, že předci takových tvorů, kteří vystoupili z archy, nebyli tak specializovaní. Byli tedy mnohem odolnější než jejich potomci, kteří převzali jen část informací z původního genofondu.⁵ Jinými slovy, předci koaly se mohli žít daleko širším spektrem rostlin. Takové vysvětlení bylo umožněno teprve moderním biologickým poznáním. Jak se budou naše znalosti rozšiřovat, rozplynou se možná i zbývající záhady.

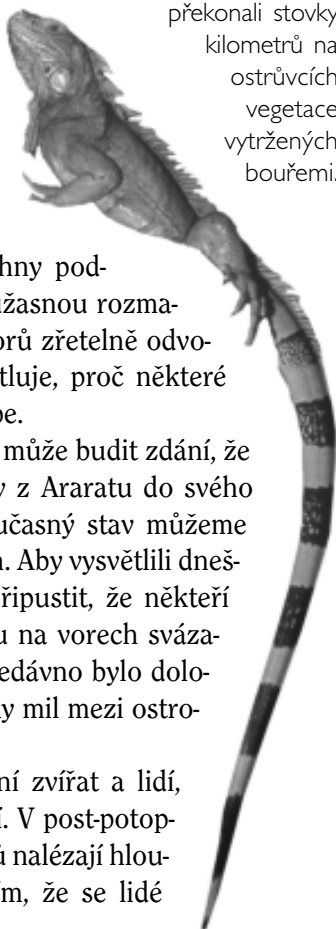
U zvířat, která jsou donucena ke stěhování, si takové změny nevyžadají příliš dlouhou dobu. První malá populace, která vznikla, se rychle rozpadala na dceřiné populace. Ty se pak rozešly různými směry a každá z nich si nesla jen část genofondu nejstaršího páru, který vyšel z archy.

Někdy celá populace vyhyne, někdy ale přežije jeden specializovaný druh. Tam, kde všechny poddruhy přežijí a rozmnoží se, nacházíme stejně úžasnou rozmanitost, jakou vidíme i v některých skupinách tvorů zřetelně odvozených z jednoho stvořeného druhu. To vysvětluje, proč některé blízkce příbuzné druhy nacházíme daleko od sebe.

Lenochod, velmi pomalu se pohybující tvor, může budít zdání, že potřebuje mnohem více času na vykonání cesty z Araratu do svého současného bydliště, než tvrdí Písmo. Jeho současný stav můžeme také vysvětlit podobným degeneračním procesem. Aby vysvětlili dnešní rozšíření živočichů, i evolucionisté museli připustit, že někteří primáti překonali stovky mil otevřeného oceánu na vorech svázaných ze třtiny vyrvané bouřemi.⁶ A skutečně - nedávno bylo doloženo, že leguáni cestovali tímto způsobem stovky mil mezi ostrovy v Karibiku.⁷

Bible nabízí model post-potopního rozšíření zvířat a lidí, který také odpovídá fosilním nálezům opic a lidí. V post-potopních sedimentech v Africe se zkameněliny lidoopů nalézají hlouběji než lidské. Evolucionisté to zdůvodňují tím, že se lidé

Leguáni překonali stovky kilometrů na ostrůvcích vegetace vytržených bouřemi.



vyvinuli z opic. Ale existuje i jiné vysvětlení. Zvířata, včetně opic, se mohla začít rozšiřovat na zemi ihned po potopě, zatímco lidem se do toho podle Bible nechtělo (Gen 9,1; 11,1-9). Rozptýlení lidstva nezačalo před zmatením jazyků, a k tomu došlo až několik set let po potopě. Toto lidské „zpoždění“ by vysvětlovalo, že některé fosilie opic byly nalezeny pod lidskými, neboť lidé přišli do Afriky až po nich.⁸

Možná, že nikdy nebudeme znát přesnou odpověď na všechny tyto otázky, ale rozhodně je patrné, že tyto problémy zdaleka nejsou tak hrozivé, jak se na první pohled zdálo.⁹ Spojením všech biblických, geologických a antropologických důkazů o biblické potopě dojdeme k tomu, že to, jak Genesis popisuje rozšiřování zvířat z jednoho místa, zní naprosto rozumně.¹⁰ Nejen to, biblický model poskytuje skvělé základy pro vědecké studium těchto otázek.

Poznámky

- 1 S. A. Elias, S. K. Short, C. H. Nelson, H. H. Birks: "Life and Times of the Bering Land Bridge," *Nature*, 1996, 382:60-63.
- 2 Pověšměte si, že oblast severní Austrálie a jihovýchodní Asie jsou tektonicky aktivní.
- 3 Anon.: "Platypus Tooth Bites Hard into Long-held Beliefs," *Creation*, 1992, 14(1):13, z článku v *New Scientist*, 24. srpen 1991. Ptakopysk je vejcorodý savec.
- 4 Koala se mohla žít i jinými druhy eukalyptových listů. V celé Austrálie najdeme okolo 500 druhů eukalyptů. Koaly se žijí přibližně dvaceti z nich; nejradši však mají modrý eukalyptus. Nedávné studie ukázaly, že koaly jsou závislé na eukalyptech kvůli chemickým látkám, které poprvé pijí spolu s mateřským mlékem. Koaly, které se neživily mateřským mlékem, mohou bez problémů přežít bez eukalyptů (viz *CEN Technical Journal* 8(2):126). Podobně i panda velká, která normálně žere pouze bambusové výhonky, je známá tím, že se příležitostně živí malými zvířaty.
- 5 Viz v kap. 18 příklad, jak rasa velmi světlé pleti odvozená od středně tmavých předků postrádá některé informace z rodičovské populace.
- 6 Anon.: "Hitchhiking Lemurs," *Creation*, 1993, 15(4):11, poznámka k J. Tattersall: "Madagascar's Lemurs," *Scientific American*, 1993, 268(1):90-97.
- 7 Anon.: "Surfing Lizards Wipe Out Objections," *Creation*, 1999, 21(2):8.
- 8 Dr. Sigrid Hartwig-Scherer, paleoantropolog, na kazetě *The Image of God*, Keziah Videos.
- 9 V novější literatuře zabývající se otázkou výskytu zvířecích druhů (i když jde o evolucionistickou literaturu) se občas objeví domněnky, že tehdejší člověk byl daleko lepší stavitel lodí a navigátor, než se myslelo. Různé druhy zvířat mohly provázet lidi na jejich plavbách po moři. To můžeme vzít v úvahu jako další možnost. Zvířata mohla být tímto způsobem převezena na nové kontinenty a rozmnožit se tam, i když člověk na tom místě nezůstal či nepřežil.
- 10 Dále si přečtěte: J. Whitcomb, H. Morris: *The Genesis Flood*, (Phillipsburg, NJ: Presbyterian and Reformed Publ. Co., 1961); J. Woodmorappe: "Causes for the Biogeographic Distribution of Land Vertebrates After the Flood," *Proc. Second ICC*, Pittsburgh, PA, 1990, str. 361-367.

Jak vznikly všechny různé “rasy”?

Co je “rasa”? Jak vznikly různé barvy kůže? Jaké jsou následky falešných názorů o “rase”? Jsou černí lidé výsledkem prokletí Cháama?

Podle Bible jsou dnes všichni lidé na zemi potomky Noeho a jeho ženy, jeho třech synů a jejich žen, a před nimi Adama a Evy (Gen 1-11). Existuje však mnoho různých skupin často nazývaných “rasy” se zdánlivě velmi rozdílnými rysy. Nejviditelnější z nich je barva pleti. Mnoho lidí v tom vidí důvod k pochybnostem o historické výpovědi Bible. Věří, že různé skupiny mohly povstat pouze odděleným vývojem v průběhu desítek tisíciletí. Nicméně, jak uvidíme, z biologických důkazů nic takového nevyplývá.

Bible nám říká, že obyvatelstvo, které pocházelo z rodiny Noeho, mělo společnou řeč, a protože žilo na jednom místě, neuposlechlo vlastně Boží přikázání “naplnit zemi” (Gen 9,1; 11,4). Bůh zmátl jejich jazyk a tím rozdělil obyvatelstvo do menších skupin, které se rozšířily po zemi (Gen 11,8-9). Moderní genetika ukazuje, jak se mohou po takovém rozdělení obyvatelstva vyvinout rozdíly v barvě kůže již za několik generací. Existují přesvědčivé důkazy, že různé skupiny lidí, které existují dnes, *nebyly* odděleny po velmi dlouhá období.¹

Co je “rasa”?

Ve skutečnosti existuje jediná rasa – lidská. Bible nás učí, že Bůh “stvořil z jedné krve všechno lidstvo” (Sk 17,26). Písmo rozlišuje lidi podle kmenových a národních uskupení, ne podle barvy pleti nebo tělesných rysů. Samozřejmě jsou skupiny lidí, které mají jisté společné rysy, jimiž se odlišují od

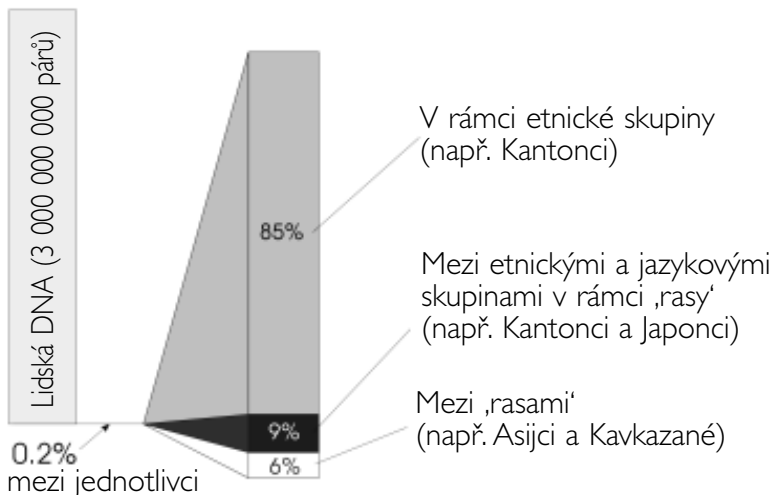
jiných skupin (např. barvu pleti). My je raději nazýváme “skupinami” než “rasami”, abychom se vyhnuli evolučním konotacím spojovaným se slovem “rasa”.

Všechny národy se mohou navzájem plodně křížit. To ukazuje, že biologické rozdíly mezi “rasami” nejsou velké. Ve skutečnosti rozdíly v DNA jsou nepatrné. DNA jakýchkoli dvou lidí na světě by se typicky lišily pouze v 0.2 %.² Z toho pouze 6 % má souvislost s rasovou kategorií; zbytek je variace “v rámci rasy”.

Antropologové obecně klasifikují lidi do malého počtu hlavních plemen, jako je bělošské (evropské nebo “bílé”),³ mongoloidní (které zahrnuje Číňany, Inuity nebo Eskymáky, a původní Američany), negroidní (černí Afričané) a australoidní (australští domorodci). V rámci každé klasifikace může být mnoho různých podskupin.

Téměř všichni evolucionisté by nyní řekli, že různé skupiny lidí neměly oddělené počátky. To jest, rozdílné skupiny lidí se nevyvíjely každá z jiné skupiny zvířat.

Tato genetická jednotka znamená například, že bílí Američané, i když jsou viditelně velmi vzdáleni černým Američanům ve fenotypu, mohou někdy mít tkáň více podobnou jim než jiní černí Američané.²



Proměnlivost v DNA mezi jednotlivci ukazuje, že rasové rozdílnosti jsou zanedbatelné

Takže by souhlasili s biblickým kreacionistou, že všechny skupiny lidí pocházejí ze stejné původní populace. Samozřejmě věří, že takové skupiny, jako jsou australští domorodci a Číňané, žily několik desítek tisíc let odděleně. Většina lidí věří, že mezi skupinami jsou tak obrovské rozdíly, že *muselo* uběhnout mnoho let, aby se tyto rozdíly vyvinuly.

Mnoho lidí se totiž domnívá, že viditelné rozdíly vznikají z toho, že někteří lidé mají jedinečné rysy ve své dědičné výbavě, kterou ostatní postrádají. Toto je pochopitelná, ale nesprávná myšlenka. Podívejme se například na barvu pleti. Protože různé skupiny lidí mají “žlutou”, “červenou”, “černou”, “bílou” a “hnědou” pleť, je nasnadě domněnka, že musí existovat mnoho různých kožních pigmentů nebo barviv. A jelikož různé chemické látky barviv by znamenaly různý genetický recept nebo kód v dědičném vzoru každé skupiny lidí, vyvstává skutečný problém. Jak by se mohly všechny tyto rozdíly vyvinout během krátké doby?

My všichni však máme ve své pokožce stejné pigmentové barvivo – melanin. Je to tmavě hnědý pigment, který vzniká v různém množství ve zvláštních buňkách v naší kůži. Kdybychom neměli *žádný* (tak jako lidé, kterým říkáme albíni, kteří dědí mutací způsobený defekt, a kteří nemohou produkovat melanin), měli bychom velmi bílou nebo růžovou pokožku. Mámeli trochu melaninu, jsme bílí Evropané. Kdyby naše kůže vytvářela hodně melaninu, byli bychom velmi tmaví černoši. A v tomto rozmezí jsou samozřejmě všechny odstíny hnědé. Další významné kožní pigmenty nejsou.⁴

Ve stručnosti, podle současného stavu poznání je skutečně důležitým faktorem v určování barvy kůže melanin a jeho vyprodukované množství.

Totéž platí analogicky nejen pro barvu kůže. Ať se podíváme obecně na jakýkoliv rys, žádná skupina lidí nemá nic, co by bylo podstatně odlišné od všeho, co je vlastní jakákoliv jiné skupině. Například asijské neboli mandlové oko se liší od typicky bělošského oka v tom, že v jeho okolí je více tuku (viz obrázek 1). Rozdíl tedy není kvalitativní, ale pouze kvantitativní.

Co dělá melanin? Chrání kůži před poškozením ultrafialovými paprsky ze Slunce. Jestliže máte příliš málo melaninu ve velmi slunečném prostředí, snadno se spálíte a



Obr. 1: Oko Kavkazana a Asijsce se liší tukovým polštářem

dostanete rakovinu kůže. Pokud máte hodně melaninu, a žijete v zemi, kde je málo slunečního záření, bude pro vás těžší získat dostatek vitamínu D (naše tělo totiž potřebuje sluneční záření pro tvorbu vitamínu D). Nedostatek vitamínu D může způsobit kostní poruchu, jako je křivice.

Také si musíme být vědomi, že se nerodíme s geneticky daným množstvím melaninu. Spíše máme geneticky daný *potenciál* produkovat jisté množství, a to množství roste v závislosti na slunečním světle. Například jste si jistě všimli, že když běloši (kteří v zimě tráví čas uvnitř) vyrazí začátkem léta na pláž, jsou všichni víceméně stejně vybledlí. Jak léto postupuje, někteří ztmavnou mnohem více než ostatní.

Jak to, že tolik barev kůže vzniknout během krátké doby? Nezapomeňte, že kdykoliv mluvíme o různých “barvách”, myslíme tím různé odstíny jedné barvy, melaninu.

Jestliže si člověk z velmi tmavé skupiny lidí vezme někoho z velmi světlé skupiny lidí, jejich potomci (nazývaní mulati) jsou středně hnědí. Dlouho se ví, že když se mulati vezmou, tak jejich potomstvo může mít téměř jakoukoliv “barvu” od velmi tmavé po velmi světlou. Pochopení této věci nám napovídá, jak zodpovědět naši otázku, ale nejdříve se musíme seznámit alespoň se základními principy dědičnosti.

Dědičnost

Každý z nás nosí ve svém těle informace, které nás popisují stejně, jako plán a technické údaje popisují dokončenou budovu. Neurčují pouze to, že budeme lidskými bytostmi a ne zelím nebo krokodýly, ale také to, zda budeme mít modré oči, krátký nos, dlouhé nohy atd. Když spermie oplodí vajíčko, *veškeré* informace, které určují, jak bude člověk zformován (když ignorujeme takové vnější faktory jako cvičení a dieta) jsou již přítomny. Většina těchto informací je v kódované formě v naší DNA.⁵ Abychom vysvětlili kódování, představte si kus provázku s korálky, který nese zprávu v Morseově kódu.

Kus provázku s použitím jednoduchého sledu tří krátkých korálků, tří dlouhých a opět tří krátkých korálků (které představují tečky a čárky Morseova kódu) a mezer mezi nimi může nést stejnou informaci, jako slovo “po-



moc” napsané na papíru. Celá Bible by mohla být takto napsána Morseovým kódem na dosti dlouhém kusu provázku.

Podobně vzor člověka je zapsán v kódu, který je přenášen na velmi dlouhých chemických provázcích DNA. Toto je daleko nejeftivnější známý systém uchování informací, který ohromně přesahuje jakoukoliv předvídatelnou počítačovou technologii.⁶ Tyto informace jsou kopírovány (a promíchávány) z generace na generaci, když se lidé rozmnožují.

Slovo “gen” označuje malou část těchto informací, která představuje instrukci např. pro pouze jeden typ enzymu.⁷ Můžeme mu jednoduše rozumět jako části “ zprávy provázku ”, který obsahuje pouze jednu specifikaci.

Například existuje gen, který nese instrukce pro tvorbu hemoglobinu, přenášejícího kyslík v červených krvinkách. Jestliže byl tento gen poškozen mutací (tak jako vznikají chyby v kopírování při reprodukci), instrukce budou chybné, takže často vytvoří poškozenou formu hemoglobinu, pokud ji vůbec vytvoří. (Nemoci jako jsou srpkovitá anémie a středomořská anémie vznikají právě z takových chyb).

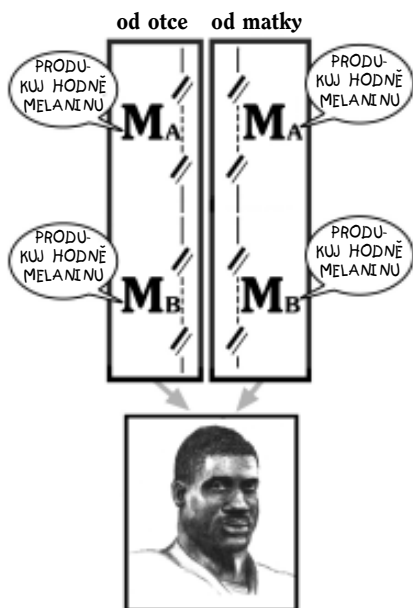
Máme-li tedy vajíčko, které bylo právě oplozeno – odkud pochází veškeré jeho informace, geny? Polovina pochází od otce (přenášena ve spermii), druhá polovina od matky (přenášena ve vajíčku).

Geny existují v párech, takže například u hemoglobinu máme dvě sady kódu (instrukcí) pro výrobu hemoglobinu, jedna pochází od matky a jedna od otce.

Toto je velmi užitečná ochrana, protože jestliže zdědíte poškozený gen od jednoho rodiče, který by buňky programoval k výrobě vadného hemoglobinu, stále můžete ještě získat normální gen od druhého rodiče, který bude pokračovat v předávání správných instrukcí. Tedy jenom polovina hemoglobinu ve vašem těle bude vadná. (Ve skutečnosti každý z nás nosí v sobě stovky genetických chyb zděděných od jednoho nebo druhého z rodičů, které jsou užitečně “překryty” shodným normálním genem od druhého z rodičů – viz kapitola 8 o Kainově ženě).

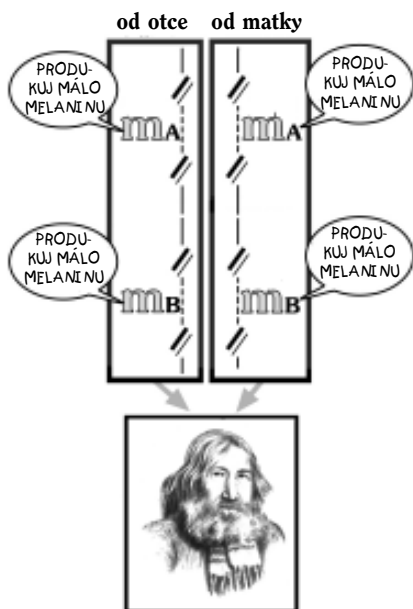
Barva pleti

Víme, že barva pleti je určována více než jedním párem genů. Pro zjednodušení předpokládejme, že jsou pouze dva,⁸ umístěné v chromozomech na pozicích A a B. Jedna forma genu, “M”, představuje instrukci k velké produkci melaninu, zatímco druhá forma genu,⁹ “m”, předepisuje pouze malou produkci melaninu. V pozici A bychom mohli mít pár $M_A M_A$, $M_A m_A$ nebo

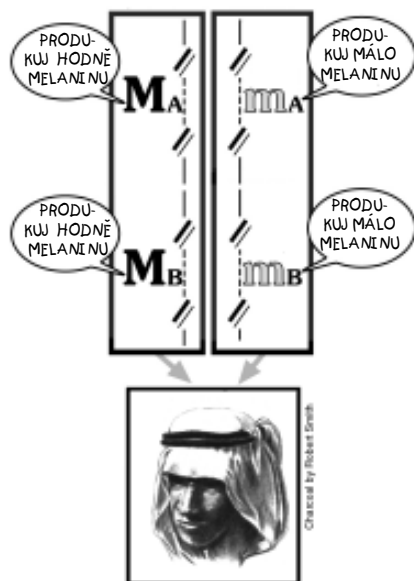


Obr. 2: „Černá“ kombinace genů

$m_A m_A^{10}$, který by instruoval kožní buňky, aby vytvořily velké, střední nebo malé množství melaninu. Podobně v pozici B bychom mohli mít genové páry $M_B M_B$, $M_B m_B$ nebo $m_B m_B$, které dávají instrukce buňkám, aby vytvořily mnoho, středně nebo málo melaninu. Tedy velmi tmaví lidé mohou mít například kombinaci $M_A M_A M_B M_B$ (viz obrázek 2). Protože jak spermie, tak vajíčka takových lidí by mohly být pouze $M_A M_B$ (nezapomeňte, že pouze jeden z každého páru A nebo B jde do každé spermie nebo vajíčka), mohli by zplodit pouze děti s přesně stejnou kombinací genů, jakou mají oni sami. Takže všechny děti by byly velmi tmavé. Podobně velmi svět-



Obr. 3: „Bílá“ kombinace genů



Obr. 4: „Hnědá“ kombinace genů

lí lidé s kombinací $m_A m_A m_B m_B$ by mohli mít spolu pouze děti shodné barvy (viz obrázek 3).

Podívejme se na kombinace, které by vznikly z rodičů, kteří jsou typem lidí s hnědou kůží nazývaní mulati, neboli $M_A M_A M_B m_B$ (například potomstvo ze spojení $M_A M_A M_B M_B$ a $m_A m_A m_B m_B$; viz obrázek 4).

Můžeme to znázornit diagramem nazývaným “tabulka kombinací” (viz obrázek 9 v příloze). Levá strana ukazuje čtyři různé kombinace genů možné ve spermatu otce a horní strana ukazuje kombinace možné ve vajíčkách matky (nezapomeňte, že rodič může předat pouze jeden z každého páru genů do každé spermie nebo vajíčka). Umístíme konkrétní kombinaci genu spermie a jedeme přes řadu do sloupce pod konkrétní kombinací genu vajíčka (jako kdybychom hledali místo na mapě ulic). Průsečík nám dává genetickou výbavu potomstva z konkrétního spojení spermie a vajíčka. Například, spermie $M_A m_B$ a vajíčko $m_A M_B$ by vytvořily dítě $M_A m_A M_B m_B$, úplně stejné jako rodiče. Ostatní možnosti znamenají, že pět úrovní melaninu (odstínů barvy) může vytvořit různé potomstvo z takového manželství mulatů, jak je zhruba naznačeno úrovní stínování v diagramu. Kdyby byly zapojeny tři páry genů, mohlo by vzniknout sedm možných úrovní melaninu.

Tedy rozmezí “barev” od velmi světlé do velmi tmavé může vzniknout třeba i v *jediné generaci*, kde na počátku stáli středně hnědí rodiče.

Jestliže manželé se shodnou kombinací $M_A M_A M_B M_B$, kteří jsou “čistě” černí (ve smyslu, že nemají vůbec žádné geny pro světlost) budou žít v prostředí, kde jejich potomstvo nenajde partnery světlejší barvy, potom všichni jejich potomci budou černí – výsledkem by byla čistá “černá linie”.

Jestliže by si “bílí” lidé ($m_A m_A m_B m_B$) brali pouze jiné bělochy a odstěhovali se do místa, kde by si jejich potomstvo nemohlo vzít tmavší lidi, výsledkem by byla čistá (ve stejném smyslu) “bílá linie” – ztratili by geny potřebné k vytvoření velkého množství melaninu a k tomu, aby byli tmavší.

Je tedy jednoduše možné, abychom u dvou středně hnědých rodičů získali nejenom všechny “barvy”, ale také skupiny lidí se stabilními odstíny barvy kůže.

A co skupiny lidí, které jsou trvale středně hnědé, jako máme dnes? To lze opět snadno vysvětlit. Jestliže ti, kteří mají geny $M_A M_A m_B m_B$ nebo $m_A m_A M_B M_B$, si nebudou brát lidi z jiné skupiny, budou mít pouze středně hnědé potomky – tak jak je tomu na obrázku 4 (můžete na to přijít, když si sami vytvoříte svou vlastní tabulku kombinací).

Pokud by se jedna z těchto linií měla křížit znovu s tou druhou, proces

by se obrátil. Za krátkou dobu by jejich potomci měli celou řadu barev, často v jedné rodině. Obrázek 5 ukazuje takzvaná nejúžasnější dvojčata Británie. Jedno má docela světlou pleť, zatímco druhé je zřetelně tmavější.

Samozřejmě, že to není překvapení, když si provedete cvičení na papíru podle toho, co jsme si řekli (náповěda, pokud si to chcete sami zkusit: matka nemůže být M_A , $M_A M_B$, M_B . Dvojčata ovšem nejsou identická dvojčata, která vzniknou ze stejného vajíčka – tj. jednovaječná).

Pokud by si všichni lidé na zemi brali svobodně kohokoliv a potom se náhodně rozdělili do skupin, které by se uzavřely, objevila by se celá nová sada genových kombinací. Je možné mít mandlové oči a černou kůži, modré oči a černé silně kudrnaté vlasy atd. Samozřejmě musíme mít na paměti, že způsob, kterým se geny projevují, je mnohem komplexnější než tento zjednodušený obraz. Například někdy jsou jisté geny navzájem spojené. Nicméně na základním principu se nic nemění.

I dnes často vidíme u konkrétní skupiny lidí rys, který je normálně spojován s jinou skupinou lidí. Například můžete občas vidět Evropana s širokým plochým nosem nebo Číňana s velmi bledou kůží nebo bělošským očima. Většina vědců nyní souhlasí s tím, že pro moderní lidi “rasa” má malý nebo žádný biologický význam. Zároveň je to silný argument proti názoru, že skupiny lidí se vyvíjely odděleně po dlouhá období.

Co se skutečně stalo?

Nyní můžeme zrekonstruovat skutečnou historii skupin lidí s použitím:

- informací, které nám dal Stvořitel sám v knize Genesis
- úvodních informací, zmíněných výše
- jisté úvahy o vlivu životního prostředí

První stvořený člověk, Adam, ze kterého pochází všichni ostatní lidé, byl



Obr. 5: Nejpozoruhodnější dvojčata v Británii

stvořen s nejlepší možnou kombinací genů – například pro barvu kůže. Dlouhou dobu po stvoření celosvětová potopa zničila všechny lidi s výjimkou člověka, který se jmenoval Noe, jeho ženy, jeho tři synů a jejich žen. Tato potopa velmi změnila životní prostředí. Poté Bůh přikázal těm, kteří přežili, aby se množili a naplnili zemi (Gen 9,1). Asi o sto let později se lidé rozhodli neposlušat Boha a pokračovat ve společné stavbě velkého města s věží, ústředního místa náboženského uctívání.

Z Genesis 11 se dovídáme, že do této doby existoval pouze jeden jazyk. Bůh odsoudil neposlušnost lidí tím, že jim dal různé jazyky, aby nemohli spolupracovat proti Bohu. Zmatek donutil lidi, aby se rozptýlili po zemi, tak jak Bůh zamýšlel.

Takže všechny skupiny lidí – černí Afričani, Indoevropané, Mongolové a jiní – vznikly až po Babylónu.

Noe a jeho rodina mohli pravděpodobně být středně hnědí s geny jak pro tmavou, tak pro světlou kůži. Střední barva pleti by se zdála být obecně nejvhodnější (dost tmavá, aby ochránila před rakovinou kůže, přitom dostatečně světlá, aby umožnila tvorbu vitamínu D). Jelikož Adam a Eva měli veškeré faktory pro barvu kůže, pravděpodobně byli také středně hnědí, s hnědýma očima a hnědými (nebo černými) vlasy. Ve skutečnosti je většina dnešní světové populace stále středně hnědá.

Po potopě, několik století před Babylónem, byl pouze jeden jazyk a jedna kulturní skupina. V rámci této skupiny tedy neexistovaly překážky pro manželství. To mělo tendenci udržovat barvu kůže populace mimo extrémy. Velmi tmavá i velmi světlá kůže se samozřejmě objevovala, ale lidé, kteří inklinovali těmito směry, si mohli svobodně vzít někoho světlejšího nebo tmavšího než byli sami, a to zajistilo, že průměrná barva zůstala zhruba stejná.

Totéž platilo i o jiných charakteristických znacích než barva kůže. Za těchto okolností by se však odlišné rozdíly ve vzhledu nikdy neobjevily. Abychom získali oddělené linie, bylo by potřeba rozdělit velkou množící se skupinu do menších skupin, to jest zabránit vzájemnému křížení mezi skupinami. To platí jak pro zvířata, tak pro lidské populace, jak ví každý biolog.

Dopady Babylónu

Přesně toto se stalo v Babylónu. Jakmile vznikly odlišné jazyky, vznikly okamžitě bariéry. Nejenom to, že si lidé nevyhledávali partnery, kterým nerozuměli, ale celé skupiny, které mluvily stejným jazykem, těžko navazovaly vztah důvěry s někým, kdo jím nemluvil. Z tohoto důvodu se skupiny stěho-

valy a byly nuceny vzdalovat se jedna od druhé do různých prostředí. Toto je samozřejmě to, co Bůh zamýšlel.

Je nepravděpodobné, že by měla každá malá skupina celou širokou škálu barev kůže, jako ta původní, větší skupina. Jedna skupina měla v průměru více tmavších genů, zatímco jiná mohla mít více světlých genů. Totéž se vyskytovalo i u jiných znaků: tvar nosu, tvar očí atd. A jelikož uzavírali sňatky pouze v rámci své vlastní jazykové skupiny, tyto rozdíly se nezprůměrovaly tak jako předtím.

Jak se tyto skupiny stěhovaly z Babylónu, setkávaly se s novými a různými podnebnými pásmy. To také ovlivnilo rovnováhu zděděných faktorů v populaci. Nicméně, dopady životního prostředí nejsou zdaleka tak důležité jako původní genetická skladba každé skupiny.

Tak například považujeme o skupině lidí, kteří se přestěhovali do chladné oblasti s malým slunečním svitem. Zde by členové s tmavou kůží nebyli schopni vytvořit dostatek vitamínu D, a tak by byli méně zdraví a měli méně dětí. Za čas by tedy členové se světlou kůží začali převažovat. Jestliže několik různých skupin odešlo do takové oblasti a jestliže jedna skupina nosila méně genů pro světlost, mohla tato skupina za čas vymřít. Takže přirozený výběr rozvíjí znaky, které *již existují*, ale nevytváří nové.

Je zajímavé, že evropští neandrtálci, kteří vyhynuli, ale jsou považováni za skutečné lidi, měli nedostatek vitamínu D, což je dokázáno tím, že mnoho jejich kostí bylo pokřivených. Ve skutečnosti právě toto, plus zaujatost pro evoluci způsobily, že byli po dlouhou dobu klasifikováni jako lidoopi. Je tedy docela přijatelné, že to byli lidé s tmavou kůží, kteří se přestěhovali do prostředí, pro které neměli vhodné geny barvy kůže. Všimněte si prosím znovu, že tento přirozený výběr, jak se mu říká, *nevytváří* barvy kůže, ale působí na stvořenou schopnost vytvářet kožní pigment, která již existuje.

Naopak lidé se světlou kůží by mohli ve velmi slunečných oblastech lehce dostat kožní rakovinu. Proto by lidé s tmavou pleť v těchto oblastech daleko snáze přežili a převládli.

Takže vidíme, že tlak prostředí může (a) ovlivnit rovnováhu genů ve skupině a (b) dokonce eliminovat celé skupiny. Proto tělesné znaky lidí do velké míry odpovídají prostředí, kde žijí (např. Seveřané mají bledou kůži, lidé žijící v rovníkovém pásmu tmavou).

Ale toto neplatí vždycky. Inuité (Eskymáci) mají hnědou kůži, přestože žijí v oblastech, kde není mnoho světla. Pravděpodobně mají genetickou výbavu $M_A M_A m_B m_B$, která nebyla schopna vytvořit světlejší kůži. Na druhé

straně původní obyvatelé Jižní Ameriky, kteří žijí na rovníku, nemají černou kůži. Tyto příklady potvrzují, že přirozený výběr nevytváří nové informace – jestliže genetická výbava skupiny lidí neumožňuje žádoucí variaci barvy, přirozený výběr žádnou takovou variaci vytvořit neumí.

Pygmejové žijí v horké oblasti, ale ve své husté džungli zřídka zažívají silný sluneční svit. Přesto mají tmavou kůži. Pygmejové mohou být dobrým příkladem dalšího faktoru, který ovlivnil rasovou historii člověka: diskriminace.

Lidé odlišující se od “normy” (např. velmi světlý člověk ve skupině tmavých lidí) byli historicky považováni za abnormální a byli skupinou odmítáni. Takový člověk si tedy těžko našel manželského partnera. Toto tedy dále eliminovalo světlé geny ve skupině tmavých lidí a naopak. Tímto způsobem skupiny měly tendenci “rasově se očisťovat”.

Zároveň v některých případech rozmnožování v rámci malé skupiny může zvýraznit společný neobvyklý rys, který by byl jinak odstraněn křížením mimo skupinu. V Africe existuje kmen, jehož všichni členové mají úplně zdeformované nohy následkem takového rozmnožování.

Vraťme se k Pygmejům. Pokud by byli lidé vlastníci geny malého vzrůstu diskriminováni, jejich malá skupinka mohla hledat útočiště v hlubokém pralese. Tím, že se brali pouze navzájem, si zajistili pygmejskou “rasu”. Skutečnost, že kmeny Pygmejů nemají vlastní řeč, ale mluví dialekty sousedních nepygmejských kmenů, tomu silně nasvědčuje.

Dopady volby

Jisté genetické charakteristické znaky možná ovlivnily skupiny lidí, aby se vědomě (nebo polovědomě) rozhodli, pokud jde o prostředí, kam se stěhovali. Například lidé s geny pro silnější, izolující vrstvu tuku pod kůží měli tendenci opouštět oblasti, ve kterých jim bylo nepohodlně horko.

Společné vzpomínky

Důkazy pro biblický popis lidských počátků jsou nejen biologické a genetické povahy. Jelikož všechny národy vzešly z rodiny Noeho před relativně krátkou dobou, lze očekávat, že nalezneme vzpomínky na katastrofickou potopu v příbězích a legendách mnoha skupin lidí. Je možné, že tento příběh nalezneme zkreslený v důsledku času a převyprávění. A skutečně, drtivá většina kultur zná příběhy, které vyprávějí o povodni, jež zničila celý svět. Často tyto popisy mají překvapivé paralely k pravdivému, původnímu popisu (jako je: osm lidí zachráněno na lodi, vyslání ptáků, duha a další).

Závěr

Usuzujeme tedy, že rozptýlení z Babylóna rozdělilo velkou množici se skupinu do malých množičích se skupin. To zajistilo, že výsledné skupiny měly odlišné skladby genů pro různé tělesné rysy. Díky samotnému rozptýlení se za krátkou dobu udržely v některých skupinách trvalé odlišnosti, kterým souhrnně říkáme “rasy”. Selektivní tlak prostředí dále modifikoval existující kombinace genů, tak aby tělesné charakteristické znaky každé skupiny odpovídaly jejímu prostředí.

Žádná evoluce genů od jednoduchých ke komplexním nenastala, neboť tyto geny vždy existovaly. Dominantní rysy různých skupin lidí jsou výsledkem různých kombinací již existujících stvořených genů plus některých malých degenerativních změn vzniklých mutací (náhodné změny, které mohou být zděděny). Původně stvořené (genetické) informace byly buď přeskupeny nebo degenerovaly, ale nic k nim nebylo přidáno.

Následky nesprávných názorů na původ ras

• Odmítnutí evangelia

Přesnost historických detailů Genesis je klíčová pro důvěryhodnost Bible a celého poselství evangelia.¹¹ Protože lidé věří, že u skupin lidí došlo k vývoji odlišných rysů a že nemohly všechny vzejít z Noeho rodiny (což je v rozporu s Biblií), došlo k oslabení víry v evangelium Ježíše Krista.

• Rasismus

Jednou z nejužívanějších omluv pro rasovou diskriminaci v moderní době je víra, že skupiny lidí se vyvinuly odděleně. Různé skupiny jsou tedy domněle v odlišných stádiích vývoje, a tak některé skupiny lidí jsou opožděné proti jiným. Proto nejsou všichni lidé stejně hodnotní. Tento způsob myšlení inspiroval Hitlera v jeho snaze odstranit Židy a Rómy a ustanovit “vládnoucí rasu”¹². Je smutné, že i někteří křesťané se nechali infikovat rasistickým smýšlením v důsledku evolucionistické indoktrinace, že lidé jiné barvy jsou „nižší“, protože jsou blíže zvířatům. Tyto postoje jsou naprosto nebiblické (např. Sk 17,26; Ko 3,11), ačkoliv biblické verše vytržené z kontextu jsou při pokusech ospravedlnit rasistické předsudky zneužívány dost často (viz dodatek 1).

• Negativní dopad na misi

Rozšíření víry v evoluci oslabilo horlivost v hlásání evangelia lidem v dalekých zemích. Představa divošských, zpola vyvinutých národů z nějakého důvodu nevyvolává stejnou misijní naléhavost jako představa, že naši “sourozenci”, kteří jsou nám časově a dědičně blízko, ještě neslyšeli evangeli-

um.¹³ I mnoho z nejlepších dnešních misijních organizací bylo ovlivněno, často nevědomky, touto hluboce zakořeněnou evoluční představou o vzniku jiných národů a jejich náboženství.

Všechny kmeny a národy jsou potomky Noeho rodiny!

Bible jasně ukazuje, že jakýkoliv nově “objevený” kmen nakonec pochází z Noeho. Není to skupina lidí, kteří ve své kultuře nikdy neměli vyvinutou technologii nebo znalost Boha. Naopak, jejich kultura (pocházející od Noeho) pramenila (a) ze znalostí Boha a (b) z technologie, která přinejmenším stačila k postavení zaoceánské lodě. List Římanům v 1. kapitole naznačuje hlavní důvod ztráty této technologie a kulturního úpadku (viz dodatek II). Je jím vědomé odmítnutí uctívání živého Boha našimi předky.

Z toho důvodu první prioritou při pomáhání “zastalé” skupině lidí by nemělo být sekulární vzdělávání a technická pomoc, ale v první a hlavní řadě evangelium.

Ve skutečnosti “nejprimitivnější” kmeny mají dosud ve svém folklóru a náboženství vzpomínku na skutečnost, že jejich předkové se odvrátili od živého Boha Stvořitele. Don Richardson, misionář *Peace Child*, ukázal, že misijní přístup, který nebyl zaslepen evoluční předpojatostí, a který hledal tuto spojitost a využíval jí, přinesl hojnou a požehnanou žehň při mnoha příležitostech.¹⁴

Ježíš Kristus, Boží usmíření tváří v tvář lidskému odmítnutí Stvořitele,

JEDNA KREV

Skutky 17,26



ADAM A EVA
I Korintským 15,45
Genesis 3,20

**SYNOVÉ A
DCERY**
Genesis 5,4

**NOE, SYNOVÉ
A MANŽELKY**
Genesis 9,17-16

**LIDSTVO KOLEM
BABYLÓNSKÉ
VĚŽE**
Genesis 11,8-9

RŮZNÉ NÁRODY/KULTURY

je jediná pravda, která může skutečně osvobodit muže i ženy *každé* kultury, technologie, lidské skupiny či barvy pleti (J 8,32; 14,6).

Jsou černí lidé výsledkem prokletí Cháma?

Předchozí diskuse jasně ukazuje, že černá barva např. u Afričanů je jen jednou z konkrétních kombinací zděděných faktorů. To znamená, že tyto faktory, ačkoliv ne ve stejné kombinaci, byly původně přítomny v Adamovi a Evě. Myšlenka, že barva kůže černých lidí je výsledkem prokletí Cháma a jeho potomků, *nikde v Bibli není*. Nebyl to také *Chám*, kdo byl proklet, ale jeho syn Kenaan (Gen 9,18 a 25; 10,6). Kromě toho Kenaanovi potomci měli pravděpodobně středně hnědou kůži (Gen 10,15-19), ne černou.

Nesprávné učení o Chámovi bylo použito k obhajobě otroctví a jiných nebiblických rasistických praktik. Tradičně se věří, že africké národy jsou převážně chámitské, protože se má za to, že Kúšovci (Kúš byl synem Cháma: Gn 10:6) žili na území dnešní Etiopie.

Genesis naznačuje, že rozptýlení probíhalo pravděpodobně podél rodových linií a je možné, že Chámovi potomci byli v průměru tmavší než řekněme Jefetovi. Nicméně, mohlo to být klidně i naopak.

Rachab, zmíněná v rodokmenu Ježíše u Matouše 1, byla Kenaanka. Jako potomek Cháma si musela vzít Izraelitu. Protože to byl svazek schválený Bohem, je zřejmé, že konkrétní "rasa", ze které pocházela, nebyla důležitá. Záleželo pouze na tom, zda důvěřovala v pravého Boha Izraele. Rút, Moábka, také figuruje v genealogii Krista. Svou víru v pravého Boha projevila ještě před manželstvím s Bóazem (Rút 1:16). Jediná manželství, před kterými Bůh varuje, jsou manželství Božího lidu s nevěřícími.¹⁵

Lidé "doby kamenné"?

Archeologie ukazuje, že existovali lidé, kteří žili v jeskyních a používali jednoduché kamenné nástroje. Dodnes existují lidé, kteří dělají totéž. Viděli jsme, že všichni lidé na zemi pocházejí z Noeho a jeho rodiny. Genesis naznačuje, že před potopou existovala přinejmenším dostatečná technologie k výrobě hudebních nástrojů, pro zemědělství, k výrobě kovových nástrojů, k výstavbě měst a k postavení veliké lodi schopné plavby na moři. Po rozptýlení z Babylónu násilností vyvolané novými jazyky možná přiměly některé skupiny, aby se rozšířily velmi rychle a našly si útočiště, kde jen mohly.

V některých případech byly možná kamenné nástroje používány dočasně, do té doby, než se jejich osady plně rozvinuly a než našly a využívaly

například ložiska kovů. V jiných případech si možná původní odštěpená skupina s sebou nevzala potřebné znalosti. Zeptejte se dnes průměrné rodiny, kolik z jejich členů, kdyby měli začít znovu od nuly, by vědělo, jak najít, vytěžit a zpracovat kovy. Je zřejmé, že v mnoha skupinách nastala po Babylónu technologická (kulturní) degradace.

V některých případech možná přispělo drsné životní prostředí. Australští domorodci mají technologické a kulturní znalosti, které jsou nejhodnější s ohledem na jejich životní styl a potřebu přežít v suché krajině. Tyto znalosti zahrnují aerodynamické principy používané při výrobě bumerangů (z nichž některé byly udělány tak, aby se vrátily k tomu, kdo hází, zatímco jiné ne).

Někdy vidíme důkazy degradace, které neumíme vysvětlit, nicméně jsou skutečné. Například když Evropané přijeli na Tasmánii, našli u domorodců jen nejprimitivnější technologii. Neuměli chytat ryby a obvykle nevyráběli a nenosili oblečení. Přesto nedávné archeologické objevy naznačují, že dřívější generace měly znalosti a vybavení podstatně více.

Například, archeolog Rhys Jones věří, že v daleké minulosti tasmánských domorodců měli tito lidé vybavení k sešívání kůží do složitých oděvů. To je v rozporu s tím, že na počátku 19. století nosili pouze kůže přehozené přes rameno. Také se zdá, že v minulosti ve skutečnosti chytali a jedli ryby, ale když přijeli Evropané, tak to již po dlouhou dobu nedělali.¹⁶ Z tohoto vyvozuje, že technologie není vždy udržena a rozvíjena, může být také ztracena nebo opuštěna.

Animistické národy žijí ve strachu ze zlých duchů a často je pro ně tabu zdravý způsob života, jako umývat se nebo jíst plnohodnotnou stravu. To znovu ilustruje, jak ztráta znalosti pravého Boha Stvořitele vede k úpadku (Ř 1,18 - 32).

Poznámky

- 1 Odchytky mitochondriální DNA (příběh „mitochondriální Evy“) na celém světě byly pokládány za důkaz, že všichni lidé pocházejí z jediné matky, žijící v nevelké populaci před 70.000 až 800.000 lety. Nedávné zjištění počtu mitochondriálních mutací DNA toto období drasticky zredukovaly na pouhé tisíce let, zapadající do biblického rámce. Viz L. Loewe, S. Scherer: “Mitochondrial Eve: The Plot Thickens,” *Trends in Ecology and Evolution*, 1997, 12(11):422-423; C. Wieland: “A Shrinking Date for Eve,” *CEN Technical Journal*, 1998, 12(1):1-3.
- 2 J. C. Gutin: “End of the Rainbow,” *Discover*, November 1994, str. 71-75.
- 3 Populace indického subkontinentu je většinou kavkazského typu a její pleť má barvu od světlehnědé až k docela tmavé. Dokonce i v Evropě se vyskytuje barva pleti od velmi bledé po hnědou.

- 4 V menším rozsahu mohou barvu pleti ovlivnit i jiné substance, jako např. barevná vlákna proteinu elastinu nebo pigmentu karotenu. V každém případě však všichni máme v buňkách tytéž složky a způsob jejich předávání dalším generacím je takový, jak jsme zde načrtli. Jiné faktory mohou ovlivnit odstín vnímaný pozorovatelem jemněji, např. tloušťka pokožky, hustota a rozmístění krevních kapilár atd. Melanin, produkovaný buňkami zvanými melanocyty, se vlastně skládá ze dvou pigmentů, které také určují barvu vlasů. Eumelanin je tmavě hnědý, phaeomelanin je načervenalý. pokožka při opalování hnědne zvýšenou produkcí eumelaninu. Lidé s rezavými vlasy, kteří trpí nedostatečnou tvorbou eumelaninu, mají vyšší podíl phaeomelaninu. Je to patrně důsledek genetické poruchy, která činí jejich pigmentotvorné buňky „neschopnými reagovat na signály podněcující tvorbu eumelaninu“. Viz P. Cohen, “Redheads Come Out of the Shade,” *New Scientist*, 1995, 147(1997):18.
- 5 Většina této DNA je v jádrech buněk, ale část je v mitochondriích, které jsou v cytoplasmě mimo jádro. Spermie při oplození vajíčka předává pouze svou jadernou DNA. Mitochondriální DNA se dědí pouze od matky prostřednictvím vajíčka.
- 6 W. Gitt: “Dazzling Design in Miniature,” *Creation*, 1997, 20(1):6.
- 7 Kupodivu, někdy se dá táž sekvence DNA „čist“ odlišně a může mít tudíž víceznačný význam, začne-li se z jiného bodu. Tvořivá inteligence v pozadí tohoto „triku“ je ohromující.
- 8 Toto zjednodušení nemá nahrávat v náš prospěch. Čím více je genů, tím širší spektrum různých barev můžeme dostat. Příklad se dvěma geny má usnadnit pochopení principu.
- 9 Různé tvary genu se nazývají “alely”, to zde však není důležité.
- 10 Pro odborněji orientovaného čtenáře: tento typ genetického projevu, kde koncentrace alel ovlivňuje dědičný znak, se nazývá částečnou dominancí.
- 11 Ken Ham: *The Lie: Evolution* (Green Forest, AR: Master Books, 1987).
- 12 J. Bergman: “Darwinism and the Nazi Race Holocaust,” *CEN Technical Journal*, 1999, 13(2):101–111.
- 13 Např. R. Grigg: “Darwin’s Quisling,” *Creation*, 1999, 22(1):50–51.
- 14 D. Richardson: *Eternity in Their Hearts*, (Ventura, CA: Regal Books, Division of Gospel Light, 1986).
- 15 K. Ham: “Interracial Marriage: Is It Biblical?” *Creation*, 1999, 21(3):22–25.
- 16 R. Jones: “Tasmania’s Ice-Age Hunters,” *Australian Geographic*, No. 8, (Oct.–Dec. 1987), str. 26–45.
R.S.V. Wright, editor: *Stone Tools as Cultural Markers*, “The Tasmanian Paradox,” od R. Jonese (Canberra: Australian Institute of Aboriginal Studies, 1977).

Co se stalo s dinosaury?

Co říká o dinosaurech Bible? Odkud pocházeli? Kde žili? Co žrali? Odkud pocházely zkameněliny? Co se s nimi stalo?

Dinosauri jsou více než cokoliv jiného používání k ideologickému ovlivňování dětí a dospělých názorem, že historie země je stará několik milionů let. Bible nám však vysvětluje existenci dinosaurů v rozmezí tisíců let a řeší záhadu, kdy žili a co se s nimi stalo. Klíčovými texty jsou Genesis 1,24-25 a Jób 40,15-24.

Jsou dinosauri záhadou?

Mnozí si myslí, že existence dinosaurů a jejich vymření je takovou záhadou, že možná nikdy nebudeme znát pravdu o tom, odkud přišli, kdy žili a co se s nimi stalo. Dinosauri jsou nicméně záhadou pouze pokud přijmete evoluční příběh o jejich historii.

Podle evolucionistů: Dinosauri se nejdříve vyvinuli zhruba před 235 miliony let – dlouho před tím, než se vyvinul člověk. Žádná lidská bytost nikdy nežila s dinosaury. Jejich historie je zaznamenána ve fosilních vrstvách na zemi, které se ukládaly miliony let. Jako živočišný druh byli tak úspěšní, že nakonec “ovládli” zemi. Nicméně před zhruba 65 miliony let se stalo něco, co všechno změnilo, a dinosauri vymizeli. Většina evolucionistů věří, že nějaká katastrofální událost – např. dopad asteroidu – je zahubila. Někteří evolucionisté tvrdí, že někteří dinosauri se vyvinuli v ptáky a tedy nejsou vyhynulí, ale létají kolem nás dodnes!²

Dinosaury neobklopuje záhada, pokud přijmete úplně odlišný, biblický popis historie dinosaurů.

Podle Bible: Dinosauri se objevili zhruba před 6 000 lety.³ Bůh stvořil dinosaury spolu s jinými zemskými živočichy v šestém dni stvořitelského

týdne (Gn 1,20-25, 31). Adam a Eva byli také stvořeni šestého dne – takže dinosauři žili ve stejné době jako lidé, ne odděleni miliony let. Dinosauři nemohli vyhynout před tím, než se objevili lidé, protože dinosauři předtím neexistovali, a smrt, krveprolití, nemoc a utrpení jsou výsledkem Adamova hříchu (Ř 5,12-14; 1 K 15,21-22).

Zástupci všech *druhů* zemských zvířat včetně dinosaurů vstoupili do Noeho archy. Všichni ostatní, kteří zůstali mimo archu, zemřeli v katastrofální potopě - mnohé z jejich ostatků zkameněly.

Po potopě (zhruba před 4 500 lety) zvířata včetně dinosaurů vystoupila z archy a žila v tehdejší světě spolu s lidmi. Prokletí a potopa jako následek hříchu velmi změnila zemi. Klimatická změna po potopě, nedostatek potravy, nemoci a lidská činnost způsobily, že mnoho druhů zvířat vyhynulo. Dinosauři spolu s mnoha jinými tvory vymřeli. Proč jsou tedy dinosauři velkou záhadou?

Proč tak odlišné názory?

Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? (Jób 38,4).

Jak je možné, že existují tak naprosto odlišné názory na dinosaury? Ať evolucionista nebo kreacionista, doklady, které mají o dinosaurech k dispozici, jsou pro obě strany totožné. Všichni vědci mají stejná fakta – stejný svět, stejné zkameněliny, stejné žijící tvory, stejný vesmír.

Jestliže “fakta” jsou stejná, jak mohou vést k tak rozdílným závěrům? Příčina je v tom, že vědci mají k dispozici pouze přítomnost – zkameněliny dinosaurů existují pouze v přítomnosti – ale vědci se snaží spojit dnešní zkameněliny s minulostí. Ptají se: “Co se dělo v minulosti, že dinosauři vznikli, vymřeli a zůstaly z nich zkameněliny?”⁴

Výzkum, který se zabývá těmito otázkami, se nazývá *historickým* nebo *základním výzkumem* a liší se od *aplikované vědy*, která vyvíjí levné potraviny, prozkoumává vesmír, vyrábí nám elektřinu atd. Historický výzkum se zabývá minulostí, s níž nelze přímo experimentovat, zatímco aplikovaná věda se zabývá tím, jak svět funguje tady a teď, a to samozřejmě umožňuje opakované experimenty. Protože zrekonstruovat minulost je obtížné, mají ti, kdo studují zkameněliny (paleontologové), různé pohledy na dinosaury.⁵ Jak již bylo řečeno:

Paleontologie (věda o zkamenělinách) se v mnohém podobá

politice: podléhá vlivu emocí a je snadné ze stejné řady faktů dojít k velmi různým závěrům.⁶

Paleontolog vycházející ze svědectví Bible, která se prohlašuje Slovem Božím,⁷ dospěje k jiným závěrům než ateista, který Bibli odmítá. Vědomé popírání Slova Božího (2 Petr 3,3-7) je u kořene mnoha sporů ohledně “historického výzkumu.”

Mnoho lidí pokládá Bibli pouze za knihu o náboženství nebo spásu. Bible je však něčím víc. Je *historickou knihou o vesmíru* a má nám co říci i o budoucnosti vesmíru. Popisuje počátek času; historické události jako vstup hříchu a smrti do světa; dobu, kdy *celý* povrch země byl zničen vodou; vznik různých jazyků u babylónské věže; zprávu o Božím Synu, který přišel jako člověk, jeho smrt a vzkříšení; a také budoucí nové nebe a novou zemi.

V podstatě existují pouze dva způsoby uvažování: začít zjevením od Boha (Bible) jako základem *všeho* uvažování (biologie, historie, geologie, atd.), což vede ke *křesťanskému světovému názoru*; nebo začít lidskými názory (např. evoluční fantazií) jako základem *všeho* uvažování, což vede k *sekulárnímu světovému názoru*.

Většina křesťanů byla ideologicky ovlivněna prostřednictvím médií a školy, aby uvažovala sekulárním způsobem. Mají tendenci aplikovat sekulární myšlení při čtení Bible místo toho, aby používali Bibli k *formování* svého myšlení (Řím 12,1-2; Ef 4,20-24).

Bible říká: “Počátek poznání je bázeň před Hospodinem” (Př 1,7) a “Začátek moudrosti je bázeň před Hospodinem” (Př 9,10).

Jestliže si člověk osvojí evoluční pojetí historie (nedoložitelnými svědky ani písemnými záznamy), pak v jeho duchu vysvětluje doklady, které máme v současnosti – tedy i minulost dinosaurů, jak je uvedeno výše.

Ale jestliže člověk přistupuje k historii z pohledu písemného záznamu svědka (Boha) všech historických událostí, pak o *stejných* důkazech uvažuje docela jinak - totiž biblicky, jak je uvedeno výše.



Historie dinosaurů

Zkamenělé kosti, kterým dnes říkáme dinosauri, se nacházejí po celém světě. Mnohé z nálezů jsou pouze úlomky kostí, ale byly nalezeny i téměř celé kostry. Vědci byli schopni popsat mnoho různých typů dinosaurů na základě rozlišovacích znaků jako jsou struktura lebky, končetin atd.⁸ Neexistuje však neměnná definice toho, které zvíře je dinosaur a které ne.⁹

Odkud dinosauri pocházeli?

Bible říká, že Bůh stvořil různé druhy zemské zvěře šestého dne stvoření (Gen 1,24-25). Protože i dinosauri byli zemskou zvěří, určitě mezi tyto druhy patřili.¹⁰

Evolucionisté tvrdí, že se dinosauri vyvinuli z nějakých plazů, kteří se původně vyvinuli z obojživelníků. Nemohou však doložit jedinou nesporně přechodnou formu, aby své tvrzení opodstatnili. Vývojové větve dinosaurů v evolučních knihách zobrazují mnoho odlišných typů, ale jen hypotetické linie je spojují s nějakými společnými předchůdci. Ty linie jsou přerušované, protože k nim neexistují žádné fosilní doklady. Evolucionisté jednoduše nemohou dokázat svou víru v nedinosaurího předchůdce dinosaurů.

Jak dinosauri vypadali?

Vědci nevykopou dinosaura s celým neporušeným tělem. I kdyby našli *všechny* kosti, měli by stále méně než 40% zvířete, aby si domysleli, jak původně vypadalo. Kostí, například, nevyprávějí nic o barvě zvířete, ačkoliv byly nalezeny některé zkameněliny otisků kůže, které naznačují její strukturu. Protože existuje jistá rozmanitost barev mezi plazy žijícími dnes, dinosauri se mohli velmi lišit zbarvením, strukturou kůže atd. Při rekonstruování dinosaurů z kostních pozůstatků si vědci musejí mnoho domýšlet a často se navzájem rozcházejí. Zuřila například debata, zda dinosauri byli studenokrevní, či teplekrevní. Z kostí je také těžké určit, zda je dinosaur samec či samice. O těchto věcech existuje spousta spekulací.

Někdy se vědci při svých rekonstrukcích dopouštějí omylů, které se napravují, když se nalezne více kostí. Slavný “brontosaurus” například v nových slovnících dinosaurů není. Jeho původní “objevitel” dal špatnou hlavu na kostru dinosaura, který již předtím dostal jméno *Apatosaurus*.¹¹

Kdo objevil dinosaury?

Sekulární knihy by vám řekly, že první objev toho, co bylo později po-

jmenováno dinosaurem, je z r. 1677, kdy Dr. Robert Plot našel tak veliké kosti, že si myslel, že patří buď obrovskému slonu nebo obrovskému člověku.¹²

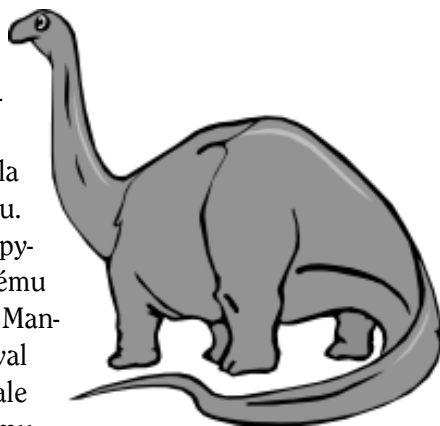
V roce 1822 Mary Anne Mantell šla na procházku po polní cestě v Sussexu. Podle tradice našla kámen, který se třpytil ve slunečním svitu, a ukázala ho svému manželovi, který sbíral zkameněliny. Dr. Mantell, lékař, si všiml, že kámen obsahoval zub podobný zubu moderních plazů, ale mnohem větší. Usoudil, že patřil nějakému vyhynulému obrovitému býložravému plazu se zuby jako leguán. V roce 1825 pojmenoval majitele tohoto zubu *Iguanodon* (zub leguána). Byl to Dr. Mantell, který začal popularizovat “věk plazů.”¹³

Z biblické perspektivy však byly tyto objevy ve skutečnosti *znovuobjevením!* Adam první objevil dinosaury, když pojmenovával druhy zemských zvířat, které Bůh stvořil v šestém dni stvoření (Gn 2,19-20).

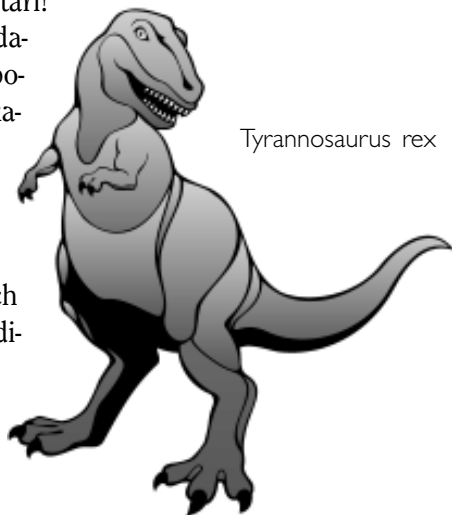
Kde žili?

Evolucionisté tvrdí, že dinosauri žili před miliony let. Je však důležité si uvědomit, že žádná z vykopaných kostí nemá připojený štítek, který by určoval její stáří! Evolucionisté stáří zjišťují nepřímými datovacími metodami, které jiní vědci zpochybňují, a navíc existuje mnoho důkazů proti milionům let.¹⁴

Říká nám Bůh, kdy byl stvořen *Tyrannosaurus rex*? Mnozí by odpověděli záporně. Ale Bible říká, že Bůh stvořil všechny věci v šesti normálních dnech. Stvořil zemskou zvěř včetně dinosaurů, v šestém dni (Gen 1,24-25), což je zhruba před 6 000 lety – přibližná doba stvoření, ke které dojdeme součtem let v Bibli.¹⁵ Takže po-



Brontosaurus byl omyl.



Tyrannosaurus rex

kud *T. rex* byl zemskou zvěří, a Bůh stvořil všechnu zemskou zvěř v šestém dni, pak Bůh stvořil *T. rex*e v šestém dni!

Dále z Bible víme, že před hříchem nebyla žádná smrt, nemoc ani utrpení.¹⁶ Pokud člověk jde důsledně od Genesis po Zjevení a interpretuje Písmo Písmem, potom smrt a prolévání krve přišly na svět teprve potom, co Adam zhřešil. První smrt zvířete nastala, když Bůh usmrtil zvíře v zahradě a oblékl Adama a Evu do jeho kůže (Gen 3,21). To byl také předobraz usmíření – náznak Kristovy krve, která měla být prolita za nás. Nemohly tedy existovat kosti mrtvých zvířat před hříchem – to by zpochybnilo evangelium.

To znamená, že dinosauři museli zemřít potom, co hřích vstoupil do světa, a ne předtím, takže dinosauří kosti nemohou být staré miliony let, když Adam žil pouze před tisíci lety.

Zmiňuje Bible dinosaury?

Jestliže lidé žili ve stejné době jako dinosauři, lze předpokládat, že staré historické spisy, jako je Bible, by je měly zmiňovat. Nejstarší české překlady Bible pocházejí z 16. století.¹⁷ Někteří lidé se domnívají, že jelikož slovo “dinosaurius” se v Bibli nikde nevyskytuje, Bible o dinosaurech nemluví.

Ale slovo “dinosaurius” bylo vytvořeno teprve v roce 1841.¹⁸ Sir Richard Owen, slavný britský anatom a první vrchní inspektor Britského muzea (a skalní antidarwinista), si poté, co se podíval na kosti *Iguanodona* a *Megalosaura*, uvědomil, že představují jedinečnou skupinu plazů, která ještě nebyla klasifikována. Vymyslel termín “dinosaurus” z řeckých slov, která znamenají “strašný ještěr.”¹⁹

Proto tedy nemůžeme očekávat, že nalezneme slovo “dinosaurus” ve starších vydáních Bible – toto slovo v jejich době ještě neexistovalo.

Existuje jiné slovo pro “dinosauria”? Po celém světě existují legendy o *dracích*. Mnohé popisy “draků” odpovídají rysům typickým pro určité dinosaury. Mohly to být ve skutečnosti popisy setkání s tím, čemu nyní říkáme dinosauři?

Hebrejské slovo, které se běžně překládá jako “drak” (hebrejsky: *tan*, *tannin*, *tannim*, *tannot*) se objevuje ve Starém zákoně třicetkrát. V Bibli jsou pasáže o “dracích”, kteří žili na zemi: “chtěl mě [Nebúkadnesar] spolknout jako drak” (Jer 51:34), “draci pouště” (Mal 1:3). Řada biblických kreacionistů věří, že v mnoha kontextech by tito draci mohli označovat to, čemu nyní říkáme dinosauři.²⁰ *Strongova konkordance* dokonce uvádí “dinosauria” jako jeden z možných významů pro *tannin/m*.

V knize Genesis 1,21 Bible říká: “I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody.” Hebrejské slovo pro “veliké (vodní) netvory” se na jiném místě překládá jako “drak” (hebrejsky: *tannin*). Takže v první kapitole první knihy Bible Bůh možná popisuje veliké mořské draky (mořská zvířata podobná dinosaurům), které stvořil.

Existují další biblické pasáže o dracích, kteří žili v moři: “drakům na vodách” (Ž 74,13), “zabije draka v moři” (Iz 27,1). Ačkoliv slovo “dinosaur” označuje pouze zvířata žijící na zemi, mořští a létající plazi jsou často řazeni do stejné skupiny s dinosaury. Mořští draci mohli zahrnovat zvířata dinosaurího typu jako *Mosasaurus*.²¹

Jób 41 popisuje velké zvíře, které žilo v moři, livjátana, který dokonce vydechoval oheň. Tento “drak” mohl být docela dobře mohutný, 17 m dlouhý *Kronosaurus*,²² nebo 25 m dlouhý *Liopleurodon*.

V Bibli je také zmíněn létající had: “ohnivý létající had” (Iz 30,6). To by mohl být odkaz na jednoho z pterodaktylů, o kterých se lidově smýšlí jako o létajících dinosaurech, jako *Pteranodon*, *Rhamphorhynchus* nebo *Ornithocheirus*.²³

Nedlouho po potopě Bůh ukazuje člověku jménem Jób svou stvořitelenskou velikost tím, že Jóbovi připomíná největší pozemské zvíře, které stvořil:

„Pohleď jen na behemóta, jeho jsem učinil jako tebe; on jako dobytče žere trávu. Pohleď, jakou má sílu v bedrech, jak mocné jsou svaly jeho břicha. Napřímí ocas jako cedr, šlachy jeho stehen jsou propletené, jeho kosti jsou bronzové válce, jeho hnáty jako železný

Byl behemót,
o němž mluví
Jób, jedním
z velkých
dinosaurů?



sochor. On byl na počátku Božích cest; jen jeho Učinitel může na něj s mečem (Jób 40,15-19).“

Tyto verše naznačují, že to bylo největší pozemské zvíře, které Bůh stvořil. Takže jaké zvíře byl “behemót”?

Překladaelé Bible si nebyli jisti, co to bylo za zvíře, a tak často jen přepsali původní hebrejský výraz a dostali slovo “behemót”. V mnoha biblických komentářích a biblických poznámkách pod čarou se však píše, že “behemót” je “možná hroch nebo slon”.²⁴ Některé verze Bible “behemóta” skutečně takto překládají.²⁵ Ale kromě toho, že slon a hroch nebyli největšími zvířaty, která Bůh stvořil (někteří dinosauři je daleko předčili), tento popis nedává smysl, protože ocas behemóta je přirovnáván k cedru (verš 17).

Maličký ocas slona (nebo ocásek hrocha, který vypadá spíš jako výrůstek kůže!) je velmi málo podobný cedru! Je zřejmé, že slon a hroch nemohli být “behemótem”. *Žádné živé zvíře se nepodobá tomuto popisu.* Behemót je však velmi podobný *Brachiosauru*, jednomu z největších dinosaurů.

Některé překlady v poznámkách uvádějí, že behemót s ocasem jako cedr mohl být slon nebo hroch



Existují jiné staré záznamy o dinosaurech?

Jedna z nejstarších knih britské historie, *Anglosaské kroniky*, zaznamenává setkání lidí s draky – jejich popisy silně připomínají známé dinosaury.²⁶ Emblém na vlajce Walesu (Spojené království) je drak.

Mnohé z historických líčení „draků“ se dobře hodí na určité druhy dinosaurů

Ve filmu *Velká záhada dinosaurů*²⁷ je uvedeno několik popisů draků:

- Sumerský příběh z doby 2 000 nebo více let před Kristem vypráví o hrdinovi jménem Gilgameš, který šel kácet cedry do vzdáleného lesa a setkal se tam s velkým zlým drakem, kterého zabil a uřízl mu hlavu.

- Když Alexandr Veliký (asi 330 let před Kristem) a jeho vojáci vpochodovali do Indie, zjistili, že Indové uctívali veliké syčící draky, které drželi v jeskyních.

- Čína je známá svými příběhy o dracích a draci často figurují v čínské poezii, výšivkách a vyřezávaných věcech.

- Anglie má svůj příběh o svatém Jiří, který zabil draka žijícího v jeskyni.

- Existuje příběh jednoho Ira z 10. století, ve kterém píše o svém setkání s něčím, co se jeví jako stegosaurus.

- V 16. století evropská vědecká kniha, *Historia Animalium*, uváděla několik žijících zvířat, které bychom nazvali dinosaury. Dobře známý přírodovědec tehdejší doby, *Ulysses Aldrovandus*, zaznamenal setkání venkovana *Baptisty* s drakem, jehož popis odpovídá malému dinosauru *Tanystropheu*. Došlo k němu 13. května 1572 poblíž Boloni v Itálii a venkovan draka zabil.

Našly se také petroglyfy (kresby vyryté do skály) tvorů, kteří jsou podobní dinosaurům.²⁸



Kresby Indiánů, jako tato z kaňonu White River v Utahu, dokládají, že dinosauri žili současně s lidmi.

Ve stručnosti lze říci, že v historii lidé znali draky velmi dobře. Popisy těchto zvířat odpovídají tomu, co víme o dinosaurech. Bible taková stvoření zmiňuje, a dokonce i taková, která žila v moři a létala ve vzduchu. Existuje ohromné množství jiných historických důkazů, že taková stvoření žila vedle lidí.

Co říkají kosti?

Existují také fyzické důkazy, že kosti dinosaurů nejsou staré miliony let. Vědci z University v Montaně našli kosti *Tyrannosaura rexe*, které nebyly úplně zkamenělé. Části kostí vypadaly jako čerstvé kosti a obsahovaly něco, co připomínalo krvinky a hemoglobin. Pokud by tyto kosti byly opravdu miliony let staré, pak by se krvinky a hemoglobin zcela rozpadly.²⁹ Také by to nemohla být “čerstvá” kost, pokud byla miliony let stará.³⁰ Zpráva těchto vědců uváděla následující:



„Tenký plátek kosti *Tyrannosaura rex* zářil jantarově pod objektivem mého mikroskopu... laboratoř se naplnila šumem vzrušení, neboť jsem zaostřil na něco uvnitř cév, čeho si nikdo z nás předtím nepovšiml: malinké kulaté částičky, průsvitně červené s tmavým středem... Červené krvinky? Tvar a umístění je naznačovaly, ale červené krvinky tvoří z větší části voda a nezůstaly by zachovány v 65 milionů let starém tyranosaurusu... Vzorek kosti, který nás tak vzrušil, pocházel z krásného, téměř celého kusu *Tyrannosaura rex*, který byl vykopán v roce 1990... Když tým přinesl tohoto dinosaura do laboratoře, všimli jsme si, že některé části hluboko uvnitř dlouhé kosti nohy nebyly úplně zkamenělé... Myslíme si, že všechny tyto důkazy podporují představu, že naše vzorky *Tyrannosaura rex* by mohly obsahovat zachovalé částičky hemoglobinu. Ale teprve po dalším výzkumu budeme moci s dostatečnou důvěrou prohlásit “Ano, tento tyranosaurus má ve svých tkáních krevní tělíska.”³¹

Nezkamenělé kosti dinosaura s kachním zobákem byly nalezeny na severním svahu Aljašky.³² Kreationističtí vědci na Aljašce dále vyzvedli (nezkamenělé) kosti zmrzlého dinosaura.³³ Evolucionisté by neřekli, že tyto kosti zůstaly zmrzlé po mnoho milionů let od doby, kdy podle nich dinosauri vymřeli. Tyto kosti by však nepřežily miliony let, kdyby nebyly zmineralizovány. To je záhada pro ty, kteří věří ve “věk dinosaurů” před miliony let, ale ne pro toho, kdo smýšlí podle Bible.

Co dinosauri žrali a jak se chovali?

Filmy jako *Jurský park* a *Ztracený svět* zobrazují většinu dinosaurů jako agresivní masožravce. Ale jen z toho, že měli ostré zuby, nemůžeme usuzovat, jak se tato zvířata chovala a co žrala – pouze víme, jaký druh zubů měla (pro trhání potravy atd.). Studium zkamenělého dinosaurího trusu (koprolit)³⁴ však pomohlo vědcům určit, co někteří dinosauri žrali.

Před hříchem byla původně všechna zvířata včetně dinosaurů býložravá. Kniha Genesis 1,30 říká: “Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.”

To znamená, že i *Tyrannosaurus rex* před pádem žral pouze rostliny. Někteří lidé to odmítají a poukazují na to, že velký *T. rex* měl velké zuby, a trvají na tom, že byly určitě používány k útoku na zvířata. To, že má zvíře veliké ostré zuby, však neznamená, že je masožravec. Znamená to jen tolik, že má velké ostré zuby.³⁵

Mnoho současných zvířat má ostré zuby, ale jsou to v podstatě býložravci. Panda obrovská má ostré zuby jako masožravec, ale živí se bambusem. Zuby pandy byly tedy vhodně stvořeny k tomu, aby žrala bambus. Aby evolucionisté “vysvětlili,” proč má panda obrovská zuby jako mnoho současných masožravců, musí tvrdit, že panda obrovská se vyvinula jako masožravec, a teprve později přešla na bambus.³⁶

Různé druhy netopýřů se živí ovocem, nektarem, hmyzem, malými zvířaty a krví, ale z jejich zubů se převažující strava nedá určit.³⁷ Medvědi mají zuby podobné kočkovitým šelmám (např. lvu), ale někteří medvědi jsou býložraví a mnozí, ne-li většina, jsou převážně býložraví.

Před hříchem Bůh popsal svět jako “velmi dobrý” (Gen 1,31). Někteří lidé nedokáží přijmout tuto představu úplné harmonie kvůli potravnímu řetězci, který vidí v současném světě. Nemůžeme se ale dívat na hříchem prokletý svět a z toho pramenící smrt a boj, a kvůli němu odmítnout popis histo-

rie v Genesis. Všechno se změnilo v důsledku hříchu. Proto Pavel popisuje současné stvoření jako “sténající” (Řím 8,22). Musíme se na svět dívat “očima” Bible, abychom ho pochopili.³⁸

Někteří argumentují, že lidé a zvířata by trpěli i v “ideálním” světě. Tvrdí, že i před hříchem mohl Adam nebo zvíře šlápnout na drobného tvora nebo se škrábnout o větev. Tyto situace nastávají v dnešním *padlém* světě – současný svět *není* dokonalý; trpí následkem prokletí (Řím 8,22). Nemůžeme se dívat na Bibli “očima” světa a tvrdit, že svět před hříchem byl stejný jako svět, který vidíme dnes. Nevíme, jak vypadal dokonalý svět, neustále obnovovaný a zcela udržovaný Boží mocí (Kol 1,17; Ž 1,3) – nikdy jsme nezažili dokonalost (pouze Adam a Eva ji znali před hříchem).

Malé záblesky však naleznete v Písmu: v Deuteronomiu 8,4 nebo 29,5 a Nehemjáši 9,21 se píše, že když Izraelci putovali po poušti po 40 let, že jejich oblečení a boty se neobnosily ani jejich nohy neotekly. Když Bůh věci dokonale udržuje, opotřebenění věcí nebo náhodné zranění nejsou možné.

Pomyslete na Šadraka, Měšaka a Abednega (Da 3,26-27) – vyšli z ohně, aniž by byli cítit kouřem. Když Hospodin dokonale udržuje, zranit se *není* možné. V dokonalém světě před hříchem a prokletím Bůh udržoval všechno, ale v tomto prokletém světě se všechno opotřebovává. Mnoho komentátorů věří, že popis v Iz 11,6-9 o vlku, beránku a lvu, který žere slámu jako dobytče, je obrazem nového světa v budoucím obnovení (Sk 3,21), kdy už nebude prokletí ani smrt (Zj 21,1; 22,3). Zvířata, o kterých se píše, žijí mírumilovně jako býložravci (toto je také stav živočišné říše před hříchem – Gen 1,30). Dnešní svět se dramaticky změnil vlivem hříchu a prokletí. Současný potravní řetězec a chování zvířat (které se také změnilo po potopě – Gen 9,2-3) *nelze* použít jako východisko pro výklad Bible – Bible vysvětluje, *proč* je svět takový, jaký je!

Na počátku dal Bůh Adamovi a Evě vládu nad zvířaty: “*A Bůh jim požehnal a řekl jim: “Plodte se a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe”* (Gen 1,28). Když se podíváme na dnešní svět, je nám připomínáno v Žid 2,8: “Všecko jsi podrobil pod jeho nohy. Když mu tedy podrobil všecko, znamená to, že nezůstalo nic, co by mu nebylo podmaněno. Nyní ovšem ještě nevidíme, že by mu vše bylo podmaněno.” Vztah člověka k okolí se změnil vlivem hříchu – není mu “podrobeno”, jak bylo původně.

Lidé včetně většiny křesťanů pozorují svět zpravidla tak, jak vypadá dnes, plný smrti a utrpení, a potom aplikují tento pohled na Bibli a vysvětlují ji

v tomto světle. Ale jsme hříšné, chybující lidské bytosti, které pozorují hříchu propadlý svět (Řím 8,22), a proto potřebujeme začít Božím zjevením, Bibli, abychom začali chápat.

Takže, jak vznikly tesáky a drápy? Dr. Henry Morris konstatuje:

„Teprve budoucí výzkum může ukázat, zda takové tvary jako tesáky a drápy, byly součástí původní výbavy (zvířat), potlačenými rysy, které se staly dominantními v důsledku pozdějších selektivních procesů, nebo to byly mutace, které následovaly po prokletí.“³⁸

Když vstoupil do světa hřích, všechno se změnilo. Možná se v této fázi začala některá zvířata navzájem požírat. Co se stalo do doby Noeho, popsal Bůh takto: “Bůh pohleděl na zemi; byla zcela zkažená, protože všechno tvorstvo pokazilo na zemi svou cestu” (Gen 6,12).

Po potopě Bůh také změnil chování zvířat. Čteme: “Bázeň před vámi a děs z vás padnou na všechnu zemskou zvěř i na všechno nebeské ptactvo; se vším, co se hýbe na zemi, i se všemi mořskými rybami jsou vám vydáni do rukou” (Gen 9,2). Pro člověka tedy bylo mnohem těžší vykonávat vládu, která mu byla dána v Gen 1,28.



Medvěd hnědý má podobné zuby jako kočkovité šelmy, je však převážně býložravec.

Proč nacházíme zkameněliny dinosaurů?

Tvorba zkameněliny vyžaduje náhlý zánik. Když zvíře zemře, obvykle je sežráno nebo se rozpadne tak, až z něj nic nezůstane. Aby vznikla zkamenělina, je potřeba jedinečných podmínek, které zachovají zvíře a nahradí ho nerosty atd.

Evolucionisté kdysi tvrdili, že fosilní záznam se vytvářel pomalu tak, jak zvířata umírala, a byla postupně překrývána sedimenty. Ale nedávno přiznali, že fosilní záznam musel vzniknout katastrofickými procesy.³⁹ Aby se vytvořily miliardy zkamenělin po celém světě ve vrstvách mnohdy několik kilome-

Hřbitovy
dinosaurů
svědčí o
katastrofální
záplavě.



trů tlustých, organizmy musely zemřít rychle. Mnoho evolucionistů nyní říká, že fosilní záznam se vytvořil rychle, při náhlých událostech oddělených miliony let!

Podle Bible se postupem času země naplnila nemravností, a tak se Bůh rozhodl, že sešle světovou potopu: “a zahladím tak zpod nebe všechno tvorstvo, v němž je duch života. Všechno, co je na zemi, zhyne.” (Gen 6,17).

Bůh přikázal Noemu, aby postavil velmi prostornou loď, do které měl vzít svou rodinu a zástupce z každého druhu pozemského, dýchajícího zvířete (které Bůh sám vybere a pošle Noemu – Gen 6,20). V tom byli zahrnuti dva z každého druhu dinosaurů.

Jak se dinosauri vešli do archy?

Mnozí lidé si představují dinosaury jako obrovské tvory, kteří by se nikdy nevešli do archy. Ale průměrná velikost dinosaura (vypočtená z koster, které byly nalezeny po celé zemi) je zhruba velikost ovce.⁴⁰ Ve skutečnosti mnoho dinosaurů bylo poměrně malých. Například *Struthiomimus* byl veliký jako pštros a *Compsognathus* nebyl větší než kohout. Pouze několik dinosaurů dorůstalo do extrémně velikých rozměrů (např. *Brachiosaurus*, *Apatosaurus*), ale ani oni nebyli tak velcí jako největší zvíře v dnešním světě, modrá velryba. (Plazi rostou prakticky po celý život. Velcí dinosauri byli tedy pravděpodobně velmi staří.)

Dinosauri kladli vejce, a největší zkamenělé dinosaurí vejce je zhruba

velikosti fotbalového míče.⁴¹ I ti největší dinosauri byli velmi malí, když se vylíhli. Nezapomeňme, že zvířata, která vystoupila z lodi, měla znovu zaplnit zemi. Proto bylo důležité vybrat do archy mladá dospělá zvířata, která byla brzy na vrcholu jejich reprodukčního věku. Lze tedy realisticky předpokládat, že Bůh poslal do archy mladá dospělá zvířata, ne úplně dospělé tvory.

Někdo by mohl namítnout, že se 600 či více pojmenovaných druhů dinosaurů nemohlo do archy vejít. Ale Gen 6,20 říká, že do archy vešly reprezentativní *druhy* zemské zvěře. Otázka je, co je “*druh*” (hebrejsky: *min*)? Bibličtí kreacionisté poukazují, že mnoho “druhů” může pocházet z jedné “čeledi”. Ve světě například existuje mnoho typů koček, ale všechny “druhy” koček pravděpodobně původně pochází z pouze několika “skupin” koček.⁴² Dnešní typy koček se vyvinuly přírodní a umělou selekcí, která působila na variaci v informacích (genech) původních koček. To vytvořilo různé kombinace a podmnožiny informací a tedy různé typy koček. Mutace (chyby v kopírování genů během reprodukce) může také přispět k variaci, ale změny způsobené mutacemi jsou negativní a způsobují ztrátu původních informací.

Dokonce “vznik druhů” mohl nastat skrze tyto procesy. Tato tvorba druhů *není* “evolucí,” jelikož je založena na *již přítomných* stvořených informacích a je tedy omezeným “degradačním” procesem, který nezvyšuje komplexnost. V Noeho arše bylo tedy potřeba pouze několik kočkovitých párů.

Jmen dinosaurů neustále přibývalo, přičemž nová jména byla dávána někdy i jen několika kusům kosti nebo kostře, která se podobala jiné, lišící se pouze velikostí nebo zemí nálezu. V arše bylo patrně méně než 50 různých skupin nebo tříd dinosaurů.⁴³

Je také potřeba si uvědomit, že Noeho archa byla opravdu velká a zcela schopná unést potřebný počet zvířat včetně dinosaurů.

Zemská zvířata (včetně dinosaurů), která nebyla v arše, utonula. Mnoho z nich bylo zachováno ve vrstvách vytvořených potopou – odtud miliony zkamenělin. Lze předpokládat, že mnoho dinosaurích zkamenělin bylo pohřbeno v této době, asi před 4 500 lety. Po potopě nastaly také velké katastrofy jako doba ledová, které se zasloužily o vytvoření zkamenělin v období po potopě.

Pokřivené tvary těchto zvířat zachované v kamenech, jejich masový výskyt ve hřbitovech zkamenělin, široké rozšíření a některé celé kostry dosvědčují, že tato zvířata byla pohřbena náhle. To vše ukazuje na ohromnou potopu.⁴⁴

Proč dnes dinosaury nevidíme?

Na konci potopy vyšli Noe, jeho rodina a zvířata ven z archy (Gen 8,15-17). Dinosauri tedy začali nový život v novém světě. Spolu s ostatními zvířaty dinosauri vyšli ven, aby se množili a znovu naplnili zemi. Opustili místo, kde archa přistála, a rozšířili se po zemském povrchu. Díky potomkům těchto dinosaurů vznikly legendy o dracích.

Ale svět, který měli znovu zaplnit, se výrazně lišil od toho, který znali před Noeho potopou. Potopa jej zdevastovala. Nyní to byl svět, ve kterém bylo mnohem těžší přežít.

Po potopě Bůh řekl Noemu, že od této chvíle se ho budou zvířata bát a že člověk může jíst jejich maso (Gen 9,1-7). I pro člověka se svět stal podstatně drsnějších místem. Aby přežil, musel doplnit kdysi jednoduše dostupnou rostlinnou potravu živočišnými zdroji.

Schopnost zvířat a člověka přežít byla vystavena tvrdým zkouškám. Z fosilního záznamu, z písemné historie člověka a ze zkušenosti posledních staletí vidíme, že mnoho forem života na této planetě v těchto zkouškách neobstálo.

Musíme si uvědomit, že mnoho rostlin a zemských zvířat po potopě vyhynulo – buď kvůli činnosti člověka nebo konkurenci ostatních druhů nebo kvůli drsnějšímu životnímu prostředí. Mnohé skupiny dosud vymírají. Dinosauri patří ke skupinám vyhynulým.

Proč se lidé tak zajímají o dinosaury a mají malý zájem o vyhynutí například kapradí *cladophobius*? Je to proto, že dinosauri budí dojem netvorů, který tolik vzrušuje a fascinuje.

Evolucionisté z této fascinace těží a svět je plný evoluční propagandy soustředěné na dinosaury. Následkem toho dokonce i myšlení křesťanů je ovlivněno evoluční filozofií. Výsledkem je, že mají tendenci dívat se na dinosaury jako něco záhadného.

Kdybyste se v zoologické zahradě zeptali, proč se tak věnují ohrožených druhům, pravděpodobně byste dostali tuto odpověď: „Ze země zmizelo mnoho zvířat. Zvířata neustále vymírají. Podívejte se na zvířata, která zmizela navždy. Musíme jednat, abychom zvířata zachránili.“ Pokud byste se zeptali „Proč zvířata vymírají?“, možná byste dostali tuto odpověď: „Je to jasné! Lidé je zabíjejí; nedostatek potravy; člověk ničí životní prostředí; nemoci; genetické problémy; katastrofy jako povodně – je mnoho důvodů.“

Kdybyste se potom zeptali „A co se stalo s dinosaury?“, odpověď by pravděpodobně byla: „Nevíme! Vědci navrhli spoustu možných důvodů, ale je to záhada.“

Možná jedním z důvodů, proč dinosaury vyhnuli, je to, že jsme se o ohrožené druhy nezačali starat dost včas! Faktory, které způsobují vymírání dnes a které vznikly lidským hříchem – prokletí, následky potopy (soud) atd. – jsou tytéž faktory, které způsobily, že vyhnuli dinosaury.

Skutečně dinosaury vyhnuli?

Nikdo nemůže dokázat, že organizmus vyhynul, dokud nezná každou část zemského povrchu. Experti se blamovali nálezy živých a zdravých zvířat, která prohlásili za vyhynulá. Například nedávno badatelé našli v Nepálu slony, kteří měli mnoho rysů společných s mamuty.⁴⁵

Vědci v Austrálii našli živé stromy, o kterých si mysleli, že vyhynuly spolu s dinosaury. Jeden vědec řekl: “Bylo to jako najít živého dinosaura.”⁴⁶ Když vědci objeví zvířata nebo rostliny, o kterých si mysleli, že jsou dávno vyhynulé, nazývají je “živými zkamenělinami.” Existují stovky “živých zkamenělin,” což je velmi trapné pro ty, kteří věří, že historie země je stará miliony let.⁴⁷

Badatelé a domorodci v Africe dokonce nedávno oznámili, že viděli tvory podobné dinosaurům.⁴⁸ Byli spatřeni v odlehlých místech, jako jsou jezera hluboko v konžské džungli. Jejich popisy nápadně odpovídají dinosaurům.⁴⁹

Zdá se, že jeskynní malby původních Američanů zachycují dinosaury⁵⁰ – vědci uznávají kresby mamutů, tak proč ne kresby dinosaurů? Evoluční předstevník, že člověk nežil ve stejné době jako dinosaury, nedovoluje většině vědců vůbec pomyslet, že by tyto kresby měly zachycovat dinosaury.

Je samozřejmé, že pro kreacionistu by nebyla žádná ostuda, kdyby někdo objevil dinosaura žijícího v džungli. Pro evolucionistu však ano.

Ne, nemohli bychom klonovat dinosaura jako ve filmu *Jurský park*, i kdybychom měli dinosaury DNA. Také bychom potřebovali živou samici, protože v cytoplazmě vajíčka je “mechanismus” nutný k tomu, aby se nový jednotlivec mohl vyvinout.⁵¹

Ptakoještěři?

Mnoho evolucionistů si stejně nemyslí, že dinosaury skutečně vyhnuli! Na vývěsním štítu nad vstupem na výstavu ptáků v ZOO v Cincinnati v Ohiu v roce 1997 bylo napsáno toto:

Dinosaury vyhnuli před miliony let – je to tak? Ne, ptáci jsou v podstatě moderní krátkoocasí opeření dinosaury.

V polovině 60. let tohoto století Dr. John Ostram z Yaleovy University začal popularizovat myšlenku, že se ptáci vyvinuli z dinosaurů.⁵² Ne všichni evolucionisté s tím však souhlasí. “Je to pouze jejich fantazie,” říká Alan Feduccia, ornitolog z University of North Carolina v Chapel Hill a přední kritik teorie vývoje ptáků z dinosaurů. “Tak moc chtějí vidět živé dinosaury, že si nyní myslí, že je mohou zástupně studovat v zahradních ptačích budkách.”⁵³

Bylo učiněno mnoho pokusů přesvědčit veřejnost, že moderní ptáci jsou skuteční dinosauri. Časopis *Time* 26. dubna 1993 měl na obálce “ptakoještěra” s peřím nazývaného dnes *Mononykus* (přechodná forma mezi dinosaury a ptáky), který je odvozen od fosilie, jež neměla žádné peří. Ve stejném měsíci *Science News* uvedl článek, který tvrdil, že toto zvíře byl ryjící tvor podobně jako krtek.⁵⁴

V roce 1996 noviny přinesly zprávu z Číny o nálezu zkameněliny plaza, který měl pravděpodobně peří.⁵⁵ Některá média tvrdila, že pokud by se to potvrdilo, byl by to “nevyratitelný důkaz, že dnešní ptáci se vyvinuli z dinosaurů.”⁵⁶ V roce 1997 však Akademie přírodních věd ve Filadelfii poslala čtyři přední vědce, aby tento nález prozkoumali. Jejich závěr byl, že to *nebylo* peří. Zpráva v médiích uvedla o jednom z vědců: “Řekl, že viděl struktury podobné chlupům - ne chlupy - které mohly podpírat lem nebo hřebínek jako měli leguáni.”⁵⁷

Ohled po této zprávě se objevila další zpráva v médiích, že také v Jižní Americe bylo nalezeno 20 zlomků kostí plaza opravňujících závěr, že dinosauri byli příbuzní ptákům!⁵⁸

Ptáci jsou teplokrevní a plazi jsou studenokrevní, ale evolucionisté, kteří věří, že se dinosauri vyvinuli v ptáky, by rádi viděli dinosaury jako teplokrevné, aby to podpořilo jejich teorii. Dr. Larry Martin z Kansaské university však namítá:

„Poslední výzkum ukázal, že mikroskopická struktura dinosaurůvých kostí “byla typická pro studenokrevná zvířata, takže jsme se zas vrátili k studenokrevným dinosaurům.”⁵⁹

Je smutné, že sekulární média tak vystupňovala své protikřesťanské postoje v pro-evoluční propagandě, že se dala strhnout až k směšným prohlášením jako “Papoušci a kolibříci jsou také dinosauri.”⁶⁰

Několik nových zpráv rozohnilo mezi evolucionisty debatu o ptácích a

dinosaurech. Jedna se týká výzkumu původu zárodků prstů ptáků a dinosaurů, který ukázal, že ptáci se *nemohli* vyvinout z dinosaurů!⁶¹ Studie takzvaného opeřeného dinosaura z Číny ukázala, že tento dinosaur měl jednoznačně plíce plaza a bránici, které se jednoznačně lišily od ptačích plíc.⁶² Další zpráva uváděla, že roztřepené okraje u čínské zkameněliny, o kterých si někteří mysleli, že je to “peří,” jsou podobné kolagenovým vláknům, která se nacházejí těsně pod kůží mořských hadů.⁶³

Neexistuje *žádný* důvěryhodný důkaz, že ptáci vyvinuli z dinosaurů.⁶⁴ Dinosauri byli vždy dinosauri a ptáci byli vždycky ptáky!

Co kdyby *byla* nalezena zkamenělina “dinosaurů” s peřím? Dokázalo by to, že ptáci se vyvinuli z dinosaurů? Ne – kachna má kachní zobák a nohy s plovací blánou stejně jako ptakopysk, ale nikdo z toho nevyvozuje, že se ptakopysk vyvinul z kachny. Působivý důkaz pro víru, že se ptáci vyvinuli z plazů (nebo dinosaurů) by byly šupiny plazů napůl přeměněné v peří, ale nikoliv zcela vytvořená křídla. Zkamenělina podobná dinosauru s peřím by byla jen další zvláštní směsíc jako ptakopysk, a variací opakovaného vzoru vloženého do tvorů, svědčícího o ruce jediného pravého Boha Stvořitele, který stvořil všechno.

Proč na tom záleží?

Ačkoliv dinosauri jsou fascinující, někteří čtenáři mohou namítnout: “Proč se nadělá tolik cavyků s dinosaury? V dnešním světě je mnohem víc důležitějších věcí, které je potřeba řešit, jako potraty, rozpad rodiny, rasismus, promiskuita, nepoctivost, homosexuální praktiky, euthanasie, sebevražda, pornografie, atd. Raději bychom lidem měli říkat evangelium Ježíše Krista, a nezabývat se podružnými otázkami jako jsou dinosauri!”

Ve skutečnosti učení evolucionistů o dinosaurech, které zakořenilo ve společnosti, *má* velkou zásluhu na tom, proč mnoho lidí nechce slyšet evangelium a proč tedy ta spousta společenských problémů, zmíněných výše.

Důsledky

Pokud přijímáme učení evolucionistů o dinosaurech, potom musíme připustit, že popis historie v Bibli je falešný. Pokud se bible mýlí v této oblasti, potom není Slovem Božím a můžeme ignorovat i všechno ostatní, co říká a co se nám nehodí.

Pokud se všechno vytvořilo skrze přírodní procesy – bez Boha – potom na nás Bůh nemá žádný nárok a nemá ani právo nám říkat, jak máme žít. Ve

skutečnosti podle tohoto myšlení Bůh vlastně neexistuje, takže neexistuje žádný absolutní základ pro morálku. Bez Boha je všechno povoleno – co je správné a co špatné je pouze otázkou názoru. A bez základu morálky neexistuje taková věc jako hřích. A neexistence hříchu znamená, že nemusíme bát žádného Božího soudu a že nepotřebujeme Spasitele, Ježíše Krista.

Miliony let a evangelium

Učení, že dinosauři žili a vyhnuli miliony let před člověkem, přímo útočí na základy evangelia ještě z jiné strany. Fosilní záznam, jehož součástí jsou dinosauři, dokumentuje smrt, nemoc, utrpení, krutost a brutalitu. Je to velmi ošklivý záznam. Připustit, že fosilní vrstvy vznikaly miliony let, znamená přijmout smrt, krveprolití, nemoc a utrpení před Adamovým hříchem.

Bible však říká jasně, že smrt, krveprolití, nemoc a utrpení jsou *následkem hříchu*. Bůh varoval Adama v Gen 2,17, že pokud bude jíst ze stromu poznání dobrého a zlého, zcela jistě zemře. Hebrejský výraz “jistě zemřeš” ve skutečnosti znamená “umíraje, zemřeš.” Jinými slovy, okamžitou duchovní smrt bude následovat proces tělesného úpadku, který nakonec skončí i tělesnou smrtí.

Jakmile připustíme miliony let u dinosauřích zkamenělin, připustili jsme smrt a utrpení ještě předtím, než Adam zhřešil a přivolal tak smrt a utrpení na Boží stvoření.

Poté, co Adam neuposlechl Boha, Hospodin oblékl Adama a Evu “koženými suknicemi” (Gen 3,21). Aby to mohl udělat, musel zabít a prolít krev přinejmenším jednoho zvířete. Důvod je shrnut v Žid 9,22: „Podle zákona se skoro vše očišťuje krví a bez vylití krve není odpuštění.“

Bůh požadoval prolítí krve na odpuštění hříchů. Co se stalo v zahradě Eden, bylo předobrazem toho, co se mělo stát v Ježíši Kristu, který prolil svou krev na kříži jako “Beránek Boží, který snímá hřích světa” (J 1,29).

Pokud prolítí krve nastalo před hříchem, což by se stalo, kdyby zahrada stála na fosilním záznamu zvířat mrtvých miliony let, potom by podstata usmíření byla anulována.

Tento “velký obraz” také odpovídá Římanům 8, kde se říká, že celé stvoření “sténá” kvůli následkům Adamova pádu – není to “sténání” ze smrti a utrpení před tím, než Adam zhřešil.

Ježíš Kristus vytrpěl fyzickou smrt a prolil svou krev, protože smrt byla trestem za hříchy. Pavel to podrobně rozebírá v Římanech 5 a 1. Korintským 15.

Kapitoly 21 a 22 ze Zjevení říkají jasně, že jednoho dne bude “nové nebe a nová země,” kde už „nebude smrti ani prokletí“ – tak, jak tomu bylo, než hříchy všechno změnil. Je zřejmé, že na nové zemi budou i zvířata, která nebudou umírat a požírat se navzájem ani požírat vykoupené lidi!

Proto učení o milionech let smrti, nemoci a utrpení před tím, než Adam zhřešil, je přímým útokem na základ zvěsti o kříži.

Závěr

Jestliže přijímáme Boží Slovo v knize Genesis jako pravdivé a jako auto-ritu, potom můžeme vysvětlit dinosaury a pochopit důkazy, které pozorujeme ve světě kolem nás. Pokud to děláme, pomáháme lidem vidět, že kniha Genesis je naprosto důvěryhodná a logicky obhájitelná a že je tím, čím si nárokuje být – pravdivým popisem historie vesmíru a lidstva. Co si člověk myslí o knize Genesis nakonec určuje, co si bude myslet o zbytku Bible. To zase ovlivní, co si člověk myslí o sobě, smyslu života a ostatních lidech, včetně jejich potřeby spasení.

Poznámky

- 1 J. R. Horner, D. Lessem: *The Complete T. rex* (New York: Simon & Schuster, 1993), str. 18. M.A. Norell, E.S. Gaffney, L. Dingus: *Discovering Dinosaurs in the American Museum of Natural History* (New York: Nevaumont Publ. Co. Inc., 1995), str. 17 říká, že nejstarší dinosaurů zkamenělina je stará 228 milionů let.
- 2 D.T. Gish: *Evolution: the Fossils Still Say No!* (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1995), str. 129nn probírá evoluční názory z kreační pozice. Norell et al.: *Discovering Dinosaurs in the American Museum of Natural History*, str. 2. “Dinosaurů patří do skupiny nazývané Archosauria. . . Živými zástupci archosaurů je 21 současných krokodýlů a aligátorů, spolu s více než deseti tisíci druhů živých theropodních dinosaurů (ptáků).”
- 3 J. D. Morris, *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, 1994). H. M. Morris, *The Genesis Record* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1976), str. 42–46. O biblické chronologii viz James Ussher: *The Later Part of the Annals of the World*, E. Tyler for F. Crook and G. Bedell, London, 1658.
- 4 M. Benton: *Dinosaurs: An A–Z Guide* (New York: Derrdale Books, 1988), str. 10–11.
- 5 Tamtéž.
D. Lambert a Diagram Group: *The Dinosaur Data Book* (New York: Avon Books, 1990), str. 10–35.
Norell et al.: *Discovering Dinosaurs in the American Museum of Natural History*, str. 62–69.

- V.L. Sharpton and P.D. Ward, editors, *Global Catastrophes in Earth History*, The Geological Society of America, Special Paper 247, 1990.
- 6 M. D. Lemonick, "Parenthood, Dino-style," *Time*, January 8, 1996, str. 48.
- 7 Žalm 78,5; 2 Tim 3,14-17; 2 Petr 1,19-21. Bůh, který vdechl písmu, je od věčnosti, je dokonalý a nikdy nelže (Titus 1:2).
- 8 D. Lambert: *A Field Guide to Dinosaurs* (New York: Avon Books, 1983), str. 17.
- 9 *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary* (Springfield, MA: Merriam-Webster Inc., 1995), str. 326. Dinosaurus: "1: živočich ze skupiny (Dinosauria) vyhynulých, převážně pozemních masožravých nebo býložravých ještěřů z období mezozoika. 2: kterýkoli z vyhynulých velkých ještěřů."
- 10 Jestliže někteří z dinosaurů patřili do vodní říše, byli stvoření pátý den stvořitelského týdne.
- 11 S. West: "Dinosaur Head Hunt," *Science News*, 1979, 116(18):314-5. Původně byla hlava dinosaura typu *Camarasaurus* omylem připojena ke kostře *Apatosauria* a teprve později nahrazena správnou hlavou ze "stejně rodiny jako téměř totožný příbuzný, *Diplodocus*." str. 314.
- 12 Benton: *Dinosaurs: An A-Z Guide*, str. 14.
- 13 Lambert et al.: *The Dinosaur Data Book*, str. 279.
- 14 Morris: *The Young Earth*, str. 51-67.
- 15 Morris: *The Genesis Record*, str. 4-6.
- Ussher: *The Later Part of the Annals of the World*.
- 16 J. Stambaugh: "Creation, Suffering and the Problem of Evil," *CEN Technical Journal*, 1996, 10(3):391-404.
- 17 Nejstarší českou Bibli vydal Melantrich r. 1549. Nejznámější překlady, kralický a svatováclavský, pocházejí ze 16.-17. stol.
- 18 D. Dixon, B. Cox, G.J.G. Savage, and B. Gardiner, *The Macmillan Illustrated Encyclopedia of Dinosaurs and Prehistoric Animals* (New York: Macmillan Publishing Co., 1988), str. 92.
- R. M. Grigg, "Dinosaurs and Dragons: Stamping on the Legends!" *Creation*, 1990, 14(3):11.
- 19 D. Norman, *The Illustrated Encyclopedia of Dinosaurs* (London: Salamander Books Limited, 1985), str. 8.
- Význam "strašný ještěř" pomohl rozšířit představu, že dinosauri byli gigantickými divokými monstry. Nic není vzdálenějšího pravdě. Kdyby byl Owen věděl o *menších* dinosaurech, možná by nikdy takový výraz nepoužil.
- 20 Hebrejská slova mohou mít mnoho významů, včetně mořské obludy (Gen 1,21; Jób 7,12; Ž 148,7; Iz 27,1; Ezech 29,3; 32,2), hada (Ex 7,9 srv. Ex 4,3 a hebr. obdoby Deut 32,33). *Tannin/m* are hrozivá stvoření, obývající daleké, pusté kraje (Iz 34,13; 35,7; Jer 49,33; 51,37; Mal 1,8), nepřemožitelná (Iz 27,1; 51,9), beznohá (Deut 32,33 srv. Ž 91,13) i s nohama (Ezech 32,2). O *tannin* se však říká, že kojí svá mláďata (Pláč 4,3), což není vlastnost plazů, ale např. velryb (mořské obludy?). Slovo naznačuje velké, hrůzostrašné tvory žijící v bažinách nebo ve vodě. Může zahrnovat plazy a savce. Moderní překladatelé často užívají překlad „šakal“, který se však nezdá přiměřený, jelikož není ani hrůzostrašný, ani nepřemožitelný a nežije v bažinách.
- 21 Někteří se domnívali, že mršina mořského tvora nalezeného u pobřeží Nového Zélandu patřila *plesiosaurovi*. Důkladná analýza však hovoří spíš pro žraloka obrovského. Viz P. Jerlström, B. Elliott: "Let Rotting Sharks Lie: Further Evidence for Shark Identity of the Zuiyo-maru Carcass," *CEN Technical Journal*, 1999, 13(2):83-87. Nicméně kresby severoaustralských domorodců, zobrazující "Yarru," tvora zřetelně podobného *plesiosaurovi*, nasvědčují, že plesiosauri žili ještě poměrně nedávno; viz R. Driver: "Australia's Aborigines

- Did They See Dinosaurs?” *Creation*, 1999, 21(1):24-27.
- 22 S.J. Czerkas, S.A. Czerkas: *Dinosaurs: A Global View* (Spain: Barnes and Noble Books, 1996), str. 179.
- 23 Norman: *The Illustrated Encyclopedia of Dinosaurs*, str. 170-172.
P. Wellhofer: *Pterosaurs: The Illustrated Encyclopedia of Prehistoric Flying Reptiles* (New York: Barnes and Noble, 1991), str. 83-85, 135-136.
- 24 např. *Nový biblický slovník* (Návrat domů, Praha 1996).
- 25 *New Living Translation: Holy Bible* (Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, 1996). Jób 40:15: “Pohled’ na velikého hrocha.”
- 26 Bill Cooper: *After the Flood* (West Sussex, England: New Wine Press, 1995), str. 130-161.
- 27 P. S. Taylor: *The Great Dinosaur Mystery*, Films for Christ, Mesa, AZ, 1991. Viz též: P. Taylor: *The Great Dinosaur Mystery and the Bible*, (Denver, CO: Accent Publications Inc., 1989).
- 28 D. Swift: “Messages on Stone,” *Creation*, 1997, 19(2):20-23.
- 29 C. Wieland: “Sensational Dinosaur Blood Report,” *Creation*, 1997, 19(4):42-43.
- 30 D. Batten: “Buddy Davis – The Creation Music Man (Who Makes Dinosaurs),” *Creation*, 1997, 19(3):49-51.
M. Helder: “Fresh Dinosaur Bones Found,” *Creation*, 1992, 14(3):16-17.
- 31 M. Schweitzer, T. Staedter: “The Real Jurassic Park,” *Earth*, June 1997, str. 55-57.
Viz zprávu v *Creation*, 19(4):42-43, popisující pečlivé testy, jež prokázaly přítomnost hemoglobinu.
- 32 K. Davies: “Duckbill Dinosaurs (Hadrosauridae, Ornithischia) from the North Slope of Alaska,” *Journal of Paleontology*, 1987, 61(1):198-200.
- 33 Batten: “Buddy Davis – The Creation Music Man. . . .”
- 34 S. G. Lucas: *Dinosaurs: The Textbook*, (Dubuque, IA: Wm C. Brown Publishers, 1994), str. 194-196.
- 35 D. Marrs, V. Kylberg: *Dino Cardz*, 1991. *Estemmenosuchus* was a large mammal-like reptile. “Přes hrozivě vyhlížející tesáky byl zřejmě býložravcem.” Usoudili tak patrně podle stoliček.
- 36 K. Brandes: *Vanishing Species* (New York: Time-Life Books, 1974), str. 98.
- 37 P. Weston: “Bats: Sophistication in Miniature,” *Creation*, 1999, 21(1):28-31.
- 38 Morris: *The Genesis Record*, str. 78.
- 39 Např. D. Ager: *The New Catastrophism* Cambridge, UK: Cambridge University Press, 1993).
- 40 M. Crichton: *The Lost World* (New York: Ballantine Books, 1995), str. 122. “Dinosauri byli většinou malí. . . . Lidé si je zpravidla představují jako obry, ale průměrný dinosaur byl sotva větší než ovce.”
Horner: *The Complete T. rex*, str. 124. “Většina dinosaurů byla menší než býk.”
- 41 D. Lambert, *A Field Guide to Dinosaurs* (New York: Avon Books, 1983), str. 127.
- 42 W. Mehler: “On the Origin of Cats and Carnivores,” *CEN Technical Journal*, 1995, 9(1):106-120.
- 43 Ze zkamenělin plazů nalezených v Lubbock Quarry v Texasu se usuzuje, že zahynuli v náhlé zátopě před 200 miliony let. *The Weekend Australian*, Nov. 26-27, 1983, str. 32.
- 44 Norell et.al., *Discovering Dinosaurs in the American Museum of Natural History*, obr. 56, str. 86-87.
Czerkas and Czerkas: *Dinosaurs: A Global View*, str. 151.
- 45 C. Wieland: “ ‘Lost World’ Animals Found!” *Creation*, 1996, 19(1):10-13.
- 46 Anon.: “Sensational Australian Tree . . . Like ‘Finding a Live Dinosaur.’ ” *Creation*, 1995, 17(2):13.

- Viz též Anon.: *Melbourne Sun*, Feb. 6, 1980. Přes 40 svědků tvrdí, že v minulých letech viděli plesiosaury u viktorijského pobřeží (v Austrálii).
- 47 J. Scheven: *Living Fossils: Confirmation of Creation*, Creation Videos, Answers in Genesis, Queensland, Australia.
- 48 Anon.: "Dinosaur Hunt," *Science Digest*, 1981, 89(5):21.
H. A. Regusters: "Mokele-Mbembe: An Investigation into Rumors Concerning a Strange Animal in the Republic of Congo, 1981," *Munger Africana Library Notes*, Issue 64, 1982, str. 2-32.
M. A magna: "Results of the First Congolese Mokele-Mbembe Expedition," *Cryptozoology*, 1983, 2:103 – z citace ve *Science Frontiers* No. 33, 1983.
- 49 D. Catchpole: "Mokele-Mbembe: A Living Dinosaur?" *Creation*, 1999, 21(4):24-25.
- 50 D. Swift, "Messages on Stone," *Creation*, 1997, 19(2):20-23.
- 51 C. Wieland: "Hello Dolly!" *Creation*, 1997, 19(3):23.
- 52 Norell: *Discovering Dinosaurs in the American Museum of Natural History*, str. 13.
- 53 V. Morell: "Origin of Birds: The Dinosaur Debate," *Audubon*, March/April 1997, str. 38.
- 54 Anon.: "New "Birdosaur" NOT Missing Link!" *Creation*, 1993, 15(3):3.
Anon.: " 'Birdosaur' More Like a Mole," *Creation*, 1993, 15(4):7.
- 55 M.W. Browne: "Downy Dinosaur Reported," *Cincinnati Enquirer*, Oct. 19, 1996, str. A13.
- 56 Anon.: "Remains of Feathered Dinosaur Bolster Theory on Origin of Birds," Associated Press, New York, 1997.
- 57 Bill Stieg: "Did Birds Evolve from Dinosaurs?" *The Philadelphia Inquirer*, March 1997.
- 58 Paul Recer: "Birds Linked to Dinosaurs," *Cincinnati Enquirer*, May 21, 1997, str. A9.
- 59 Stieg: "Did Birds Evolve from Dinosaurs?"
- 60 Recer: "Birds Linked to Dinosaurs."
- 61 A. C. Burke and A. Feduccia, "Developmental Patterns and the Identification of Homologies in the Avian Hand," *Science*, 1997, 278:666-668.
- 62 J.A. Ruben, T.D. Jones a j.: "Lung Structure and Ventilation in Theropod Dinosaurs and Early Birds," *Science*, 1997, 278:1267-1270.
- 63 A. Gibbons: "Plucking the Feathered Dinosaur," *Science*, 1997, 278:1229.
- 64 J. Sarfati: "Dino-bird Evolution Falls Flat," *Creation*, 1998, 20(2):41.
M. J. Oard: "Bird-dinosaur Link Challenged," *CEN Tech. J.*, 1998, 12(1):5-7.

Co mohu udělat?

Možná jste si po přečtení *Knihy odpovědí* poprvé uvědomili, že Bible je vskutku zapsané zjevení všemocného Boha člověku – je to poselství našeho Stvořitele pro nás, jeho stvoření.

Jakožto jeho stvoření mu patříme a jsme mu zodpovědní za to, jak žijeme (Řím 14,12; Žid 9,27). Bible nám říká, že my všichni, podobně jako Adam, jsme opustili Boží cesty; šli jsme vlastní cestou a žili tak, jako bychom byli sami sobě bohem. Toto Bible nazývá “hřích”. Všichni jsme zhřešili (Řím 3:23).

Bible nám také říká, že Bůh nás bude za náš hřích volat k zodpovědnosti. Podobně jako Adam, i my všichni zasluhujeme za svůj hřích Boží soud. Jako Adamovi potomci všichni podléháme tělesné smrti na konci našeho pozemského života. Bible nazývá tuto smrt prokletím a “posledním nepřítelem” (Gen 3,19; 1 Kor 15,26). Vznikla kvůli Adamovu hříchu, když svým jednáním vlastně Bohu řekl, že ho nepotřebuje – Adam chtěl být svým vlastním bohem. Každý z nás vlastně schvaluje Adamovo jednání, když odmítá Boží vládu nad námi (Řím 5,12).

Dobrá zpráva je, že Bůh zajistil *způsob*, jak uniknout z prokletí smrti a budoucího soudu. “Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný” (Jan 3,16).

Ježíš Kristus přišel na svět, narodil se z ženy, aby na sebe vzal prokletí a trest za naše hříchy. Bůh v těle (Kol 2,9), Bůh-člověk Ježíš žil život bez hříchu (Žid 4,15) a ochotně vydal sebe na smrt za nás, místo nás (Řím 5,8; 1 Petr 3,18). Vzal na sebe trest za naše hříchy. Jelikož byl Bohem (a zároveň člověkem), jeho život postačoval na to, aby zaplatil za hříchy všech lidí.

Bůh nabízí tento dar spasení zadarmo všem, kdo jej přijmou. Vyzývá všechny, aby se odvrátili od svých hříšných cest a důvěřovali v to, co pro nás Kristus vykonal. Nemůžeme udělat nic, abychom před Bohem odstranili svou vinu. Konání dobrých skutků neodstraní náš hřích, a jelikož jsme všichni

hříšníci, nic, co bychom učinili, to neodčiní; je to pouze milostí Boží, že můžeme být spaseni skrze to, co vykonal on (Ef 2,8-9).

Na druhou stranu, kdokoliv odmítá Boží nabídku, zakusí Boží hněv budoucího soudu, před kterým Bible jasně varuje. To je strašlivá vyhlídka (2 Te 1,8-9). Ježíš o něm často mluvil a varoval lidi před jejich osudem. Kniha Zjevení používá výrazné obrazy, líčící hroznou budoucnost těch, kdo dnes odmítají Boží milost.

Jak mohu být spasen?

Jestliže ti Bůh ukázal, že jsi nehodný hříšník, který si zaslouží Boží odsouzení a který potřebuje odpuštění, potom Bible říká, že musíš činit pokání před Bohem a uvěřit v Pána Ježíše Krista (Sk 20,21). *Pokání* znamená úplnou změnu srdce a myslí pokud jde o hřích – že souhlasíš s Bohem, pokud jde o tvůj hřích, a že nyní chceš žít tak, jak se líbí jemu. Víra v Ježíše Krista znamená přijmout jej jako “Syna Boha živého,” který “zemřel za bezbožné” a porazil smrt svým vzkříšením (1 Kor 15,1-4; 21-22). Musíš uvěřit, že tě může zachránit, a musíš důvěřovat Kristu samotnému, že tě usmíří s Bohem.

Jestliže ti Bůh ukázal potřebu záchrany a dal ti touhu být zachráněn, potom se obrať ke Kristu hned teď. Mluv s ním, uznej své viny jako bezmocný hříšník a požádej ho, aby tě přijal, stal se Pánem tvého života a pomohl ti vzdát se hříšných cest a žít pro něj. Bible říká “Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen” (Řím 10,9).

Pokud ses takto modlil, potom bys měl najít nějaké křesťany, kteří považují Bibli za Slovo Boží (stejně jako autoři této knihy) a požádej je, aby ti pomohli naučit se žít podle Božích požadavků. Možná ti tuto knihu někdo věnoval – ten člověk by ti mohl být schopen poradit, jak se spojit se skupinou takových křesťanů.

Jak mohu šířit zvěst o stvoření a evangelium?

- **Čti časopis Creation** (Stvoření), abys byl informován – předplať si ho a buď informován o tom, co se děje, abys byl připraven “dát odpověď každému, kdo by tě vyslychal o naději, kterou máš” (1 Petr 3,15). Mnoho lidí se obrátilo skrze přítele, který s nimi sdílel své poznatky z časopisu *Creation*. Povzbuzuje a vybavuje křesťany a vyzývá nekřesťany k tomu, aby se zamysleli nad svým vztahem ke Kristu. Tento časopis slouží jak mladým, tak starým. Svědectví od dětí až po profesory ukazují, že je srozumitelný, ale také biblicky a

vědecký přesný. Zvláštní dětská sekce poskytuje zábavu mladším dětem. Učitelé zjistí, že jim časopis *Creation* poskytne skvělý současný materiál a ilustrace pro třídu. Časopis pomáhá učitelům získávat nejnovější informace, aby mohli učit to nejlepší ze současné vědy a ne zastaralé argumenty¹ (věda se stále vyvíjí). Evolucionisté neustále “posunují branku” a my musíme neustále znovu zaměřovat svůj cíl ve sdílení zvěsti o stvoření a evangelia, aby chom byli co nejefektivnější.

- **Půjčuj časopis Creation** svým přátelům, příbuzným, spolupracovníkům, pastorovi, vedoucímu mládeže atd. Pokud se tě někdo zeptá na něco, o čem píše časopis *Creation*, půjč jim celý časopis, nejenom okopírovaný článek. Určitě si přečtou celý časopis a budou osloveni. Existuje mnoho svědectví lidí, kteří se obrátili, protože jim někdo dal k přečtení časopis *Creation*. Věnuj předplatné církevním vedoucím, školním knihovnám, městským knihovnám, přátelům, příbuzným, atd.

- **Dávej časopisy Creation do čekáren** u doktora a zubaře, kadeřníka, do autoopraven atd. Lidé si je přečtou – jsou barevné a přitažlivé – raději než ty povrchní časopisy, které tam bývají ke čtení.

- **Půjč nebo dej někomu leták nebo knihu.** Dobré knihy k rozdání jsou *Stones and Bones* (Wieland) a *The Lie: Evolution* (Ham). Kniha *Refuting Evolution* (Sarfati) pojednává výborným způsobem o hlavních vědeckých argumentech. Někteří dosvědčují, že se obrátili díky *Knize odpovědí*, jelikož našli odpovědi na problémy, které měli za neřešitelné (jako *Kdo byla Kainova žena?*). Jestliže si je samozřejmě nejdříve přečtete, budete lépe schopni poznat, která kniha je vhodná pro člověka, kterému se snažíte posloužit!

- **Předvádějte video.** Mnoho lidí v dnešní době nečte, ale rádi se podívají na video, zvláště pokud je pozvete k sobě domů a prokážete jim opravdovou pohostinnost. Dobrá videa jsou *Creation and the Christian Faith*, ve kterém vystupuje Ken Ham a které je dobré k seznámení křesťanů s těmito otázkami. *Evolution: Fact or Belief* je dobré video o důkazech pro biblický popis stvoření a potopu a je zvláště vhodné pro nekřesťany. Na tomto videu několik vědců odpovídá, proč nevěří v evoluci.

Dobré video pro mladé lidi na střední škole je *When Two Worldviews Collide*, kde vystupuje geolog Dr. John Morris. Série videokazet, *Answers in Genesis*, s Kenem Hamem a dr. Gary Parkerem, obsahuje více než deset hodin vyučování a poskytuje skvělý přehled zvláště pro křesťany. K videokazetám je k dispozici studijní příručka pro individuální nebo skupinové studium. Nová série půlhodinových videokazet, *Answers with Ken Ham*, podává řadu

lekci zhuštěnou formou.

Existuje mnoho dalších videokazet vhodných pro různé úrovně zájmu. Při prezentaci videa skupině křesťanů je důležité je povzbuzovat k tomu, aby si obstarali vlastní materiály, zvláště časopis *Creation*, aby byli také vybaveni pro sdílení této zvěsti s ostatními.

- **Sponzorujte hostujícího řečníka** – mohl bys být místním pomocníkem nebo organizátorem pro hostujícího řečníka. Promluv si se svým pastorem o této možnosti a potom požádej hostujícího řečníka, kdy bude mít čas, rozšiřuj propagační materiály před jeho vystoupením. Možná budeš muset povzbudit pastora, aby pochopil důležitost této věci – tvé vlastní svědectví může být v tomto velmi mocné stejně tak jako videa, která vysvětlují základní důležitost popisu stvoření, pádu a potopy v Genesis.

- **Uspořádej přednášky o stvoření** – toto se doporučuje pouze pokud opravdu znáš tuto problematiku a jsi schopen vyučovat. Jestliže ti, kteří jsou starší a znají tě nejlépe, aktivně nepotvrzují, že jsi schopen učit, pak zvaž, zda tvé dary nespočívají v něčem jiném. Pokračuj však ve sdílení této zvěsti při individuálních osobních rozhovorech – to může dělat každý.

Ježíš řekl:

Je mi dána veškerá moc na nebi a na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28: 18-20)

Poznámka

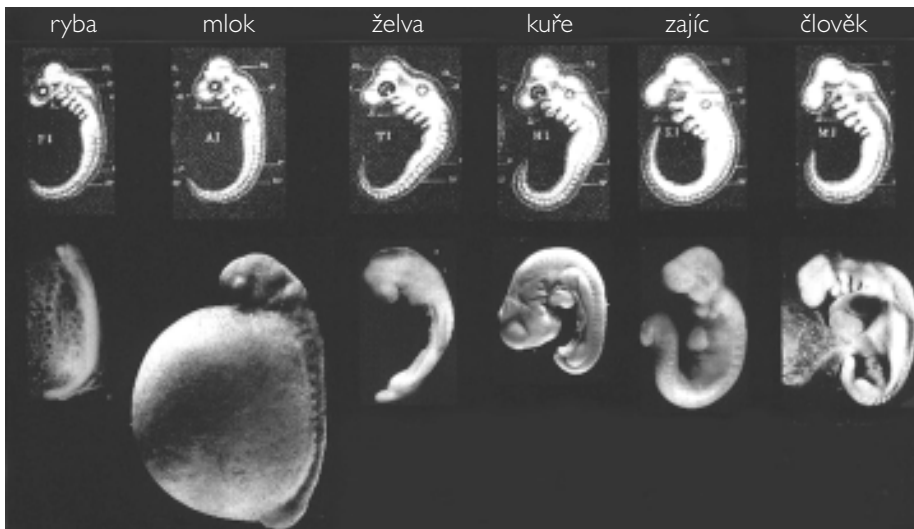
- 1 Například, japonský „plesiosaurus“ nebo nedostatek prachu na Měsíci jsou důkazem mladého stvoření.



Obr. 1: Jestli toto způsobila „Luciferova potopa“, co udělala asi Noeho potopa?



Obr. 2: Lávková pole známého stáří při radiometrickém datování často vykazují falešná data.

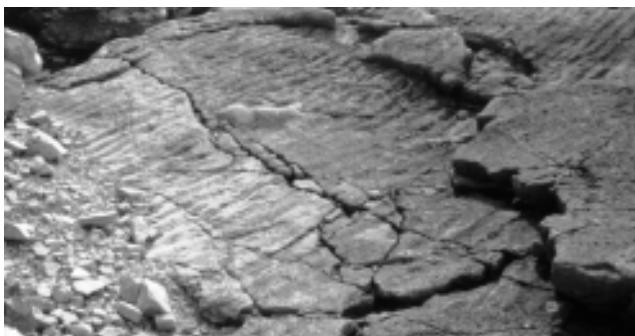


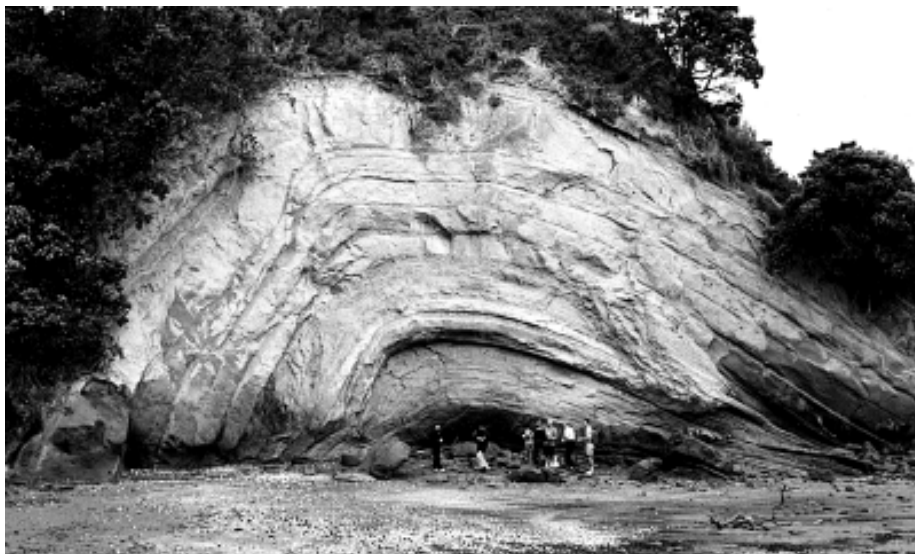
Obr. 3: Haeckelovy podvodné kresby (nahore) a fotografie skutečných zárodků (dole). Podle Richardsona a ost.,¹⁵ se svolením autorů.



Obr. 4: Hřbitovy z kamenělin po celém světě, kosti mnoha zvířat naplavených na hromadu, pohřbených a z kameněných, jsou důkazem vodní katastrofy, jakou popisuje Noeho potopa.

Obr. 5: Uchování čeřínek bylo možné jen jejich náhlým překrytím, k jakému došlo při potopě (spodní triasová homina, Anglie).





Obr. 6: Zohýbané sedimentární vrstvy bez prasklin a bez zahřátí, jako na Eastern Beach u Aucklandu na N. Zélandu, dosvědčují, že k jejich tvarování muselo dojít dříve, než písek a bahno ztverdly na kámen, což odpovídá rychlému ukládání vrstev během potopy (postavy dávají představu o rozměrech).

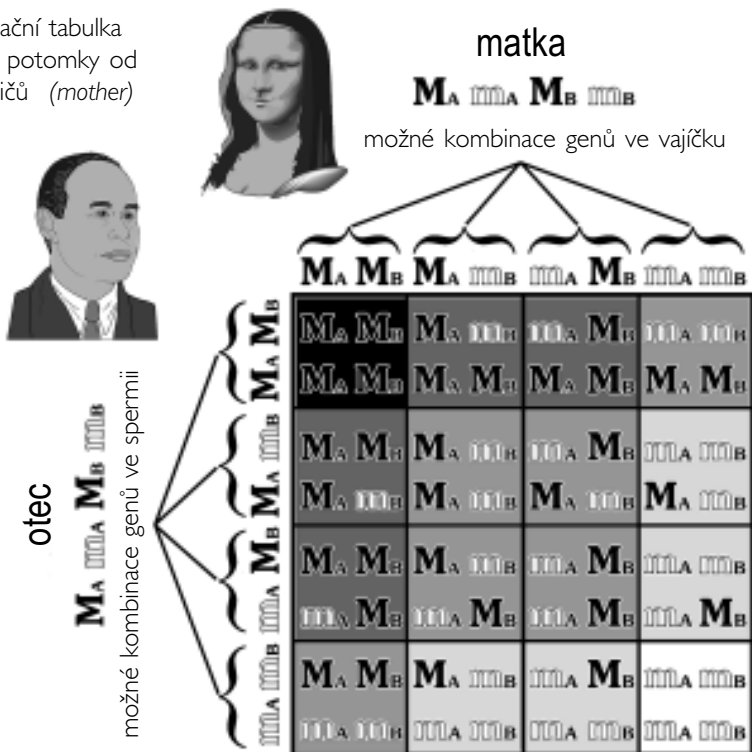


Obr. 7: Bůh přivedl do archy všechny druhy dýchajících živočichů, aby je zachránil před potopou.



Obr 8: Mezi usazováním těchto dvou geologických formací nemohla uplynout dlouhá doba, jinak by na jejich styku musela být patrná eroze (šipka). Zde se stýkají coconinské pískovce (nahore) a vrstva břidlice (dole) poblíž Grandview Trail ve Velkém Kaňonu. Údajný časový odstup je přes 10 milionů let.

Obr 9: Kombinační tabulka ukazuje možné potomky od mulatských rodičů (mother)



Kniha **Odpovědi**

Během 25 let své služby jsem zjistil, že lidé na celém světě si kladou stejné provokující otázky. Tato kniha dává na tyto „překážky křesťanské

víry“ jasné odpovědi. Vřele doporučuji pro křesťany všech věkových kategorií.

- Ken Ham, zakladatel společnosti Answers in Genesis

DVACET NEJČASTĚJŠÍCH OTÁZEK A ODPOVĚDÍ **KE STVOŘENÍ, EVOLUCI** **A KNIZE GENESIS**

1. Existuje Bůh?
2. Opravdu to Bohu trvalo šest dní?
3. A co „teorie mezery“?
4. A co uhlíkové datování?
5. Jak můžeme vidět vzdálené hvězdy v mladém vesmíru?
6. Kde se zde vzalo všechno špatné?
7. Co s argumenty pro evoluci?
8. Kde vzal Kain manželku?
9. Byly zrůdy mimozemšťané?
10. Byla potopa celosvětová?
11. Jak je to s pohybem kontinentů?
12. Biblická potopa - co všechna ta voda?
13. Jak se mohla zvířata vejít do archy?
14. Jak mohly ryby přežít potopu?
15. Kde jsou lidské zkameněliny?
16. Jak to bylo s dobou ledovou?
17. Jak se zvířata dostala do Austrálie?
18. Jak vznikly všechny různé „rasy“?
19. Co se stalo s dinosaury?
20. Co mohu udělat po přečtení této vzrušující knihy?

ISBN: 80-902713-2-4



9 788090 271326